

BURMESE
CLASSIC
.COM

မိန်းကလေး

အနီးအနားမှာ

DESIGN THEM SHOW US

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး
အချုပ်အငြိမ်းအသာ တည်တံ့နိုင်ငံပြုရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်စိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

မိန်းကလေး

အနီးအနားမှာ

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
- အမျိုးသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု နိုင်မာရေး။
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်စိုင့်မာအောင်တည်ဆောက်ရေး။
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ဓလေ့စီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး ဓနတိစက်မှုနှင့်ထူးထောင်ရေး နှင့် အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဒီမိုကရေစီ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ပီတင်ပေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို မန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်မားရေး။
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
- စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်တော်ဖြစ်သည်။ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်မြင့်မြင့်နီ (မြ-၀၄၄၀၆) (ဗဟိုစာပေ)

အမှတ် ၅၂၀(က) အင်းဝ (၄)လမ်း (၆) ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

အတွင်းနှင့်ဖျက်နှာခုံပုံနှိပ်

ဦးကျင်ရင် (မြ-၀၅၄၁၃) (ခေတ်သစ်ပုံနှိပ်တိုက်)

အမှတ် (၁၂)၊ သရဖီလမ်း၊ စော/ဇနက် ရပ်ကွက်၊

အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။

ဖျက်နှာခုံအခန်းခွဲ

သိန်းစွန်းကြည်

အတွင်းစာထင်

ကိုပေါက် (Image Art Work)

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်၊ အုပ်စု - ၅၀၀

မြန်မာ့စာပေ

စာပေ

ရန် - ၀၁- ၂၉၀၉၉၅

အခန်း (၁)

“ဟင်”

အိမ်ရှေ့မှာ အဖိုးတန်ပိမ်ခံကားကြီး ရပ်ထားတာ လှမ်းမြင်လျှင် အနို့ပျက်လုံးလှလှလေး ဝိုင်းသွားသည်။

ငွေမင်ရောင် ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသော ပါရာဒိုကားသစ်ကြီး နှစ်လုံး ဘာကြောင့် အိမ်ရှေ့ရပ်နေရတာလဲ။ လမ်းထဲက ကလေးတချို့

ကြည့်နေသလို ပတ်ဝန်းကျင်အိမ်များမှ လူကြီးတွေလည်း မပါတင် ခုတ်ပျိုး၊ မသိမသာတစ်မျိုး ကြည့်နေကြသည်က အထူးအဆန်းရယ်။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ်လေ။

အနီလေးတို့ရပ်ကွက်က လက်လုပ်လက်စားနဲ့ ပျံ့ကျနေသည့်

ဗဟိုစာပေ

စီနိုးကလေး ၈၉၅ . ၈၃
အနီအစားမှာ / စီနိုးကလေး ။ - ရန်ကင်း
ဗဟိုစာပေ ၊ ၂၀၁၃ ။
၂၆၄ - စာ ၊ ၁၂ X ၁၈ စင်တီမီ
(၁) အနီအစားမှာ

တွေ့ရင် တက္ကသိုလ်ကားတောင် လာဆိုက်ဖို့ ဝေးစွ။

ခုလို မိမိခံကားကြီး အိမ်ရှေ့တည့်တည့် လာဆိုက်ထားတော့-
“အနီ”

ခေါ်သံကြောင့် အနီအတွေးဝလေး ပြတ်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ လမ်းတစ်ဖက် မျက်စိစောင်းထိုးအိမ်မှ ထွက်လာတဲ့ ပန်းသူစား
“ဘယ်သူလဲ အနီ”

ကားသစ်ကြီးကို မျက်စိချဲပြရင်း ပန်းသူစား ဒဲ့မေးသည်။ အနီ
ချက်ချင်း ခေါင်းယမ်းပြီး -

“သိတူးလေ၊ အနီ ခုမှအလုပ်ကပြန်လာတာ။ ကားကြီးရပ်ထား
တာမြင်လို့ အံ့ဩနေတာ”

အနီပြောရင်း သူ့စာတို့ဘက်ခြမ်း ကူးသွားသည်။

“ရောက်နေတာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီဟဲ့၊ ကားပေါ်ကနေ
မိန်းမကြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာပြီး အနီတို့အိမ်ထဲ တန်းဝင်သွားတာ
ဟယ်၊ အနီအမေနဲ့လည်း တွေ့ရော ဖက်လှဲတာကင်းနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်သွား
ပြီး စကားပြောနေတာ ခုချိန်ထိ၊ ပြီးတော့ မိန်းမကြီးက အရမ်းလှတာ
နတ်မိဖယ်ကြီးကျနေတာပဲ၊ ဝတ်ထားတာက ကောင်းပေ့ ညွတ်ပေ့ဆိုတာ
ချည်း”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ မိသူဇာရယ်၊ ပလက်တီနမ်နဲ့စိန်တွေ
ချည်း ဝတ်ထားတာများ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အသီးသီးနေသလိုပဲကွဲ့၊ ဟန့်

ဆင့် ဟန့်”

အနီကို သူ့စာ ဖောက်သည်ချပြောလျှင် သူ့စာတို့ဘေးအိမ်က
ဇရာကလည်း အားကျသံကြီးနဲ့ ဖြည့်စွက်ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ် အနီ ဟုတ်တယ်၊ နောက်ပြီး အနီအမေနဲ့
ဆက်သွယ်ကို ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလိုက်တာဟယ်၊
ခတာ ဟော ပြောရင်းဆိုရင်း အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာနေပြီ”

သူ့စာစကား မဆုံးသေးပါ။ အနီလေး လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
တုတ်ပါရဲ့။ ဖက်စိမ်းရောင်နဲ့ အဝါနုရောင် ရောစပ်ချုပ်ထားတဲ့ ခေတ်
ဖော်ရှင်နဲ့။

မေမေ့လို နေလောင်အသားနဲ့ ခြောက်ကပ်မနေ။ ပြည့်ဖြိုး
စွာကြွကာ သူဌေးမကြီး ပီသနေသည်။ မျက်နှာကအစ ပြည့်ဝန်းပြီး
နှုတ်ခမ်းလေးတွေ၊ ပါးလေးတွေကအစ ဆေးသားနဲ့အရောင်အသွေး
တောက်ကြွလျက်လို့လေ။

အကောင်းစား သားရေအိတ်ကြီးကို လက်မှာချိတ်ပြီး ဆင်းလာ
တဲ့ ဟန်က မိဖုရားတစ်ပါးနယ် ခမ်းနားနေသည်။ လက်တစ်ဖက်က
အမေ့လက်မောင်းပိန်ပိန်လေးကို ကိုင်ထားကာ အမျှင်မပြတ်သေးတဲ့
ကောင်းတွေ ပြောနေဆဲ။

ဝိုင်းကြည့်နေတဲ့ ကလေးတွေ ထိုမိန်းမကြီးကို မြင်တာနဲ့ ရဲ့
သွားသည်။

စကားပြောနှုတ်ဆက်ရင်းတန်းလန်းနဲ့ ကားပေါ်တက်သည်။
မေမေက ကားနားထိ လိုက်ပို့ကာ ဝမ်းသာအယ်လဲ နှုတ်ဆက်ရင်း
ပါးစပ်မိတ်နိုင်လောက်အောင် ရှိနေသည်။

ထိုနတ်မိမယ်ကြီးနဲ့ စကားပြောနေတဲ့ မေမေစိတ်က ပတ်ဝန်း
ကျင်ကိုလည်း မေ့ အားလုံးကိုလည်း မေ့နဲ့။

အနီလေးအလုပ်ကပြန်ချိန်တိုင်း လာလမ်းဘက် မျှော်နေတတ်
တဲ့ မေမေမျက်လုံးဟာ ခုတော့ ထိုအမျိုးသမီးကြီးဆီမှာ။

ဒရိုင်ဘာ ကားမောင်းထွက်သွားသည်အထိ မေမေ မျက်လုံးက
ထိုကားနောက်ပါသွားသည်။

ထိုကား ခြင်္ကင်းထဲက ပျောက်သွားတာတောင် မေမေမျက်လုံး
က ထိုကားကိုပဲ အာရုံနဲ့ကြည့်နေသလို။

“ဟဲ့ အနီလေး၊ အနီလေးအမေ ခုထိကြည့်နေသေးတယ်တော့။
လာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သွားမေးရအောင်လား။”

“မေးရမှာပေါ့ ဟဲ့ တကတည်း”
သူ့စာပြောသံနောက်က မရလည်း အားတက်သရောပြောကာ-

“လာ အနီ”

အနီကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် လက်ဆွဲခေါ်ကြသည်။

“ကဲပါ နင်တို့ပဲ သွားမေးကြပါ။ အနီ ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဆီ သွား
လိုက်ဦးမယ်၊ ရော့ ထမင်းချိုင့် ယူသွားပေး”

အနီ စတီးထမင်းချိုင့်ကို သူ့စာ့လက်ထဲ ထည့်ပေးလိုက်သည်။
မေမေက သူ့အာရုံနဲ့သူ အိမ်ထဲဝင်သွား၏။

ဟုတ်ပါတယ်။ မေမေက အားလုံးကို မေ့နေပါပြီ။ အနီလေး
တတော့ ဘာကိုမှ မေ့နေလို့ မရပါဘူးကွယ်။

သူ့စာ့လက်ထဲ ထမင်းချိုင့်ထည့်ပေးပြီးသည်နှင့် အနောက်ဘက်
လမ်းက အပ်ချုပ်ထည် ဒေါ်ဒေါ်ခင်အိမ် ခြေဦးလှည့်ရသည်။

မရနဲ့သူ့စာက အားလုံးထက် အရင်သိလိုလှတာမို့ အနီကိုလည်း
ထားမနေ။ အနီက တားလို့ရမှာ မဟုတ်။

ထုံးစံအတိုင်း အလုပ်ကပြန်ရင် ထမင်းချိုင့်ထားပြီး ဒေါ်ဒေါ်ခင်
ဆီ သွားနေကြ။

ဒေါ်ဒေါ်ခင်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ချုပ်ထားတဲ့အင်္ကျီတွေမှာ စီးကွပ်နဲ့
ထိုးဖို့ အလုပ်ကို အိမ်ယူလာပြီး ညဘက်ဆို အလုပ်လေး တကုပ်ကုပ်

ထုပ်ရသေးတယ် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် ထမင်းချိုင့် သူ့စာ့လက်ထဲ လှူကြိုထည့်ပေးပြီးသည်
နှင့် ဒေါ်ဒေါ်ခင်အိမ် ထွက်ခဲ့ခြင်း။

စောစောက နတ်မိမယ်ကြီးလို အနီတို့ဘဝ တောက်ပြောင်နေ
တာ မဟုတ်ဘူးလေ။

အနီဘဝ ဘာဆိုတာ အနီသိတယ်။

အဖေက ဆိုက်ကားနင်း၊ အမေက ကျောင်းဈေးရောင်းလယ်။

အနီးအနားမှာ ဘောင်နှစ်သုံးယောက် ထပ်ရှိသေးတယ်။

ဒီသားစု စားဝတ်နေရေးပြေလည်ဖို့ အနီက ဟိုတက်ရပ်ကွက်

ထယ်လီဖုန်းဆက်တဲ့အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်းခေါ်ပေးတဲ့အလုပ် တစ်နေ့ နှုတ်သွားလုပ်၊ ညကျရင် ဒေါ်ဒေါ်ခင်အထည်တွေ စီးကွင့်နှံ့ထိုး။

ညမှာ သူများတွေလို ကိုရီးယားကားကြည့်ပြီး အငြိမ်မနေနိုင်ပါ။

ဖိမ်ခံကြည့်စရာ ဘာစက်မှလည်း မရှိဘူး။

ကြည့်ချင်ရင် အနီတို့လမ်းထဲက အပေါ်စက် စီဒီစက်ရှိတဲ့အိမ်

ဘယ်အိမ်ဖြစ်ဖြစ် တက်ကြည့်။ ပြီးတာပါပဲ။

တစ်ခါတလေ မိရတို့နဲ့ သူ့စာအခေါ်အိမ်မှာ သွားကြည့်ဖူးတယ်။

ဒါလည်း ဆယ်ရေးတစ်ရေးပါ။

ဒေါ်ဒေါ်ခင်ဆီက စီးကွင့်နှံ့ထိုးရမယ့်အထည် မရတဲ့ညမျိုးပေါ့။

ဒီညအတွက် အထည်ရလာတော့ အနီလက်လေး လှုပ်ရှားမယ်။

အနီတို့ဘဝက လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့ဘဝ။

ဘာတတ်နိုင်မလဲ၊ ကံပေါ့။

အခန်း (၂)

“ကံကောင်းတယ် သမီးရယ်၊ မေမေတော့ သိပ်ကံကောင်းတယ် လို့ ယူဆတယ်ကွယ်”

“မေမေ့ကို အနီလေး ငေးကြည့်နေမိသည်။ မယုံသလိုလို ယုံသလိုလိုနဲ့။ မေမေ့မျက်နှာက ငွေလမင်း အစင်းတစ်ရာသာနေသည် နှယ်။

“သမီး ဝမ်းမသာဘူးလားဟင်”

လက်ချုပ်အပ်ကိုင်ထားတဲ့ အနီလေးလက်ကို မေမေ အားပါး တရ ဆုပ်ကိုင်လှုပ်ခါမေးလေသည်။

အနီလေး ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိတော့ပါ။

“မမရှိန်က သမီးကိုခေါ်ထားချင်တယ်တဲ့၊ မေမေကတော့ မမရှိန်သဘောလို့ ပြောလိုက်တယ် သမီးရယ်၊ မမရှိန်က သိပ်ပြီး သဘောကောင်းတာ။ ပြီးတော့ ရက်လည်းရက်ရောတယ်၊ မမရှိန်နဲ့အတူ နေလာတဲ့ မေမေက မမရှိန်စိတ်ကို သိတာပေါ့”

ဒေါ်လေးလေးခင် ပြောနေရင်း မျက်လုံးထဲက တကယ်မြင်လာ သည်။ ထိုစဉ်က မမရှိန်ဟာ တစ်ပင်တိုင် မင်းသမီးလေးပါ။

လေးခင်က မမရှိန်တို့တိုက်ကြီးမှာ လခစားအလုပ်သမလေး။ မမရှိန်ခိုင်းစေသမျှ လေးခင်ပဲ တာဝန်လုပ်ပေးရတယ်လေ။ နောက်ပြီး အလုပ်သမားရယ်လို့လည်း ခွဲခွဲခြားခြား မဆက်ဆံပေ။ ရွယ်တူချင်းမို့ သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းသည်။

မမရှိန်ဘွဲ့ရပြီးတော့ မမရှိန်တို့ တစ်မိသားစုလုံး အင်္ဂလန် ပြောင်းကြတော့ လေးခင်တို့နဲ့ အဆက်ပြတ်သွားတော့သည်။

လေးခင်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မုန့်လေးပဲလေးလုပ်ရောင်းရင်း ကိုမောင်မောင်နဲ့ ချစ်ကြိုက်ပြီး ယူဖြစ်တာပေါ့။

ကိုယ့်လင် ကိုယ့်သားသမီးနဲ့ ဖြစ်နေတော့ စားဝတ်နေရေး လုံးပန်းနေရတာနဲ့ မမရှိန်ကိုပင် မေ့တော့တော့ရယ်။

မနေ့က မမရှိန် ဗျူဟာပိလာသွားရင်း လေးခင်တို့နဲ့ အလုပ် တူတူလုပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ မမယ်၊ အဲ ဒေါ်မယ်နဲ့တွေ့သတဲ့။ မမယ်က ထိုဗျူဟာ ပိလာမှာ သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်းလုပ်နေတာလေ။

မမယ်ကိုတွေ့တာနဲ့ မမရှိန်က လေးခင်အကြောင်း မေးသတဲ့။ မမယ်ပြောပြလိုက်လို့ မမရှိန်က လေးခင်ဆီ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်လာခဲ့ ခြင်း။

ရောက်လာပြီး စကားတွေပြောတာ ရေပက်မဝင်။ မမရှိန် အင်္ဂလန်မှာပဲ အိမ်ထောင်ကျပြီး သားသမီးအမြွှာ မွေးသတဲ့။ ထိုအမြွှာသားနဲ့သမီးက သမီးထက် သုံးနှစ်လောက် ကြီးတယ် ဆိုပဲ။

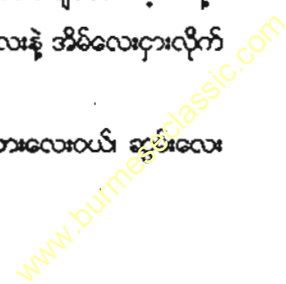
အင်းလေ ကြီးမှာပေါ့။ လေးခင်က ကိုမောင်မောင်နဲ့ ချစ်ကြိုက် တာ လေးနှစ်နီးပါး။ နှစ်ဖက်မိဘက သူလိုကိုယ်လို လက်လုပ်လက်စား။ ယူပြီးရင် ဘယ်မိဘအိမ်မှာမှ မှီခိုနေဖို့မလွယ်။

အရင်ဆုံး အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေး ဝယ်မယ်ပေါ့။ ချစ်သူဘဝ တိုင်တိုင်ပင်ပင်ပဲလုပ် ငွေစု။

ငွေက တိုးလာလေ၊ အိမ်ခန်းကျဉ်းကျဉ်း၊ ဈေးချစ်တက်လေ။ ဒီလိုနဲ့ ချစ်သူချင်းပေါင်းဖို့ နောင်နှေးနေခဲ့တာပေါ့။

နောက်ဆုံး ကိုမောင်က သည်းမခံချင်တော့ဘူး။ ယူကြမယ်လို့ ဇွတ်ဖြစ်ပါလေရော။ လေးခင်ကလည်း ချစ်သူနဲ့ပေါင်းချင်တာပေါ့။ ဒါနဲ့ပဲ အိမ်ခန်းကျဉ်းလေးကို မဝယ်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ရှိတဲ့ငွေလေးနဲ့ အိမ်လေးငှားလိုက် တယ်။

မင်္ဂလာအဝတ်၊ ခန်းဝင်ပစ္စည်း အပေါ်စားလေးဝယ်၊ ခွင့်ပေးလေး

ကျွေးပြီး မက်လာကိစ္စ ပြီးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ထဲမှာ ငွေတစ်ပြားမှ မကျန်တော့တော့။

ဒီလိုနဲ့ လင်မယားနှစ်ယောက် မောင်တစ်ထမ်း မယ်တစ်ရွက် လုပ်ရင်း သားသမီးတွေ ပွားစီးလာတော့ အိမ်ဝယ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးက ကြောက်ပျောက်၊ ငှက်ပျောက်။

သားသမီးတွေ နေ့ဦးညစာမှန်ဖို့ ရုန်းကန်နေရတဲ့ဘဝက ဖတ် ဖတ်ကိုမောလျက်။

မမရှိန်တို့က လေးခင်တို့လို မဟုတ်ပါ။

ဟိုရောက်တာပြီး လပိုင်းမခြားဘူး။ ယောက်ျားတန်းရတာပဲ။

ပြီးတော့ ကလေးအမြွှာမွေးပြီး နောက်ထပ်လည်း သားသမီးမယူတော့ဘူး။

မမရှိန်တို့ မိဘနှစ်ပါးလည်း ဟိုမှာပဲဆုံးကုန်တော့ မမရှိန်တို့ နောက်ကြောင်းပြန်မလှည့်နိုင်တော့ပါ။

မမရှိန်ယောက်ျားက ကျောက်မျက်ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ အရေးပါတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်။ ငွေအရူကောင်းတော့ မမရှိန်တို့ ဟိုမှာပဲ အခြေကျနေကာ မမရှိန်ယောက်ျား ကုမ္ပဏီက အလုပ်နားလိုက်သည်ဖို့ ဒီကိုပြန်လာတာ တစ်နှစ်လောက်ရှိပြီတဲ့။

လေးခင်ကို လာလာချင်း စုံစမ်းသတဲ့။ နောက်မှ မမယ်နဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံခါမှ လေးခင်တို့လိပ်စာသိတာနဲ့ ချက်ချင်းလာခဲ့တာ လေ။

လေးခင်ကို မမရှိန်က ပြန်ခေါ်ပါတယ်။ လေးခင်သွားနေဖို့က ခလွယ်။ အပျိုတုန်းကလို လွတ်လွတ်လပ်လပ်မှ မဟုတ်တာ။ လင်နဲ့ သားသမီးတွေနဲ့။

အဲဒါနဲ့ သမီးလေးကို မမရှိန်တို့ဆီမှာ ထားပါလားတဲ့။ သမီးက ဆယ်တန်းအောင်တားတယ် မဟုတ်လား။ အခြေအနေမပေးလို့ ကျောင်း ဆက်နိုင်ဘူးလေ။

သမီးအကြီးပီပီ အောက်ကရှိတဲ့အငယ်တွေကို ဝဲ့ညှာတာလည်း ဒါတာပေါ့။ ခုလို မမရှိန် ဘွားခနဲပေါ်လာတဲ့အပေါ်မှာ သမီးကြီး ပညာ ဆက်သင်နိုင်မယ့် အခွင့်အရေးရတာလေ။

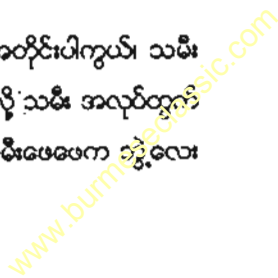
ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်သလဲ။

“ဟုတ်ရဲ့လား မေမေရယ်”

“ဪ အေး မမရှိန်က ထုတ်ပြောတာပါ။ သမီးလေး ကျောင်း ဆက်တက်ပေါ့တဲ့။ ကျောင်းသွားချိန်သွား။ အားရင်တော့ မမရှိန်တို့ခိုင်း ဘာလေး နည်းနည်းပါးပါး ဝိုင်းလုပ်ပေးလိုက်ပေါ့ သမီးရယ်။ ဒီအခွင့် အရေးရဖို့ မလွယ်ဘူး သမီးရဲ့”

“ဖေဖေက ပေးသွားပါ့မလား”

“သမီးဖေဖေကလည်း မေမေသဘောအတိုင်းပါကွယ်။ သမီး ကျောင်းဆက်တက်ချင်တာသိပေမယ့် မပြေလည်လို့ သမီး အလုပ်ထွက် ညီတာကို မပြောဘဲနေတာပါကွယ်။ သမီးကို သမီးဖေဖေက ဘွဲ့လေး

ဘာလေးချပြီး ကျောင်းဆရာမဖြစ်ဖြစ်၊ ဝန်ထမ်းလေးပဲဖြစ်ဖြစ် ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိတဲ့ အေးချမ်းတဲ့ဘဝလေး ဖြစ်စေလိုတာလေး။

အနီလေးမျက်ဝန်းမှာ မျှော်လင့်ချက်နဲ့ ရွှန်းလဲ့လို့သွားသည်။ အနီလေး ကိုယ်နှိုက်က ဒေးမတက်နိုင်ရင်တောင် အဝေးသင်ခဲ့ဖြစ်ဖြစ် ဘွဲ့တစ်ခုရအောင် ယူချင်ပါသည်။

ဘွဲ့ရရင် တင့်တင့်တယ်တယ်နဲ့ လခစားအလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ် မယ်လို့ စိတ်ကူးရင်းရှိတာ ကိုယ်တိုင်သိ၏။

မဖြစ်နိုင်လို့သာ အလုပ်ထွက်လုပ်ပြီး အောက်က မောင်နှမ သုံးယောက်လုံး ကျောင်းတက်နိုင်ဖို့ မိဘနဲ့အတူ ရုန်းကန်ရတာလေး။

“ဖေဖေသဘောက မေမေသဘောအတိုင်းဆိုတာတော့ ဟုတ် ပါပြီ။ အနီ ဟိုမှာသွားနေရင် ဒီက အလုပ်ပျက်ပြီးပေါ့၊ ပြီးတော့ ဝင်ငွေ မရှိတော့ရင်”

“ဪ သမီးရယ်၊ မေမေသမီးလေးဘဝ လှမယ်ဆို မေမေတို့ ဒီထက် ရုန်းနိုင်တဲ့ခွင့်အား ရှိပါတယ်ကွယ်၊ အဲဒီအတွက် သမီး စိတ်မပူ ပါနဲ့ ဒီအချိန်ကစပြီး သမီးလေး ပညာသင်ဖို့ပဲ ခေါင်းထဲထည့်လိုက်တော့ ဟုတ်ပြီနော် သမီး”

မေမေပြောတဲ့အတိုင်း အနီလေး ခေါင်းညိတ်လိုက်ရသည်။ အနီလေး ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တော့ မေမေ စိတ်နှလုံးက လိုအပ် ပြည့်ဝသွားသလို ကြည်သာ ရွှင်လန်းသွားလေသည်။

အနီလေးက စီးကွင်းနဲ့ထိုးတဲ့အလုပ်ကို လုပ်နေရင်း စိတ်ထဲမှာ ဒီအလုပ်ကိုလည်း လက်မလွှတ်ချင်။

တစ်ခုရဖို့အတွက် တစ်ခုကိုတော့ စွန့်လွှတ်ရမှာ မေ့တာပဲ ဟုတ်လား။ အနီကိုယ်အနီ တရားချရင်း မေမေပြောတဲ့ ကံကောင်းတယ် ဆိုတဲ့အဖြစ်ကို အပြန်ပြန်အလှန်လှန် တွေးမဆုံးနိုင် ဖြစ်ရချေသည်။ ကံကောင်းတာလည်း နေ့ချင်းညချင်းတဲ့လားကွယ်။

“မမရိုနဲ့ ချစ်အောင်နေပါ သမီးရယ်နော်”

အနီ ခေါင်းလေးညှိတ်ရသည်။ မညှိတ်လို့မှ မရဘဲ၊ အနီတီရိုနဲ့

အနီ ပညာတတ်အောင် ပံ့ပိုးပေးမယ့်သူလေး၊

မောင်လေးနဲ့ညီမလေးနှစ်ယောက်က အနီလက်ကို မလွတ်တမ်း

ဆွဲထားပြီ။

“မမ ဟိုမှာ အကြာကြီးနေမှာလား”

“မနေနဲ့နော်”

“ငယ်ငယ်တို့နီ ပြန်လာ။ ငယ်ငယ်တို့က မမ မရှိရင် ပျင်းနေမှာ

အလား”

အငယ်လေးသုံးယောက် တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောရင်း

အနီနည်းနေကြသည်။

“အနီ သူ့ဇာတို့ကို မေ့လို့မရဘူးနော်”

အရေးထဲ သူ့ဇာကတစ်မှောင့်။

“မေ့စရာလားဟယ်”

“သိပါဘူးလေ၊ သူဌေးအိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး ဘွဲ့လေးဘာလေး

အောင် မေ့ချင်မေ့နေမှာပေါ့ ပြောလို့ရမလား”

“မစုနော်”

မစု ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ နောက်လျှင် အနီ မျက်စောင်းထိုးနေ၏။

“မစုကလည်းလေ အနီကို နောက်နေပြန်ပြီး”

အခန်း (၃)

“သမီး လိပ်လိပ်မာမာနေနော်၊ ပညာကြိုးစား၊ ဘွဲ့ရအောင် လုပ်”

အဖေ ဒါပဲပြောပြီး ဆိုက္ကားအနင်းထွက်သွားသည်။ ဖေဖေ ဒီလိုလေးပြောလာတော့ ရင်ထဲမှာမကောင်း။

တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် သမီးနဲ့ခွဲမနေဖူးပါ။ ခုလိုခွဲနေရမယ့် ဆိုတော့ ဖေဖေရင်ထဲ ထိခိုက်နေတာ အနီသိနေတယ်လေ။

သမီးကို ပညာတတ်လေးဖြစ်စေချင်လို့သာ ခွင့်ပြုရခြင်း။

အနီလေး ဖေဖေဖြစ်စေချင်သလို ကြိုးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပဲ မေမေကတော့ ဖေဖေလိုမဟုတ်။ ခုထက်ထိ ဝမ်းသာစိတ်လေး မပျက်စီး

မေမေက ရယ်မောလျက် ဝင်ပြောသည်။

“ဒါနဲ့ မမကို ကားကြီးနဲ့လာကြိုမှာဆို”

အနီညီမ သူငယ်တန်းကျောင်းသူ အငယ်မလေး မေးလျှင် အနီ ခေါင်းလေးညိတ်၏။ မေမေက အငယ်မလေးခေါင်းကို လှမ်းပုတ်၍

“ဟုတ်တယ် သမီးရဲ့၊ ကားအကောင်းစားကြီးနဲ့ လာကြိုမှာ သမီးလေးရဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

မေမေစကားနောက်မှာ အားလုံး မျက်ဝန်းထဲမှာ ထိုကားကြီးကို မြင်ယောင်ကာ အရောင်ငွေ့ လက်ခနဲဖြစ်သွားသည်။

မြင်ဖူးကြတုန်းက အထူးအဆန်းရယ်၊ ထိုကားကြီးကို အနီ တကယ်စီးရတော့မယ်ဆိုတဲ့ အသိက အားလုံးစိတ်ကို အားကျသွားစေ သည်။

မယုံချင် ယုံချင်လည်း ဖြစ်၏။ အိမ်နီးနားချင်း သူငယ်ချင်းတွေ နဲ့ မောင်နှမတွေပါမကျန် အနီ ထိုကားကြီးနဲ့ ပါသွားမယ့်အဖြစ်ကို မျက်မြင်ကြည့်လို့ရတာမို့ အနီနဲ့အတူ ကားအလာကို စောင့်နေခြင်း။

“ဟော ဟိုမှာ မမရှိန်ကားကြီး လာနေပါကလား”

မေမေ အသံမြိုင်မြိုင်နှင့်ပြောလျှင် -

“ဟေး”

ကလေးအုပ်စု ဟေးခနဲ အော်ဟစ်ကြသည်။ ကားကြီးက မညီညာတဲ့ လမ်းပေါ် တလှိုင့်လှိုင့် လာနေသည်။

အားလုံးလည်း “တကယ်လာကြိုတာတော့” လို့ အံ့သြသံလေး ထွက်လိုထွက်နဲ့ ဆူဆူညံညံ ဖြစ်ကုန်ပြီး လူအုပ်ကြီးရှေ့တည့်တည့် ကား ကြီးကရပ်လျှင် အားလုံး ငြိမ်သက်သွား၏။ အနီနဲ့ကားကြီးကို တစ်လှည့် စိုကြည့်ကြသည်။

“မမရှိန် ပါလား”

မေမေ ရှေ့တိုးသွားရင်း ဒရိုင်ဘာလူရွယ်ကို မေးသည်။ ဒရိုင် ဘာလူရွယ် ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းပြီး -

“မပါဘူး၊ အန်တီရှိန် ကြိုခိုင်းလို့ လာကြိုတာ၊ အနီလေး ဆိုတာ”

ပြောရင်း ဒရိုင်ဘာလူရွယ်က လူအုပ်ကြီးကို ဝေ့ကြည့်ရင်း ဆေးသည်။ မေမေက အားရဝမ်းသာနှင့်ပင် -

“ဒီမှာလေ” လို့ အနီကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ ထိုလူရွယ် ကျက်လုံးပြာကြီးနဲ့ အနီကိုကြည့်လျှင် အနီ မလိုမလဲဖြစ်၏။

ဘယ်နှယ် အကြည့်က ပြာသလို စူးရဲနေသည်။ မျက်ခုံးကြီး နှုတ်ခမ်းမွှေးလည်း ထူလဗျစ်၊ ညှဉ်းသိုးသိုးပုံစံကြီးက မနှစ်မြို့ ဆရာ အကောင်းသား။ ဒင်းနဲ့ ဒီကားကြီး မတန်သလိုကြီး။ အင်းလေ ဘယ်တန်မလဲ ဒရိုင်ဘာဆိုနေမှ။

“ကားပေါ်တက်”

ခပ်ပြတ်ပြတ်လေးဆိုရင်း ကားနောက်ခန်းတံခါးကို လက်နှေးက

ပြန်လုပ်ပြီး ဖွင့်ပေးသည်။

“သမီး ကားပေါ်တက်တော့လေ၊ ဘာငေးနေတာလဲ”

မေမေ နီးဆော်မှ အနီ အသိဝင်လာသည်။ သူ့ဖာတိုက် အဝတ် အိတ် ဝိုင်းဆွဲကြရင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကုန်သည်။

မောင်လေးနဲ့ညီမနှစ်ယောက်က အနီလက်ကို ယောင်ယမ်း ဖြုတ်ချသည်။

တစ်ခါဖူးမှ တက္ကစိကားသန့်သန့်လေး မစီးဖူးတဲ့ အနီ။ ခုထိ ကားအကောင်းစားကြီး စီးရတော့မယ်ဆိုတော့ ရင်ထဲက ဘာလိုလိုကြီး

မေမေက သွက်သွက်လေးပဲ ကားပေါ်တွန်းမတင်ရုံတမယ့် အနီ ကားနောက်ခန်းထဲဝင်မိသည်နှင့် ရင်ထဲ အေးစိမ့်သွား

သည်။ ဒါ့ပြင် ဆိုဖာအိအိကြီးမှာ ထိုင်မိရုံနဲ့ ကိုယ်က ပြန်ရှုန်းကြသလို နှင့် ယောင်တောင်တောင်ဖြစ်ကာ။

“ဒရိုင်ဘာငနဲက နောက်ကြည့်မှန်ထဲကနေ ကြည့်နေတာထိ လျှင် အနီ ခပ်ရှက်ရှက်နဲ့ မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ရှော့ အနီ၊ ဒီမှာ အဝတ်အိတ်”

သူ့ဖာ အဝတ်အိတ်လှမ်းပေးတာကို ဆွဲယူရင်း အနီမျက်နှာထဲ ကို တည်ထားလိုက်သည်။

မေမေ ကားတံခါးပိတ်လိုက်လျှင် အနီဘဝဟာ တံတိုင်းကြီး ခြားသွားသလို။

အားလုံးကို လက်ပြုနှုတ်ဆက်လို့မဆုံးခင် ထိုင်နဲ့ ကားကို မောင်းလေပြီး -

“မမ”

ညီမငယ်လေးရဲ့ခေါ်သံလေး အနီနားထဲကတစ်ဆင့် နှလုံးသား ထဲအထိ ရောက်လေသည်။ ထိုအခါ အနီရင်မှာ စို့ချင်ချင်။

ဒီရပ်ကွက် ဒီအဝန်းအဝိုင်းနဲ့ ဒီမိသားစုကို တကယ် ခွဲထွက်ခဲ့ နူးတဲ့အဖြစ်။

အနီရင်ထဲ ထိခိုက်စွာ မျက်ရည်လေးစို့၏။ ဒါကိုပင် ကိုရွှေ

အနိုင်ဘာက မျက်မှောင်တကြုတ်ကြုတ်နဲ့ မနှစ်သက်သလို မှန်ထဲက ကြည့်ကြည့်နေတာ အနီရင်မှာ တင်းချင်လာသည်။

ဘယ်နှယ်၊ အနီကို ကြည့်ရှုပုံက အနီကပဲ သရုပ်ဆောင်နေ အလိုလို ဘာလိုလို။

ဒီမှာ အနီတို့က သရုပ်မဆောင်တတ်ဘူးရှင်၊ ရင်ထဲက အရှိအတိုင်း ခံစားတာလေ၊ ရှင်မကျေနပ်ရင် ထဲသေလိုက် ဟွန်း။

အနီလည်း မျက်စောင်းနဲ့ ပြန်ကြည့်ရင်း အသံတိတ် ရွတ်နေမိ သည်က ကိုရွှေဒရိုင်ဘာကို မနှစ်မြို့စွာ။

ပြန်ကာ အဝါရောင်တိုက်ကြီး မျက်နှာစာရှိ အလှစိုက်မြက်ခင်းကျယ်ကို
တွေ့ပတ်ကာ ရေကူးကန်ဘေးမှ ဖြတ်ပြီး တိုက်ဘေးဘက်ရှိ ဆင်ဝင်
အောက်မှာ ထိုးရပ်လိုက်သည်။

ရပ်ပြီးသည်နှင့် “ဆင်း” လို့ တစ်လုံးတည်းပြောသည်။ နဂို
ဇာတည်းက အနီ စိတ်မကြည်ရတဲ့အထဲ ဒင်းက ဒီလိုပြောတော့ ရင်ထဲ
တောင်းဘဲမနေ။ တင်းသွားတဲ့စိတ်နဲ့ -

“ဆင်းမယ်”

အနီ ပက်ခနဲ ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ထိုအခါ ကားမောင်းသူနေရာက ဦးစွာဆင်းနေတဲ့သူ တစ်ဝက်
ထစ်ပျက်နဲ့ နောက်ပြန်လှည့်သည်။ အနီ ခပ်တင်းတင်းပြောတာကို
မကြည်တဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်ပြီး -

“အဟင့် တယ်စွာပါလား”

“စွာတယ်၊ နာမည်ကိုက အနီလေ။ ရဲထွတ်အောင်စွာတယ်”

“အေ။ အဲလိုစွာတာကောင်းတယ်”

“ဘာရယ်”

အနီလေး ဆတ်ဆတ်တိမ်ခံ ပြန်မေးတော့ သူ့နှုတ်ခမ်းက
နွေးလိုလိုနှင့်။ ကားပေါ်က လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ဆင်းချသွားသည်။

“ဒီမှာ မေးနေတယ်လေ”

အနီ အားမလိုအားမရ ပြန်မေး၏။ သူ ကားနောက်ခန်းဟ်ခါး

အနီး (၄)

“Yellow Sky”

“ကောင်းကင်ဝါ”

ခြုံမှာတပ်ထားတဲ့ ခြံနာမည်က အနောက်တိုင်းဆန်နေသလို
ကမ္ဘည်းထိုးထားတဲ့ အင်္ဂလိပ်စာလုံးကအစ ပန်းချီဆန်ဆန် ရှည်ရှည်လေး
တွေနဲ့ အနားသတ်မှာ အတွန်အကြွလေးများဖြင့် ဒီဒိုင်းလှလှထွင်ထားစစ်
ထိုဒီဒိုင်းကို ကြည့်မိရုံနဲ့ ကကွက်ဆန်းတစ်မျိုး မြင်ရသလို
စိတ်ကို နိုးကြွစေသည်။

ခြုံရောက်တော့ ကားရပ်လိုက်သည်။ ထိုင်နဲ့ကိုယ်တိုင် ကားပေါ်
က ဆင်း။ သော့ဖွင့်ပြီး ခြံတံခါးဆွဲဖွင့်၏။ ပြီးတော့ ကားမောင်းသူနေရာ

ဆွဲဖွင့်ပေးရင်း -

“မင်း နားထိုင်းနေလား”

“ရှင် ဘာ လူပါးဝတာလဲ”

အဝတ်အိတ်ဆွဲပြီး ကားပေါ်က ဆင်းမလို့ပြင်ရင်း ရန်ထောင် သလို အနီပြောသည်။ သူကလည်း မခေ။

“လူပါးဆိုတာ ဝလေ့မရှိဘူး”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်း ဘာကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာလဲ”

“ရှင်ပြောပုံက ကျေနပ်နိုင်စရာလား”

“ကျေနပ်ရမယ်လေ၊ မင်းနားမှ မထိုင်းတာ။ ငါပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လား။ မင်း စွာတေးဖြစ်တာ ကောင်းတယ်လို့”

“ကျွတ်”

အရွဲစကားလား အတည်စကားလား၊ အနောက်စကားလား၊ ဝေခွဲရခက်တဲ့ သူ့စကားနဲ့ သူ့မျက်နှာထား။

အနီလေး စိတ်ရှုပ်စွာ ကျွတ်ခနဲ စုပ်သတ်လိုက်သည်။ အဲဒါကို သူ မကြည်လင်သလိုလိုနဲ့ ပြန်ကြည့်သည်။

သူ့အကြည့်က လိုတာထက်ပိုပြီး စူးရှလွန်းတယ်လို့ အနီ ထင်တယ်။ အဲဒီအကြည့်စူးရှကြီးကို အနီမခံနိုင်။

မျက်နှာလွှဲပြီး ကားပေါ်ကဆင်းသည်။ ဆင်းလိုက်ခါမှ သူ့အရပ်

ပြေးကာ အနီကို မိုးထားသလို မြင့်၏။ ကိုယ်လုံးကလည်း တောင့်တင်း၏။ သာမန်အရပ်နဲ့ သွယ်နွဲ့သော အနီကိုယ်လေးဟာ သူ့အရပ် သူ့ကိုယ်လုံးနားမှာ ကျုံ့ဝင်သလို ဖြစ်နေတာမို့ အနီ ချက်ချင်းပဲ သူ့ အနားက ခွာသည်။ တိုက်ကြီးဘက် ခြေဦးလှည့်လျှင် -

“ဟေ့ မင်းကို အတည်ပြောနေတာကွ”

“ဟွန်း အတည်စကားတဲ့ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ”

“ဘာအဓိပ္ပာယ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မင်း ဘာမဟုတ်တဲ့ဟာလေးနဲ့တောင် စွာလန်မလေးဖြစ်နေတယ်ဆိုရင် တခြားဘာကိစ္စ ညှာကိစ္စဆို တကယ် အစွာမကြီးဖြစ်နေမှာလေ၊ အဲလိုစွာတတ်တာ ကောင်းတယ်၊ မိန်းကလေး ဆိုတာ စွာလေကောင်းလေပဲ”

သူ အတည်ပြောတာက ပိုပြီးခံခက်ဖို့ ကောင်းနေသည်။

“ရှင်နော်”

အနီ ခြေလေးဆောင့်ကာ နောက်ပြန်လှည့်ရင်း မျက်စောင်း ရင့်ရင့်ထိုး၏။

“အဲဒါပဲ မင်းတို့ မိန်းကလေးနဲ့ ခက်တယ်ဆိုတာ”

“အောင်မယ် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်”

“ကဲ အစွာမလေး ဒီဘက်က လာစမ်းပါ”

အနီ ပြန်ပြောနေတော့ သူ စိတ်ရှုပ်သလိုလိုနဲ့ တိုက်ကြီးရှေ့ ဘက် ခြေဦးလှည့်နေတဲ့ အနီကို လှမ်းခေါ်သည်။

တစ်ဆက်တည်းလည်း ကားရပ်ထားတဲ့ တိုက်ဘေးရှိ ဆင်ဝင် အောက်မှ တိုက်ကြီးအတွင်းသို့ သူ ဦးဆောင်ဝင်လေသည်။

သူဝင်သွားတဲ့အတိုင်း အနီ လိုက်ဝင်ခဲ့ရပြီ။

တိုက်ကြီးက အကြီးကြီး လူရိပ်လည်း မတွေ့ရပါ။ တိုက်ကြီးထဲ ဝင်လိုက်သည်နှင့် အနီစိတ်မှာ အေးခဲခဲ့ကြီး ခံစားလိုက်ရသည်။

တိုက်အတွင်းဘက်က ကျောက်ဂူကြီးလိုလို ဒီရိုင်းဖော်ထား သည်။ နံရံတွေဟာ ကျောက်နံရံလိုလို သစ်ပင်နွယ်ပင်တို့ ယှက်နွယ်နေ သေးသည်။ သစ်ပင်၊ နွယ်ပင်တုတွေနဲ့ တန်ဆာဆင်ထားတာက ထူးထူး ခြားခြား။

“ဟေ့ ဘာငေးနေတာလဲ၊ လာစမ်းပါ”

ဟုတ်ပါရဲ့။ အနီက တိုက်နံရံပေါ်မှာဆင်ထားတဲ့ သစ်ပင်တုတွေ ကို ကြည့်နေရင်း သူ့ခြေလှမ်းနဲ့ အတော်ပြတ်ကျန်ခဲ့သည်။

သူ လှမ်းခေါ်မှ ကမန်းကတန်း ခြေလှမ်းတွေကို အရှိန်ပြန်တင် ကာ -

“လာ အပေါ်တက်မယ်၊ အန်တီရိုက်အပေါ်မှာ မင့်အဝတ်အိတ် ကို လှေကားခြေရင်းမှာချခဲ့”

သူပြောတဲ့အတိုင်း အနီအဝတ်အိတ်လေးကို လှေကားရင်းမှာ ချသည်။ စတီးလက်ရန်းပါတဲ့ လှေကားပေါ် အနီတက်ခဲ့ရပြီ။

အန်တီရိုက်က အပေါ်မှာတဲ့။ လှေကားထိပ်ဆုံးရောက်တော့

သူ ပြန်ထဲကြည့်သည်။ အနီ နှုတ်ခမ်းတွန့်ပြီး သူ့အကြည့်ကို ရှောင်ဖယ် လျက်။

“ဘယ်မှာလဲ အန်တီရိုက်”

“ဟိုမှာ မင်းကို ကြည့်နေတယ်”

“ဟင်”

အနီမျက်လုံးလေး ပြူးခနဲ ဖြစ်လေသည်။

အန်တီရိုက်က အပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းကျယ်ကြီးဘေးရှိ အခန်း ထဲခါးဝမှာ ပြူးပြူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

“လာ သမီး”

ခေါ်သံလေးကအစ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲနဲ့ အနီ သိမ်ငယ်တာမျိုး ဆွေ မခံစားရပါ။

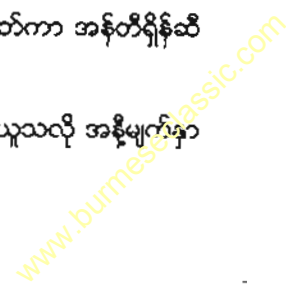
အိမ်နေရင်းမို့ ဂါဝန်ရှည်ကြီး ဝတ်ထားတဲ့ အန်တီရိုက်က အံ့အံ့ကြဲကြဲနဲ့ ကြည့်လို့လှနေသည်။

“ကဲသွား”

အန်တီရိုက်အသံက ချိုကြည့်လိုက်လှဲနေသလောက် သူ့အသံက အဆတ်ဆတ်ကြီးနဲ့ ပြတ်တောင်းတောင်း။

အနီ မျက်စောင်းထိုးရင်း သူ့ရှေ့က ဖြတ်ကာ အန်တီရိုက်ဆီ နှာသည်။

အန်တီရိုက်က အနီလက်ကလေးကို ဆွဲယူသလို အနီမျက်နှာ

လေးကိုလည်း ဧစုစုစပ်စပ်ကြည့်၏။

“သမီးက အချောလေးပဲ”

အနီးမျက်နှာလေး ရှက်ရိပ်နဲ့ တကယ်နီသွားသည်။

“လာ”

အနီးကို တစ်ဆက်တည်း အခန်းကျယ်ကြီးထဲ ခေါ်သွင်း၏။

ထိုအခန်းက နားနေခန်းကြီး။

ထိုအခန်းထဲမှာ လူကြီးတစ်ယောက် အေးအေးလူလူ ထိုင်ရင်း

ရုပ်သံလိုင်းကြည့်နေသည်။ ထိုလူကြီးဘေးမှာ မိန်းကလေးတစ်ဦး။

ထိုင်နေတဲ့လူကြီးနဲ့ ရုပ်ချင်ဆင်သည်။ မျက်နှာသွယ်နဲ့ အသား

အရေ ပြည့်ပြည့်ဖွံ့ဖွံ့။ ပါးမှာ ဝက်ခြံတချို့ ရှိသည်။

အန်တီရှိန်၏ သမီးဖြစ်မယ်လို့ အနီးထင်သည်။ ထင်တဲ့အတိုင်း

မလွဲပေ။ အန်တီရှိန်က ထိုလူကြီးနား ဝင်ထိုင်၍ -

“သမီး ဒါက သမီးအန်ကယ် ဦးသက်တန်းဦးတဲ့၊ ဒါက

သမီးရဲ့မမ အက်တာဦး၊ သားကြီးက အပြင်သွားနေတယ်”

“ဟုတ်”

အန်ကယ်ရော မမရော အနီးကို လိုလိုလားလားပဲ ရယ်ပြသည်။

မမ အက်တာဦးက အနီးဆီ မျတ်ခနဲရောက်လာပြီး အနီးပါးလေးကို

လာတို့ကြည့်သည်။

“ဘာမိတ်ကပ် လိမ်းတာလဲ” တဲ့။

“မိတ်ကပ်၊ အနီး မိတ်ကပ်မလိမ်းပါဘူး”

“အလို၊ မာမီ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ မိတ်ကပ်မလိမ်းပါဘူးတဲ့၊

ဟုတ်ရဲ့လား မာမီရယ်၊ ပါးလေးက ဝါလဲ့ပြီး ဝင်းဥနေတာလေ”

မယုံသလိုနဲ့ အန်တီရှိန်ကို တိုင်တည်ပြော၏။ အန်တီရှိန်က

ရယ်လျက် -

“ဟုတ်မှာပေါ့ သမီးရဲ့”

“ဟွန်း ဟုတ်သေးပါဘူး”

အက်တာဦး တကယ်မယုံချင်။ သူမပါးပြင်လေးက အကောင်း

စားမိတ်ကပ်တွေသုံးသလို ဗျူးတီပါလာသွားပြီးလည်း ပြင်နေကျ။

ဝါစွေဝင်းဥနေတဲ့ ပါးမို့မိလေး ဖြစ်မလား။ ပြင်ပါများလို့လား

အာလားမသိ၊ ပါးပြင်ကြီး ရဲတွတ်သွားတတ်သည်။

ရဲတွတ်နေတာကြီးကို အက်တာ မကြိုက်ပေ။ အက်တာကြိုက်

တာ အနီးပါးလေးလို နုပြီး ရွှေဝါရောင်စိုကြွပြီး ဖူးနေတာမျိုး။

ခုတော့ သူမကလေးက မိတ်ကပ်မလိမ်း ဘာမလိမ်းဘဲနဲ့ ဒီလို

မီးမို့လှလှလေး ဖြစ်နေတာဆိုတော့ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်။

“ဒါဆို ဘာလိမ်းလဲ”

“စနီးလိမ်းတယ်၊ သနပ်ခါးလိမ်းလေ့ ရှိတယ်”

“ဟင်”

အက်တာဦး အံ့သြရပြန်သည်။

“ကဲပါသမီးရယ်၊ အနီလေးကို နောက်မှ မေးချင်ရာမေးလေ”
အန်တီရိုန့် ဟန်တားလိုက်မှ အက်တာ အနီအပါးမှ ခွာသွား
သည်။ ဒါထောင် အနီပါးမို့လေးကို ချစ်စနိုး ပွတ်သပ်သွားသေးသည်။

“ဒယ်ဒီသမီးကတော့လေ၊ ဒါချည်းပဲ၊ အနီလေး အနေရခက်
နေပါဦးမယ်”

“ရပါတယ် အန်ကယ်”

အန်ကယ် အားတုံအားနာနှင့်ဆိုလျှင် အနီ အလိုက်သင့်လေး
ပြန်ပြောမိသည်။ အန်တီရိုန့်က ပြုံးလျှက် -

“သားပြန်လာရင် သားနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးမယ်”

အနီ ခေါင်းလေးညိတ်ရပြန်သည်။

“စည်း”

အနီလေး ခေါင်းညိတ်လို့ မပြီးခင် အန်တီရိုန့်အသံနှင့်ခေါ်လျှင်

“လာပြီ အန်တီရိုန့်”

ထူးသံနဲ့ မရှေးမနှောင်း သူပြန်လာသည်။ နာမည်ကလည်း
စည်းတဲ့။

“သမီးကို နေရမယ့်နေရာပြလိုက်၊ ဒေါ်နွယ်နဲ့လည်း မိတ်ဆက်
ပေးလိုက်၊ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်၊ လာခဲ့”

သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်းရယ်။ အနီကို ခပ်ပြတ်ပြတ်ခေါ်ပြီး

သူ့ကဦးဆောင်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

“သမီး လိုက်သွား”

အန်တီရိုန့်ပြောတဲ့အတိုင်း အနီ လှည့်ထွက်သွားလျှင် -

“အနီလေး နောက်တော့မှ စကားပြောမယ်၊ သိလား”

မမက လှမ်းပြောသေးသည်။ အနီ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ပြုံးပြ

ညိတ်ဆက်ပြီး နားနေခန်းထဲက ပြန်ထွက်ကာ။

သူဦးဆောင်တဲ့မိ နောက်က ပါသွားရပြန်သည်။ ဒီငနဲက

Yellow Sky မှာ ဘာရာထူးလဲ။ အနီ စိတ်က မြင်ပြင်းကတ်စွာ သိလို
တာ။

အခန်း (၅)

“ဖတ်”

“အမေ့”

နောက်ကနေ ပခုံးကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ပုတ်လိုက်တာခံရလို့ အနီကိုယ်လေး ရှိန်းခနဲဖြစ်၏။ ပိုင်ပိုင်စိုးစိုးနဲ့ အနီပခုံး လာပုတ်တာ တယ်လို့လဲ။

စည်းလား။ ဒီနေ့ဆိုရင်တော့ အနီ ပြန်ပက်ဖို့ စိတ်ထဲ စကား လုံးစီပြီးသား ဖြစ်ကာ။ မှန်အိမ်ထဲက အလှပွေးငါးလေးတွေကို ကြည့်ရ ရာမှ အနီ လှည့်ကြည့်၏။ ပြုံးအိအိလေး စိုက်ကြည့်နေတဲ့ လူရွယ်မျိုး နှာကို မြင်လျှင် အနီ ဟင်ခနဲ ဖြစ်ရလေသည်။

“မင်းလေးက”

ညှို့ဇာတ်ပါသော အကြည့်နဲ့ ခပ်မြူးမြူးလေး စိုက်ကြည့်ရင်း လာတဲ့ လူရွယ်ချော။ အရပ်က စည်းလောက် မမြင့်ပေမယ့် ဝတ်စား တာကအစ စတိုင်လ်ကျလျက် ခေတ်ဒီဇိုင်းနဲ့ လန်းနေသည်။

“ပြောလေ၊ မင်းလေးက”

မေးသံလေးနဲ့ ဟန်ကအစ ငေးကြည့်ချင်စရာ။ အနီ ငြိမ်ကြည့် ရာမှ ထပ်ဆင့်မေးလာသံကြောင့် အသိဝင်လာသည်။ အနီ မျက်တောင်လေး တစ်ချက်ပုတ်ခတ်မိပြီး -

“အ အနီလေးပါ”

အသံအနိမ့်အမြင့် မညီ အနီ ပြန်ပြောမိ၏။ ထိုအခါ လူရွယ် နှာ ပိုပြီးသွား၏။ ကြိုသိနေဟန်လည်း တူသည်။

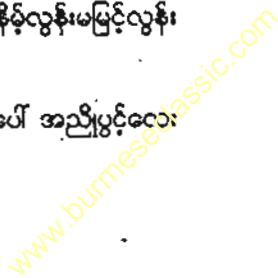
“ဪ၊ မာမိခေါ်လာတဲ့ ကောင်မလေးထင်တယ်”

“ဟုတ်”

“ကိုယ်က မာမို့သား”

သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြောရင်း အနီတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြုံကြည့်

အနီအရပ်က ငါးပေတစ်လက်မသာ။ မနိမ့်လွန်းမမြင့်လွန်း သွယ်နဲ့သော ကိုယ်ဟန်က ကြော့၏။ အညှိတားစွယ်တာ အညှိရောင်နဲ့ အဖြူခံပေါ် အညှိပွင့်လေး

ပါတဲ့ ထာဘီ တွဲဝတ်ထားတဲ့ အနီကိုယ်ဟန်က နဂိုအတိုင်း ကြွကြွလေး လှနေသည်။

သွယ်လျသောလက်မောင်းလေးနဲ့ လက်ဆစ်ပြည့်သော ရှည် သွယ်သွယ် လက်ချောင်းလေးတွေကအစ သူ့ကြည့်၏။

ကြည့်နေတဲ့သူအကြည့်က ရဲရဲကြီး စူးနစ်နေတာမျိုးမဟုတ်။ ကြည့်ရှင်ကာ၊ စူးစူးရှရှလေး ဖြစ်နေတာမို့ အနီ နေရ သိပ်မခက်ပါ။

“ကိုယ့်နာမည် မှတ်ထား၊ ဒေတာဦး”

“ဟုတ်”

“တဟုတ်ဟုတ်နဲ့ ခေါင်းချည်ညိတ်နေတာ ပုတ်သင်ညှိမလေး ကျနေတာပဲ”

စိုက်စိုက်လေးကြည့်ရင်း ပြောတဲ့ဟန်လေးကစ အကြည့်တွေ လွှဲဖို့ ခက်သွားအောင် ဆွဲအားတွေ ထည့်ထားသလိုရှိသည်။

“ဟိုလေ အနီက”

“အနီလေး၊ ငါးလှလှလေးတွေကြည့်နေတာ ကိုယ့်ကြောင့် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားရင် ဆောနီးဟာ”

“ရပါတယ်”

“ကဲ ငါးတွေ ဆက်ကြည့်လိုက်ဦး”

သူပြောကာ အနီပါးမို့လေးနဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးကို စိုက်ကြည့်၏။ ပြီးမှ လက်ကာပြကာ နှုတ်ဆက်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်သွားလေသည်။

ဒေတာဦးအရိပ်လေး ပျောက်ကွယ်သွားမှ အနီ မျက်လုံးလေး နှစ်သိမ်းကာ ငါးလှလှလေးတွေဆီ ပြန်ပို့၏။

စူးညံ့တဲ့ သူ့အကြည့်နဲ့ စူးရဲတဲ့ စည်းအကြည့်တွေက မတူ။ စားရတာ ကွာသည်ဟု အနီယူဆသည်။

စူးရဲတဲ့အကြည့်ကို အနီ မနှစ်မြို့ချင်။

စူးရဲရဲလေး စိုက်ကြည့်တတ်တဲ့ စည်းကို အနီ မျက်နှာချင်း ဆိုင်လို။ မျက်နှာချင်းမဆိုင်လိုပါဘူးဆိုမှ -

“ဟေ့ အနီ”

ခေါ်သံထွက်ပြီးနဲ့ အနားရောက်လာသည်။ မျက်လုံးကလည်း အပေါ်ထပ် တစ်ချက်တွေကြည့်လိုက်သေး။ အနီအထင် ဒေတာတက်သွား

တာ မြင်လိုက်လို့ ဖြစ်မယ်။

ပြီးတော့မှ ရေကြည်ထဲကူးခတ်နေတဲ့ အလှငါးတွေတစ်လှည့် နှိုးကိုတစ်လှည့် ကြည့်လျက် -

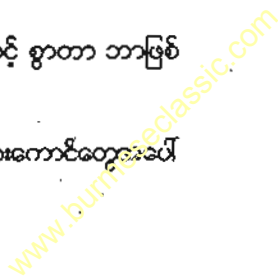
“နင် ဒီမှာ ဘာလာလုပ်နေတာလဲ”

“အလှငါးတွေ ကြည့်နေတာလေ၊ မမြင်ဘူးလား”

“အောင်မာ၊ နင် တယ်စွာနေပါလား”

“ရှင်ပဲ၊ စွာတာကောင်းတယ်ဆို၊ ဒါကြောင့် စွာတာ ဘာဖြစ်

“စွာပါဟာ စွာပါ၊ ငါ့အပေါ် စွာသလို တခြားကောင်းတွေအပေါ်

လည်း စွာထား”

“အောင်မာ”

အနီးလေး လက်တစ်ဖက် ခါးထောက်မိသွားသလို ရန်စောင်
မျက်လုံးနဲ့ စည်းကို ရဲရဲကြီး ကြည့်လိုက်သည်။

အကြည့်ချင်းအဆုံမှာ လှိုင်းရိပ်တို့ ညီမျှခြင်းဖြစ်နေ။

“ဒီမှာ အဲဒီအလှပွေးငါးတွေဟာ နင်ကြည့်နေရလောက်အောင်
အဓိပ္ပာယ်ရှိလို့လား”

“အလို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နင့်မှာ စဉ်းစားတတ်တဲ့ဥာဏ် မရှိဘူးလား”

“ရှင် ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

“ဪ ငါပြောတာတော့ မင်း ဘယ်နားလည်မလဲ၊ ဟိုကောင်
ပြောရင်တော့ နင် နားလည်မယ် မဟုတ်လား”

“ဘုရားရေ”

ခုလေးတင် အပေါ်တက်သွားတဲ့ ဒေတာဦးကို ရည်ရွယ်စွာ
လိုက်မှန်း အနီ သိသွားတာမို့ ဘုရားတမိလေသည်။

စည်းဆိုတဲ့ ဒီဝန်က ဘယ်လိုလဲ။

ဒေတာဦးပေါ် အမြင်မကြည်တာလား။ အနီကို မျက်မှန်

နေတာလား။ ခွဲခြားရခက်လှစွာ။

စည်းက နှုတ်ခမ်းကို ခပ်မဲ့မဲ့တွန့်ပြီး -

“ဘုရားတမနေနဲ့၊ နင်သိထားဖို့ ဒီအလှပွေးငါးတွေဆိုတာ
လက်တွေ့ဘဝအတွက် ဘာမှ ခွန်အားမရှိဘူး။ သူတို့ အလှပြသွားလာ
နေတာကို လူတွေက မျက်စိပသာဒဖြစ်ရုံ၊ စိတ်အာရုံ ဖျော်ဖြေရုံ သက်
သက်အတွက် ခံစားပြီး ကြည့်နေကြတာ။ ဒီငါးလေးတွေ တစ်ခုခုပဲ
ဖြစ်ဖြစ်၊ သေကျေပျက်စီးသွားသွား ဘယ်သူမှ မျှဝေမခံစားဘူး။ နောက်
ထပ် ငါးအလှအသစ်တွေကို ထပ်ထည့်ကြည့်မယ်၊ မကြည့်ရင်လည်း
ဖန်အိမ်ကိုပါ ခွဲပစ်လိုက်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ ငါးလှလှလေးတွေရဲ့ဘဝက
ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိမလဲ”

“ကျွတ်”

ဘာတွေပြောမှန်း အနီ နားမလည်။ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးဖြစ်ကာ။

“ရှင်ဟာလလေ လူခွစာ”

“ဘာလဲ၊ နင်က အဲဒီအလှငါးတွေရဲ့ဘဝကို သဘောကျနေ
တာလား”

“ရှင် ဘယ်လိုလူလဲဟင်၊ မကြည့်နဲ့လို့ တားတာလား။ က

ကြည့်ဘူး”

အနီ ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပင်ပြောဦး အလှပွေးငါးကန်လေးကို

ဆွှာခိုင်း၏။

“ဟေ့ ငါ့ရည်ရွယ်ချက်က တခြားကွ”

“ဘာတခြားမှ လာမပြောနဲ့၊ ခေါင်းရှုပ်တယ်”

“မရှုပ်နဲ့ ဝိစွာတေး၊ နင့်ခေါင်းထဲမှာ တစ်ခုထည့်ထား
ဘယ်သူကြောင့်မှ နင်ဟာ အလှမွှေးငါးလို မဖြစ်စေနဲ့”

“သေလိုက်”

အနီ ဒါပဲပြောပြီး သူ့ကိုကျောခိုင်းခဲ့သည်က မကျေမနပ်။

အခန်း (၆)

“ဟွန်း၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘာထင်နေလဲ မသိဘူး”

“ဘယ်သူ့ကိုပြောနေတာလဲ အနီလေးရယ်၊ တစ်ယောက်တည်း
ပွစိ ပွစိနဲ့”

အနီ မီးဖိုဆောင် လှမ်းဝင်ဝင်ချင်း ဒေါ်အနွယ် လှမ်းမေး
သည်။ လက်ကလည်း အသားကိုင်နေရင်းတန်းလန်းနှင့်။

မေးသူရှိလာတော့ အနီ ပိုပြီး ပွစိစိ ပြောချင်လာသည်။
အင်းသီးဟင်းရွက်တင်ထားတဲ့ စားပွဲဝိုင်းနားက ဖင်ထိုင်ခုံမှာ အနီ
ခင်ထိုင်ရင်း -

“ဟိုတစ်ယောက်ပေါ့”

“ဘယ်သူလဲ”

“စည်းလေး၊ ဝိုင်းလေး”

“ဪ ချစ်စည်းဝိုင်းလေး”

“ဘယ်သူရှိမလဲ အဲဒီနေ့ပေါ့”

အနီ ဆော့အောင်ပြောတော့ ဒေါ်အနွယ် ထောက်ခံသယောင် ခေါင်းလေးညှိတ်၏။ သက်မလေးပါချကာ ဒေါ်အနွယ် ငါးတုံးလေးတွေ တုံးတစ်နေလိုက်သည်။

“အနီ ချစ်ပေါင်ရွက်စည်းဖြည့်၍ အရွက်ခြွေကာ ဗန်း၊ ဆန်ခဲ ထဲထည့်ရင်း မပြေနိုင်တဲ့စိတ်နဲ့ တတွတ်တွတ်ပြောပြန်သည်။

“ဒီတိုက်မှာ သူက ဘာလဲ ဒေါ်နွယ်”

“အဲဒါတော့ ဒေါ်နွယ်လည်း မသိပါဘူးအေး၊ ပုံစံက ကြော တောတောနဲ့”

“ကြောတာထက် ပိုနေတယ် ဒေါ်နွယ်ရဲ့၊ ဘယ်သူ့ကို မလေးစားသလိုပဲ”

“အေး ဒါတော့ ဒေါ်နွယ်လည်း သတိထားမိတယ်၊ ဒီတိုက်မှာ ရှိတဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို ပြောချင်သလိုပြောတာမျိုး။ ဦးသက်တန်ဦး ဒေါ်ဝါဝါရှိန်တို့ကို ဒီလိုပဲ ဆက်ဆံတာ အနီရဲ့”

“အန်တီနဲ့အန်ကယ်က သဘောကောင်းလို့ပါ”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ကြီးရှင်တွေက သဘောကောင်းပါလျှင်”

အိမ်မြှောင်က ပါဝါတက်နေတာ အံ့ပေါ့”

“နေပါဦး၊ သူက အန်တီရှိန်တို့ခိုင်းသမျှ လုပ်နေတာက ဘာသဘောလဲ”

“အဲဒါတော့ ဒေါ်နွယ်လည်း မသိပါဘူးအေး၊ ခိုင်းစေတာ မှန်သမျှ လုပ်နေတာက အလုပ်သမားအတိုင်းပဲ၊ မထင်ရင် မထင်သလို ပြောဆိုတာကြတော့လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဒီတိုက်ရဲ့ ပါဝါရှင်လိုလိုပဲ၊ စည်းဝိုင်းက နားလည်ရခက်တဲ့သူပါကွယ်”

“သူ ဒီမှာနေတာ ကြာပြီလား”

“ဒေါ်နွယ် အလုပ်ဝင်ကတည်းက တွေ့ရတာပါပဲ၊ အဲဒီပုံစံ အတိုင်း၊ ဟိုမောင်နှမအပေါ် ဆက်ဆံတာလဲ ခပ်တင်းတင်း”

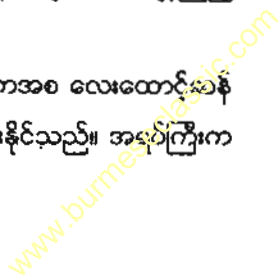
“တစ်ခုခု တော်စပ်နေလား ဒေါ်နွယ်ရယ်”

“အဲဒါတော့ ပြောသံမကြားပါဘူး၊ တော်ပုံလည်း မရပါဘူး၊ ပုံစံက မမရှိန်တို့ တစ်မိသားစုလုံးနဲ့ တခြားစီလေ”

အဲဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ အန်တီရှိန်တို့ တစ်မိသားစုလုံး မျက်နှာ ဝိုင်းဝိုင်းပြည့်ပြည့်၊ အရပ်က အနိမ့်မြင့်၊ ကိုယ်လုံးခပ်ပိုင့်ပိုင့်။

ဝတ်တာ စားတာတွေက စမတ်ကျနေတာမို့ ဘယ်အချိန်ကြည့် ကြည့် ကြည့် လှပနေကြသည်။

သူက ဆန့်ကျင်ဘက်၊ မျက်နှာကျက်အစ လေးထောင့်ဆန် ဆန်၊ မေးရိုးသွယ်လျသွားပုံက ခပ်တင်းတင်းနိုင်သည်။ အနုပုံကြီးက

လည်း အားလုံးထက် ခေါင်းတစ်လုံး ပိုကာ ပေါင်တံရှည်ရှည်နဲ့
လမ်းလျှောက်တဲ့ဟန်ကလည်း တောင့်တောင့်မတ်မတ်နဲ့ ကြည့်
ရတာ အသည်းယားစရာ။ မျက်နှာပေါ်က အမွှေးအမျှင်တွေကို ရိတ်သင်
မထား။ အမွှေးရိုင်းတွေ ပွထနေသည်။

မျက်နှာတင်မက ချိုင်းကြားမှာရော ရင်ဘတ်မှာပါ။

သူနဲ့ အနီးကပ်နေရရင် မလွယ်။ အသည်းယားစဖွယ် အမွှေး
တွေကြောင့် စိတ်ပင်ပန်းရမှာမလွဲ။

တစ်ခါတစ်ခါ ပေါင်လယ်လောက် ဘောင်းဘီတစ်ထည်တည်း
ဝတ်ကာ ခြုံထဲကပန်းပင်တွေ လိုက်ပြုစုနေတဲ့ သူ့ကိုယ်လုံးကို မကြည့်ရဲ။
ဒါကို သူက အလိုက်မသိတာလား၊ ဘာလား၊ မသိဘူး။ ပန်းပင်တွေ
ပြုစုပြီးတာနဲ့ လက်ဆေးပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ တန်းဝင်လာတတ်သည်။

“ငါ့အတွက် ထမင်းပြင်ပေးစမ်း” လို့ အားမနာတမ်း ခိုင်း
တတ်သည်။

အလုပ်သမားချင်းအတူတူ သူက အနီအပေါ် ကြောတောတော
နဲ့ သူ့ခိုင်းတာမလုပ်လို့လည်း မဖြစ်။ အနီ မလုပ်မကိုင်ချင်ပေးချင်တဲ့ပုံစံ
နဲ့ ထမင်းခူးခပ်ပေးတော့ သူက မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့ စိုက်ကြည့်ပြီး -

“နင်က ဘာလဲ၊ ဒါလေးတောင် မလုပ်ချင်ဘူးလား၊ စေတနာ
မပါရင် မလုပ်နဲ့”

လုပ်ပေးချင်စရာလား။ ကိုယ်ပေါ်မှာ အင်္ကျီမရှိ၊ ရွှေးတွေ ကာနဲ့

မြင်ရတာ ကြက်သီးထစရာကောင်းတဲ့ပုံစံ။

အနီ ပန်းကန်ကိုချပြီး ထွက်ခဲ့သည်က အရွဲ့တိုက်လျက်။

“ဟေ့ ငါ့အတွက် ခူးမပေးနဲ့၊ ဟိုကောင် အပြင်ကပြန်လာခါ

နီပြီ သူ့အတွက်ဆိုတော့ နင် စေတနာပါတယ် မဟုတ်လား။ ကြီးပြီး
ခုခပ်ထားပေးလိုက်”

ဒေတာဦးကို ရည်ရွယ်ပြီးပြောမှန်း အနီသဘောပေါက်သည်။

ဒေတာဦးကိုတော့ ခူးခပ်ပေးရမှာပေါ့။ ဒေတာဦးက အန်တီရှိန်ရဲ့သား။

သူ့လို အလုပ်သမားမှမဟုတ်တာ။

အနီ ပြန်လှည့်လာတော့ သူက ပန်းကန်တစ်ချပ်ရွှေ့ပြီး ထမင်း

ခူးစားတစ်မျိုး ပုံထည့်ကာ စားနေတာလေ။

စား စား။ စားချင်သလိုစား။ ဒေတာဦးအတွက် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ

ထမင်းစားပိုင်းလေး ဖြစ်အောင် သူ့ရှေ့မှာတင် စိတ်ဝင်တစား ပြင်ဆင်

ထားလိုက်သည်။

မှတ်ကရောပေါ့ ကိုရွှေစည်းပိုင်းရယ်။

ခုတော့ လွဲချော်ပြီ။ ဒေတာ တွဲနေတဲ့ မိန်းမလှတွေနဲ့မတူ၊
တစ်မှုထူးခြားပြီး ဆွဲငင်အားပါနေတဲ့ အနီလေး။

ဝတ်ဆင်ထားတာကအစ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဖုံးဖုံးဖိဖိ၊ ကာကာကွယ်
ကွယ်

ကြေးညစ်မီးရောင်အခံမှာ အနားသတ်အပွင့်ရိပ်လေးတွေပါတဲ့
ကီယံတီလက်စက ဝမ်းဆက်လေး ဆင်မြန်းထားတာကြောင့် မိန်းမပီသတဲ့
အစစ်အပေါက်က ရုန်းရုန်းကြွကြွ ပေါ်ထင်လို့နေသည်။

အနီမျက်နှာပါးလေးသွယ်လျှမ်း မျက်လုံးအစုံ ရွန်းတောက်ကာ
နှစ်ခမ်းများ ပြည့်ခဲ့သည်။ နှာတံပေါ်၌ ပါးပြင်နုနုက နှစ်လှိုဖွယ်ကောင်း
ရွှေရောင်ဝင်းဥနေသည်။

လည်တိုင်အောက်က ရင်အုံမို့မို့က ကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ် ဖြစ်
သက်လည်း ဖွံ့ဖွံ့ထွားထွား ရုန်းကြွနေသည်က စိတ်ညွတ်ချင်စရာ။

သိမ်ကျဉ်သော ခါးပေါ် ချပ်ချပ်ကပ်ကပ် ဝတ်ထားတဲ့ ထဘီ
အောက် တင်ဝိုင်းလေးပေါ်မှ ဝိုက်ဆင်းကာ အိသွဲ့ကျနေသည်က ကိုယ်
အလှကို ငေးချင့်စဖွယ် ပေါ်လွင်စေတာ အမှန်။

လက်သည်းခြေသည်းကို ဘာဆေးရောင်မှ တင်မထား။
အဖြောင့်အတိုင်း ချထားတဲ့ ဆံပင်ပေါ် ဘီးကုတ်လှလှ တပ်
အတာ ဝမ်းဆက်နဲ့တစ်ရောင်တည်း။

စီးထားတဲ့ ပုံတော်ဖိနပ်က မြင့်မြင့်လေးရယ်။

အနီး (၅)

“ကိုဒေ၊ အနီလေးကို ကြည့်ပါဦး ဘယ်လောက်လန်းလဲလို့”

ဖုန်းပြောနေတဲ့ ဒေတာကို ညီမဖြစ်သူ အက်တာ တွန်းထိုးပြော

ရင်း ကြည့်ခိုင်းနေသည်က စိတ်အားထက်သန်စွာ။

ဒေတာ ဖုန်းပြောနေရင်း တန်းလန်း လှည့်ကြည့်လျှင် မျက်နှာ
နှစ်ဖက် ကြွတက်သွားသလို မျက်လုံးမှာလည်း အရောင်တွေ ဖြာသွား
သည်။

မိန်းမလှပေါင်းများစွာရဲ့ ပေါ်ပင်အလှတွေက ဒေတာမျက်လုံးထဲ
မှာ ဝိုင်းနေပါပြီ။ ခေတ်ဒီဇိုင်းနဲ့ အတိုအကပ်၊ အပေါ်အဖော် ဒီဇိုင်းတွေနဲ့မှ
ဆွဲဆောင်မှုရှိတယ်လို့ ဒေတာ ထင်ထားတာ။

ကိုယ်အလေးချိန်ကို တင်သားများပေါ်တွင် ချိန်သားကိုက် တင်ရပ်နေခြင်းဖြစ်တာမို့ သူမ တင်ပိုင်းပိုင်းက ရှိသင့်သည်ထက် ပြန်ကား ကားလေး ဖြစ်ကာ ကြွလှလို့နေသည်။

ပန်းနှစ်ဖက် လုံးဝန်းနေပြီး ခါးကို ဖျော့ဖျော့လေးထားဟန်က လည်း ကနွဲ့ကလျလေးနဲ့ အမူတစ်မျိုးပိုကာ ယောက်ျားတွေရဲ့ စိတ် နှလုံးကို စွဲမက်ဖွယ်ရယ်။

တမင်တကာ ဖန်တီးထားခြင်းမဟုတ်တဲ့ သူမကိုယ်နေဟန်က သဘာဝအတိုင်း ဖြစ်သော်လည်း စွဲညှို့မှုတွေ ပါနေတာက ထူးကဲတဲ့ အလှတစ်မျိုးနယ်။

အနီလေးကိုယ်ဟန် ဒီလောက် လန်းကြွနေမယ်လို့ ဒေတာ မထင်ခဲ့ပါ။ တည့်တည့်ကြီးမြင်ခါမှ သူနဲ့တွဲနေတဲ့ သီသီသာဆိုတဲ့ ကောင်မလေးနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာပါ မေ့သွား၏။ ဖုန်းကို နားကခွာပြီး ကြည့်နေတာ အတော်အကြာ။

“လန်းတယ် မဟုတ်လား ကိုဒေ”
“လန်းတာထက်ပိုတယ်၊ အက်တာနဲ့ ကွာပါ”
“ကိုဒေနော်”

သူမထက် လန်းတယ်ပြောတော့ အက်တာဦး သဘောမကျရင်း နှုတ်ခမ်းဆူတဲ့ညီမကို ဒေတာ ပခုံးလေးဖက်ရင်း -

“ဆောဦး အက်တာ၊ ဒါပေမဲ့ အက်တာနဲ့တော့ အနီ တန်းညှို့

ညီ သယ်ရမလဲ၊ ကိုဒေညီမက ကောင်းကင်ဝါစံဒီဝဲရဲ့ ဘုရင်မလေး။

“နီက အခိုင်းအဝေ”

“ဒါမှပေါ့ ကိုဒေရဲ့၊ အဲလို ခွဲခွဲခြားခြား သိစမ်းပါ”

“သိတာပေါ့ အက်တာရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပိုလန်းပိုကြွတာ ခုမှ ညီတယ်”

“ဘာလဲ၊ သီသီသာတို့၊ ယွန်းရွှေစံတို့ထက် ဆွဲအားပါတယ် နီတာလား”

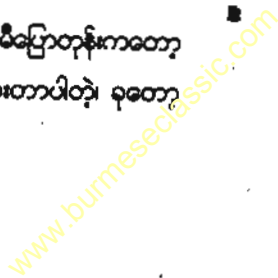
အက်တာက သူ့အကြောင်း အတွင်းသိအဆင်းသိလေ၊ အစ်ကို ပြီး ရှိန်မနေ။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမေးတော့ ဒေတာဦး ရယ်နေလိုက်သည်။

“ဒါပဲနော် ကိုဒေ၊ ယွန်းရွှေစံကိုတော့ ကိုဒေ ဖြတ်ထားဖို့ ညီမကူးနဲ့”

ဒေတာ ဘာမှ မပြောတော့ပါ။ ငြိမ်မှရပ်ပြီး နာရီတကြည့်ကြည့် နဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေဟန်တူတဲ့ အနီထိ အကြည့်ပို့၏။

“ဒါနဲ့ အနီက ဘယ်သွားနေတာလဲ”
“ကျောင်းတက်နေတာလေ”
“ဟွန်း”

ဒေတာ မျက်မှောင်ကုတ်ကြသွားသည်။ မာမီပြောတုန်းကတော့ ညီမရတဲ့ကောင်မလေးမို့ အဖော်ရအောင် ခေါ်ထားတာပါတဲ့၊ ခုတော့ အနီတက်ခွင့်ပေးထားတာ အံ့ပါရဲ့၊

ကျောင်းတက်ခွင့်ရနေတာမို့ အနီက လန်းအောင်ပြင်ထားကာ ကောင်းကင်ဝါတိုက်နဲ့ နှစ်တိုက်ကျော်မှာနေတဲ့ ဒေါ်သီရိသွယ်ရဲ့တူမ သီတာဦးနဲ့ ကျောင်းသွားဖက်ဖြစ်တာ အက်တာသိနေတာကြောင့် အံ့ဩ ဟန် မရှိပါ။

“မာမိက ကျောင်းတက်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုပြီး ခေါ်ထားတာ၊ ကျောင်းချိန်ပြီးရင် တိုက်ထဲကအလုပ်တွေ လုပ်ရမယ်လေ၊ ကိုဒေက အိမ်မကပ်တော့ အနီ ကျောင်းတက်နေတာတောင် မသိဖြစ်နေတာပေါ့”

ဒေတာဦး ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်မိသွားသည်။ ညီမပြော တာ မှန်နေတာကိုး သူ့မှာ အချိန်အချက်တွေ များနေတာမို့ ညအိပ်ချိန် မှ တိုက်ထဲဝင်ဖြစ်တာ တစ်လနီးပါးရှိပြီ။

ဒယ်ဒီတောင် သတိထားမိပြီး ပြောသေးတယ်၊

“သား ဒေဒေ၊ တိုက်မှားပြီး ဝင်အိပ်မိနေဦးမယ်၊ သတိထား လို့”

ခပ်ရွဲရွဲပြောတာ ပူပူနွေးနွေးရှိသေးတယ် မဟုတ်လား။

“ကဲ ကိုဒေကိုချည်းမပြောနဲ့၊ အက်တာလည်း လမ်းများများ ပဲ မဟုတ်လား”

“ကိုဒေညီမပဲဟာ”

“အိုကေ၊ ကိုယ့်ညီမ ကိုယ်နဲ့တူတာ ဂုဏ်ယူတယ်”

“အဟင် ဂုဏ်ယူရုံပဲလား”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဂုဏ်ယူတယ် ပြောရုံနဲ့ ပြီးသလား။ အတ်တာကို ကိုဒေဘော်ဒါအသစ် ဂျင်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်ဆိုတာလေ၊ အဲဒါ မိတ်ဆက်ပေးဦး”

“အိုကေ၊ ဒီည ကလပ်မှာဆုံရင် မိတ်ဆက်ပေးတာပေါ့”

“ဒါမှကိုဒေ”

ဒီမောင်နှမ ဒီလိုမျိုး သွေညီတဲ့ မောင်နှမ၊ ဘယ်ကိစ္စဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုနဲ့ညီမ တစ်လေသံတည်း။

“ကဲ သားနဲ့သမီး၊ ဒီနေ့ ခြေငြိမ်နေပါလား။ ဘယ်မှ သွားစရာ ချိတ်လား”

မာမိရောက်လာပြီး ပြောလျှင် -

“ညမှ ကလပ်သွားမယ် မာမိ”

“ဒါကြောင့် အနားယူနေတယ်ပေါ့လေ”

“ဟုတ်”

အက်တာ ခေါင်းလေးညှိတ်ပြသည်က ချစ်စဖွယ်မို့ ဒေါ်ဝါဝါရိုန် နှုတ်နှာလေး ရွှင်မြူးသွားသည်။

သမီးဆံပင်လေးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာဖွပြီး -

“ကဲ အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ မာမိ မိတ်ဆွေတွေနဲ့ တော်ကိ

ဉာဏ်ရာရှိလို့ သွားလိုက်ဦးမယ်”

မာမိပြောပြီး ပေါ်တီကိုအောက်မှာရပ်ထားတဲ့ ကားဆီသွား
သည်။

“စည်းမရှိဘူး၊ မာမိ”

သမီးသတိပေးသလိုပြောတော့ ဒေါ်ဝါဝါရိုက် ပြုံးပြုံးလေး ခေါ်
ဆတ်ပြီး -

“မာမိဘာသာ မောင်းမှာပါ”

“ဟွန်း၊ နောက်ဆို သေချာပြောထားတာ မာမိရဲ့၊ မာမိ
သွားစရာရှိတယ် ဆိုတာလေ”

“အေးပါ သမီးရယ်”

ဒေါ်ဝါဝါရိုက် အေးရာအေးကြောင်းပြောရင်း ကားမောင်းရာ
နေရာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စည်းဝိုင်။ မင်းဟာ တို့မိသားစုအတွက် ဒီလိုနေသွားရင်
သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ဒေတာ အဲလိုပဲ တောင့်တကာ။

အနီး (၈)

“ကွီ”

ကားမှတ်တိုင်ဆီသွားနေတဲ့ အနီးသားနား မာမိဒီးကားဖြူလေး
ဆီရပ်လာသည်။

အနီး ငဲ့ကြည့်တော့ ကားမောင်းသူနေရာမှ စည်းဝိုင်။

“ကားပေါ်တက်”

အမိန့်ပေးသလိုပြောသည်က နားမခံသာပွယ်။ အနီးမျက်နှာ

ဆူး မော့ကာ အကြည့်လှဲပြီး -

“အနီး မေမေတို့ဆီ သွားမလို့”

“သိတယ်”

“ကျွတ် ရှင်က ဘယ်လိုသိသွားပြန်လဲ”

“အန်တီရှိန်ပြောတာ”

“အန်တီရှိန်ကလည်း ဘာလို့ပြောလိုက်တာလဲ မသိဘူး”

အန် ရင်ထဲမှာ ငြီးငြူသလိုပြောရင်း ကားမှတ်တိုင်ဆီ အကြည့် ပို့လိုက်သည်။ အနီ ဒီကားမစီးချင်ပါ။

ဒီကားက အန်ကယ်စီးနေကြကား။ သူ့ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း တစ် မောင်းလာတာ အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းနေသည်။

အန်ကယ်ကားကို ယူမောင်းရုံမက အနီကိုပါ ထိုကားပေါ် ခေါ်တင်နေတာလေ။ အန်ကယ်သိရင် ငြိုငြင်ဦးမှာ။ ဒါကြောင့် အနီ ဒီကားမစီးချင်။

“မင်း ပဲများမနေနဲ့၊ ကားပေါ်တက်”

စည်းပိုင်းအသံချည်းနဲ့ ထပ်ပြောပြန်သည်။ ပြောလိုက်တိုင်း ပုဆိန်ပေါက်၊ ပေါက်ဘူးပေါက်၊ မနာခံရင်လည်း တစ်မျိုး၊ နာခံရမှာလည်း ဝန်လေးကား။

“အနီ လိုင်းကားနဲ့ပဲ သွားလိုက်မယ်”

“ဘာကွ”

ကားတံခါး ဖျပ်ဆိုပွင့်လာသည်။ သူ့ပုံစံက အနီ ပြန်ပြောတာ ခံပြင်းလျက် အနီကို မော့ကြည့်သည်က မကျေမနပ်။

“ဟို အနီ မောင်လေးတွေအတွက် မုန့်လေး ဘာလေး

ဝယ်ရဦးမယ်၊ ပြီးရင် မေမေနဲ့စကားပြောဦးမှာ ကြာမယ်လေ။ ရှင်ကို အားနာလို့ပါ။ ရှင်က အန်တီရှိန်တို့သွားလာရင် လိုက်ဖို့ရမယ် မဟုတ် သေး”

“အဲဒါ ငါ့အလုပ်၊ မင်းကို ကားပေါ်တက်လို့ပြောရင် တက် ဆိုက်၊ အိုင်တင်ခံသလိုလို လုပ်မနေနဲ့”

“ကျွတ် ရှင်ဟာလေ”

အနီဒေါသလေး ခေါင်းထောင်လာသည်။ ပြန်ပြောလိုက်ချင်တဲ့ စကားလုံးက ရင်ထဲမှ ပြည့်ကျပ်ကာ အပြင်ကို ရှော့ရှော့ရှူရှူ ထွက် လာ။

“မြန်မြန်တက်ကွာ”

သူ့စကားမဆုံးခင် အနီ ဆောင့်အောင့်ကြည့်ရင်း ကားတံခါး ခွဲခွင့်၏။ သူက အနီကားပေါ်တက်လိုက်တာကို ကျေနပ်သွားသလို ကြား။

ကားကို လျော့ခနဲ မောင်းထွက်သွားတာက မြန်လွန်းသည်။ အနီ ကားနောက်ခန်းမှာထိုင်ရင်း သူ့ကို မျက်စောင်း အကြိမ် ကြိမ် ထိုးပစ်၏။

အန်တီရှိန်တို့ တိုက်မှာ သူ မရှိရင် အကောင်းသားလို့လည်း ခေါ် တွေးမိပါသည်။

ဟုတ်တယ်လေ၊ ကောင်းကင်ဝါတိုက်ကြီးမှာ သူက ဟိုနေရာ

စပ်စပ်၊ ဒီနေရာပါပါ။

အနီအပေါ်မှာလည်း နိုင်စားချင်ချင်။

အနီဘာသာ အန်တီရိုနီကိုပြောပြီးလာတာ။ ကျောင်းကအပြန် မေမေတို့ဆီဝင်မယ်၊ ညနေမှ ပြန်လာမယ်လို့။

အန်တီရိုနီက “သွားလေသမီးရယ်” တဲ့ ရှော့ရှော့ရှူရှူ၊ စွင့်အေး သလို မုန့်ဖိုးတစ်သောင်း ထုတ်ပေးသည်။

“သမီးမောင်လေးနဲ့ ညီမအတွက် မုန့်လေးဘာလေး ဝယ်သွား ပေါ့တဲ့”

အနီလည်း ဝမ်းသာကာ ပိုက်ဆံတစ်သောင်းကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ပေးထားတာ။ ကျောင်းကအပြန် ဘတ်စ်ကားစီးမယ်၊ ကားဂိတ် ဆုံးမှာ မုန့်အစုံရောင်းတဲ့ဆိုင်ကြီးရှိတယ်၊ အဲဒီက မုန့်ဝင်ဝယ်မယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့။

ခုတော့ သူ့အမိန့်အတိုင်း ပါလာတဲ့အဖြစ်။

ဒါတင်မက စတိုးဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ရေမှာ ကားရပ်ပြီး သူ ကားပေါ်ကဆင်းသွားသည်။ ပြန်လာတော့ မုန့်ထုပ်တွေဆွဲကာ အနီကို ကမ်းပေးလျှင် -

“ဒါ ဘာလုပ်တာလဲ”

“နင်ပဲ မုန့်ဝယ်သွားမယ်ဆို”

“အို ဒီမုန့်တွေမဟုတ်ဘူး၊ ဒီလောက် ဈေးကြီးတဲ့မုန့်တွေ

အယ်လည်း မဝယ်နိုင်ဘူး၊ ပိုက်ဆံလည်း မရှိဘူး”

“နင့်ဆီက ပိုက်ဆံတောင်းနေလို့လား”

“အောင်မာ၊ အနီက သူများဟာ အလကားစားတဲ့လူစား မဟုတ်ဘူး။ ရှင့်ဆီက ပိုတောင် မစားသေး”

“မင်းစားဖို့ ဝယ်ပေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း မောင်နှမတွေ အတွက်”

“ရတယ် အနီဘာသာ ဝယ်မယ်၊ ဒီဆိုင်ကြီးမှာလည်း မဝယ် ဘူး၊ ရပ်ကွက်ထိပ်ကဆိုင်ကပဲ ဝယ်မယ်”

အနီ ပက်ခဲနဲ့ပြောရင်း သူကမ်းပေးတဲ့ မုန့်တွေကို လှမ်းမယူ နဲ့ ပေးကတ်နေလိုက်သည်။

သူကလည်း မခေ၊ ဘုဆတ်ဆတ်နဲ့။

“ရတယ် မယူနဲ့” ဆိုပြီး မုန့်ထုပ်တွေကို လမ်းပေါ် ပုံချ၏။

“ဟင်”

အနီ မျက်လုံးပြူးရပြီး ကြည့်စမ်း သူ သက်သက်ရွံ့နေတာ။ မုန့်ထုပ်တွေက ဈေးကြီးပါဘိနဲ့။

သူကားစက်နှိုးတော့ “နေဦးလေ” လို့ ဟန်တားရင်း ကမန်း

ကားပေါ်ကဆင်းသည်။

အနီ မုန့်ထုပ်ဆင်းယူတော့ သူက မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ

အော်တည်တည်လေး ငြိမ်နေသည်။

မုန့်ထုပ်တွေနဲ့ အနီ ကားပေါ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ သူ့ကားကို

အရှိန်နဲ့ မောင်းကာ။

“တောက် လူစုတ်”

အနီရင်ထဲမှာ မကျေမနပ် ရွတ်လျက်။

အနား (၉)

“နှစ်ယောက်တည်းက တစ်ယောက်ကို အမှတ်ပေးရမယ်ဆိုရင်
သူ့ဘာကတော့ သူ့ကိုပဲ အမှတ်ပေးမယ်”

“ဘယ်သူလဲ၊ ကိုဒွေကို မဟုတ်လား”

အနီ စိတ်ထဲက ယူဆတဲ့အတိုင်း ပြန်မေးလိုက်တော့ ဖန်းသူ့စာ
အခေါင်းလေး ရှုံ့မဲ့သွားသည်။

“ရှင်က ကိုဒွေကို အမှတ်ပေးချင်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုဒွေက သူ့လိုမဟုတ်ဘူး။ နူးနူးညံ့ညံ့
နူးနူး အပြောအဆို အဆက်အဆံလည်း ချိုတယ်၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မှာ
အင်ထင်စီးစီး မရှိဘူး”

“ဟွန်း၊ ရှင့်စိတ်က ကိုဒေကို ညွတ်နေလို့ ဖြစ်မယ်”
 “သူနဲ့စာရင်တော့ ညွတ်ချင်ရင် ညွတ်ချင်စရာပေါ့ သူ့စာရဲ့”
 “အံ့မယ်၊ ကိုဒေကို ရှင် စိတ်ကူးနဲ့ မှန်းနေတယ်ပေါ့လေ”
 “သဘောပြောတာပါ သူ့စာရယ်”
 အနီ စကားကို လျှော့ချလိုက်ရသည်။ သူ့စာက အထအန
 ကောက်တတ်သူလေး၊ မဟုတ်လား။

“သူ့စာလည်း သဘောပြောတာပါ။ ကိုဒေနဲ့စည်းကို အမှတ်ပေး
 ရမယ်ဆိုရင် စည်းဝိုင်းကိုပဲ အမှတ်ပေးမှာ”

“အလိုလေ၊ ရှင်က စည်းဝိုင်းကို အမှတ်ပေးမယ်”
 အနီ တအံ့တကြမ်းတော့ ပန်းသူ့စာက ပြူးပြူးလေး ခေါင်း
 ညှိတ်၏။ လုပ်လက်စအင်္ကျီ စီးကွင့်နဲ့ထိုးနေရာမှလည်း ရပ်တန့်ကာ-
 “ဟုတ်တယ်လေ”

“ဘာဖြစ်လို့”
 “ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ စည်းဝိုင်းက သဘာဝဆန်တယ်”
 “အလိုလေ”

သဘာဝဆန်တယ်တဲ့ အနီ အံ့သြရပြန်သည်။ အရိုင်းဆန်ဆန်
 နေထိုင်တတ်ရုံမက ဂျစ်တစ်တစ်နဲ့ အပိုးမကျိုးဖြစ်နေတဲ့ ငနဲကိုမှ။

ပန်းသူ့စာက ဖန်တောင့်ကလေးတွေကို အင်္ကျီအရောင်နဲ့ တစ်
 ထပ်တည်းကျအောင် ရွေးချယ်ပြီး ပန်းပွင့်ပုံဖော်ကာ စီးကွင့်နဲ့ထိုးနေရာ

မှ ဆက်ပြောသည်။
 “ရှင် အံ့သြသွားလား အနီ”
 “အံ့သြတာထက် ပိုပဲတယ် သူ့စာရယ်”
 အနီ စိတ်ပျက်သံနဲ့ ဆိုသည်။ အနီတီရိန်တို့ဆီ အနီ
 ပြောင်းနေကတည်းက ပန်းသူ့စာက စီးကွင့်နဲ့ထိုးတဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်
 ဆဲတာလေ။

အနီအလည်လာတုန်း၊ ပန်းသူ့စာကို စီးကွင့်နဲ့ဝိုင်းထိုးပေးရင်း
 သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် စကားတွေ ပြောနေကြတာ။ နောက်ဆုံး ကိုဒေနဲ့
 စည်းဝိုင်းဆီ ရောက်၏။

သူ့စာက စည်းဝိုင်းကို အမှတ်ပေးမတဲ့ အနီ မအံ့သြတဲ့
 ဆဲတဲ့လား။ အံ့သြတာထက်လည်း ပိုလွန်ကာ သူ့စာက အံ့သြလွန်းနေ
 တဲ့အနီမျက်နှာလေးကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်း ရှင်းပြသလို ပြောသည်။

“အံ့သြမနေပါနဲ့ အနီရယ်၊ ရှင်က စည်းဝိုင်းကို မျက်မှန်းကျိုး
 ခြင်းနဲ့ ကြည့်နေလို့ပါ”
 “အံ့မယ်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ စည်းဝိုင်းရဲ့ကိုယ်ပိုင်ဟန်ကို ရှင် ကြည့်မရ
 တာ မဟုတ်လား”

အနီ မျက်လုံးဝိုင်းလေးနဲ့ သူ့စာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်သည်။
 သူ့စာက သိပါဆိုတဲ့မျက်နှာရိပ်လေးနဲ့ အနီကို ပြန်ကြည့်လျှင် အနီ

အကြည့်လွှဲလိုက်သည်။ မလုပ်မလဲဖြစ်ကာ။

ထိုအခါ သူ့စာ ပေါ့ပါးစွာပြုပြီး၍ အနီးပန်းစွန်းကို ပုတ်ပြီးပြောသည်။

“အနီရယ်၊ ရှင်စိတ်ကို ပန်းသူ့စာ ကောင်းကောင်းသိပါတယ်။ ရှင်က တည်တည်တံ့တံ့ကလေး နေတတ် ထိုင်တတ်တော့ နည်းနည်း အရိုင်းဆန်တဲ့အပြုအမူနဲ့ဆို ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် မျက်မှန်းကျိုးနေကျ မဟုတ်လား”

“အို သူက ပိုကိုပိုတာ”

“အဲဒီလို တစ်ဖက်သတ် ပြောလို့မရဘူးလေ သူငယ်ချင်းရဲ့”

“ဟင်”

“ဟင် မနေနဲ့။ သူ့စာပြောမယ် သေချာနားထောင်၊ ဘယ်သူ မဆို သူ့မူလူ့ဟန်ရှိသလို သူ့မူသူ့ဟန်အတိုင်း ပြုမူလှုပ်ရှားမှာပဲ။ ကိုဒေက ကိုဒေ၊ စည်းဝိုင်းက စည်းဝိုင်း၊ တခြားစီပဲလေ။ ဒါကို ရောနှောကြည့်လို့ မရဘူး။ အရေးကြီးတာက ဘယ်သူ့ဟန်နဲ့ ဘယ်သူ့နေနေ တစ်ပါးသူ အပေါ်မှာ ထိခိုက်နစ်နာအောင် မကျူးလွန်ဖို့ အရေးကြီးတယ် အနီရဲ့”

“ဟွန်း ကိုဒေက သူ့ဘာသာသူ အေးဆေးပါနော်၊ စည်းဝိုင်း”

ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ထိပါးပြီးပြောတာ။ အနီ လုံးဝကြည့်မရဘူး။ ရှင်စာ အဲဒါကြီးကို ကြည့်ရတယ်ပေါ့လေ”

“သဘာဝဆန်တာကို သဘောကျတာပါ အနီရယ်၊ ဟင့် ဟင့်”

သူ့စာ သဘောတကျပြောသလို ကြည်နူးစိတ်လေးတို့ ပျော်စင်နေတာမို့ သူ့စာကို အနီ မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်ပြီး -

“ဘယ်လို၊ သ သဘောကျတာ ဟုတ်လား သူ့စာ”

“ကျတယ်လေ၊ ယောက်ျားဆိုတာ ဒါမျိုးမှ”

“ဘုရားရေ”

သူ့စာ မြိန်မြိန်လေး ပြုံးလျက် မျက်နှာကို လက်ညှိုးလေးနဲ့ ပြသသည်က သူ့အမွှေးရိုင်းတွေကို စိတ်ဝင်စားစွာ။

အနီ ဘုရားတော့ သူ့စာ ခပ်ရှက်ရှက်လေးရယ်ရင်း -

“အနီရယ်၊ ယောက်ျားပဲဟာ၊ အမွှေးအမျှင်ရှိတာ ဆန်းတာမှ

မဟုတ်တာ။ ယောက်ျားဆိုတဲ့ မာန်တောင် ရှိသေးတယ်”

“တော်ပါတော့၊ အဲဒီမာန်ကြီးကို အမြင်ကတ်လွန်းလို့၊ ဘယ်

အနီကြည့်ကြည့် ရှုပ်ထွေးနေတာလေ၊ ပြီးတော့”

အနီ နှာခေါင်းလေးရှုံ့ပြီး ပြောထွက်မလို ဖြစ်သွားတဲ့ ပါးစပ်ကို

အနီးကတန်း လက်နဲ့ပိတ်လိုက်မိသည်။

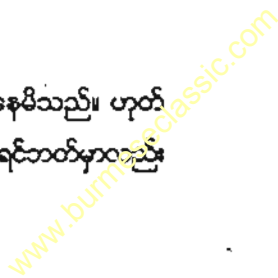
သူ့စာက ပိတ်ထားတဲ့အနီလက်ကို ကမန်းကတန်းဖယ်ရင်း-

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“အဲ”

အနီ ဘယ်လိုမှ ပြောမထွက်အောင် ရှက်နေမိသည်။ ဟုတ်

လေ။ အမွှေးရိုင်းတွေက မျက်နှာသာမက ချိုင်းနဲ့ရင်ဘတ်မှာတည်း

တောထဲနေတာ မဟုတ်လား။

“အဲဒါနဲ့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ ပြောလေ၊ နောက် ဘယ်မှာ ပေးပြီးသား”

တွေ ရှိသေးလဲ၊ အမွှေးရိုင်းတွေက”

“တော်ပြီဟာ မပြောတော့ဘူး”

“အဟင့် အနီရယ်၊ ရှင်မုက်မုန်းကျို၊ နေလို့သာ ဒီလောက် မုက်မုန်းကျို၊ မနေလို့ကတော့ စည်းဝိုင်းတစ်ကိုယ်လုံးမှာ ဘယ်နေရာ ဘာရှိနေလဲဆိုတာ အားလုံးသိနေလောက်မယ်”

“သူ့စာနော်၊ အနီက မြင်တာကိုပြောတာ”

“အေးလေ၊ အဲဒီမြင်တာက စည်းဝိုင်းရဲ့ ဘယ်နေရာက အမွှေး တွေလဲ”

“တော် တော်”

အနီ မျက်နှာလေး တကယ်နီသွား၏။ ဒီအကြောင်းတွေလည်း

ဆက်မပြောချင်တော့ပါ။ ရှက်လွန်းလို့လေး။

သူ့အမွှေးကိစ္စက အနီကို သူ့စာ စရာ နောက်စရာ ဖြစ်သွား တာက အနီ မခံချင်။

“တော်ပါမယ်ဟယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စာကတော့ အမွှေးနဲ့ တွေ့နဲ့ စည်းဝိုင်းကိုပဲ အမှတ်ပေးမယ်”

“ပေး ပေး၊ အမှတ်တင်မက ရှင့် တစ်ကိုယ်လုံးပါပေး”

“အောင်မယ်လေး၊ စည်းဝိုင်းက လိုချင်ပါတယ်ဆိုရင် သူ့

အစ်ကိုယ်လုံးတင်မက တစ်ဘဝလုံးကိုပဲယူယူ၊ ပေးပြီးသား ရှင်ခရ၊

အနီ မျက်နှာလေးမဲ့ပြီး -

“ပေးပေါ့”

“ပေးမယ်၊ စည်းဝိုင်းအတွက်ဆို အချိန်မရွေးဘဲ”

“အေး အချိန်မရွေးတာ အလုပ်ဟဲ့အလုပ်၊ ဒီအင်္ကျီတွေ ညနေ အပြီးပေးရမယ်ဆို”

“အင်း”

“အင်းဆိုပြီး စကားချည်းပြောနေတာ ပြီးမတဲ့လား၊ မြန်မြန် ခြင်းပါဟာ၊ တော်ကြာ မပြီးလို့ ရှင် နေ့တွက်မစိဘဲ နေဦးမယ်”

“အဲဒါကြောင့် ကြိုတုန်းကြိုက်တုန်း ဝိုင်းကူပါလို့ ပြောရတာ

“အနီလည်း ဝိုင်းကူတာပဲဟာ”

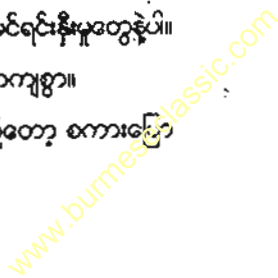
“အဲဒါကြောင့် အနီကို ကျေးဇူးတင်ရတာ၊ မကြာမကြာ လာ ညှင်ပါလို့”

“ဟွန်း၊ တော်တော် ခင်ဖို့ကောင်းတဲ့ သူငယ်ချင်း”

အနီ မျက်စောင်းလှလှလေးထိုးတာက ခင်မင်ရင်းနှီးမှုတွေနဲ့ပါ။

အာကလည်း အနီရဲ့ မျက်စောင်းလေးကို သဘောကျစွာ။

“တကယ်ပြောတာ၊ မကြာခဏ လာလည်တော့ စကားပြော

မြင်တာပေါ့ဟာ၊ သူ့ဇာတိက ဘဝသမားတွေ မဟုတ်လား။ သူ့ဌေးကြီးတွေလို စည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ ဖိမ်မခံနိုင်ပေမယ့် ပါးစပ်စည်းစိမ်တော့ ခံရမယ်လေ။ ထင်တာ မြင်တာတွေ ပြောပြီးတော့ပေါ့။”

“ဟုတ်ပါ့”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

နှစ်ယောက်သား သဘောတကျ ရယ်မိသည်က စိတ်ကြည်စွာ။ ဟုတ်တယ်လေ။ အနီတို့က ကိုဒေလို့ မမအက်တာလို စည်းစိမ်မယ့် ပစ္စည်းဥစ္စာမှ မရှိတာ။

ပါးစပ်စည်းစိမ်ပဲ ခံရမယ်လေ။

အဲဒါက အနီတို့လို မရှိဆင်းရဲသား လက်လုပ်လက်စားတွေ ဖိမ်ခံနည်းတစ်မျိုး မဟုတ်လားကွယ်။

အခန်း (၁၀)

“ဒေါက် ဒေါက်”

အခန်းတံခါးခေါက်သံကြောင့် အနီ စာကျက်နေရာမှ ခေါင်းထောင်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အနီ မေးသံမဆိုးခင်။

“ကိုယ်ပါ”

ကိုဒေအသံချိုချိုနဲ့ အနီ စာရေးစားပွဲရှေ့မှ ချက်ချင်းထလေ

“လာပြီ ကိုဒေ”

ပြောလည်းပြောရင်း အခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်သည်။ အခန်းနံရံကို အနီးအနားမှာ ကိုယ်လေးတစ်စောင်းစိုပြီး ရပ်နေတဲ့ကိုဒေ။ မျက်လုံးချွဲကြီးနဲ့ အနီကို ပြုံးအိအိလေး စိုက်ကြည့်၏။

ကြည့်တာက အနီမျက်နှာလေးတင်မဟုတ်၊ လည်တိုင်အောက် မှ တစ်ကိုယ်လုံးအနီ။ အနီ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်လုပ်၍ -

“ဘာလဲကိုဒေ၊ ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

အနီမေးတော့ ကိုဒေ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကို လှလှကြီးပင့်လျက်-

“ကိုယ် ဗိုက်ဆာနေသလိုလို့ပဲ၊ တစ်ခုခု စားရင် ကောင်းမလာ လို့၊ အနီ ပြင်ပေးမလား”

“ပြင်ပေးမှာပေါ့ လာလေ”

အနီ သွက်သွက်ကလေး ပြောရင်း အခန်းထဲက ထွက်ထွေ သည်။ ထိုအခါ ကိုဒေက အနီတစ်ကိုယ်လုံးကို ထက်အောက် စုန်ဆင် ကြည့်လိုက်မှန်း အနီ သတိထားမိသည်။

အနီ ထမင်းစားခန်းဆီ ဦးတည်လာတော့ ကိုဒေလည်း ပါလာ သည်။ ကိုဒေကိုယ်မှ မွှေးသင်းသောရနံ့လေးများက အနီနာခေါင်းထဲ အဆက်မပြတ် တိုးဝင်လာလေသည်။

ထိုရေမွှေးနံ့လေးက စိတ်ကိုကြည်လင်စေတယ်၊ သွက်သွက် မြူးမြူးလေးဖြစ်စေတဲ့ စွမ်းအားတွေ ရှိတယ်လို့ အနီ ခံစားရသည်။

“ကိုဒေ ဘာစားမလဲ”

“ကော်ဖီနဲ့မုန့်လောက်ဆိုရတယ်”

“ခဏစောင့်၊ အနီ လုပ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ် ပြည်းပြည်းလုပ်၊ ကိုယ်စောင့်နိုင်ပါတယ်”

ကိုဒေ ပြောဟန်လေးက တစ်ဖက်သားလုပ်ကိုင်ပေးချင်တဲ့ စေတနာပါလောက်အောင် ချိုသာ သိမ်မွေ့လှတယ်လို့ အနီယူဆသည်။

လုပ်ပေးကိုင်ပေးရတာကိုလည်း အနီ မပင်ပန်းလှ။

ကိုဒေသောက်နေကျ နက်စ်ကော်ဖီနဲ့ အသားညှပ်ပေါင်မုန့်ကို စားခွဲပေါ် ပြင်ဆင်ပေး၏။ ကိုဒေ ထိုင်ခုံမှာ မထိုင်သေးတာမို့။

“ထိုင်လေ ကိုဒေ”

“ကိုယ့်အခန်းထဲပဲ ပို့ပေးလေ ဖြစ်လား”

“ဖြစ်ပါတယ် ကိုဒေရဲ့၊ အနီ ပို့ပေးပါမယ်”

“အိုကေ”

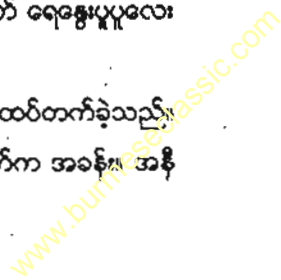
ကိုဒေ ပြုံးရွှင်လျက် ရှေ့ကထွက်သွားသည်။ အနီက ငွေဖန်း ထဲ ကော်ဖီနဲ့ပေါင်မုန့်ပန်းကန် ထည့်သည်။ ပြီးတော့ လက်သုပ်ပင်နဲ့

ရေမွှေးတစ်ဖန်ခွက်ထည့်ကာ အဖုံးဖုံးလိုက်သည်။

ကိုဒေက စားသောက်ပြီးရင် နောက်ဆုံးပိတ် ရေမွှေးပူပူလေး သောက်တတ်တယ် မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ကော်ဖီဖန်းလေးပင့်ပြီး အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့သည်။

အဲဒီအခန်းက အပေါ်ထပ် ဝည့်ခန်းကြီးရဲ့ညာဘက်က အခန်း။ အနီ

သိတာပဲ အခန်းတံခါးလေး အသာဖွင့်ကာ။

“ကိုဒေ”

လို့ခေါ်ရင်း အခန်းထဲဝင်သည်။ အခန်းထဲမှာ ကိုဒေရှိမနေ။

“ကိုဒေ”

အနီ ထပ်ဆင့်ခေါ်ရင်း အခန်းတစ်ခုလုံးကို ဝေ့ကြည့်သည်။

ကိုဒေအရိပ်အယောင်လည်း မမြင်ရ။

မမြင်ရလည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ ကော်ဖီဖန်းလေးကို ခေါင်း

ရင်းက စားပွဲပေါ်တင်ပြီး အခန်းထဲက ပြန်ထွက်လျှင် -

“အိုး”

အဝင်အဝမှာ ရင်ချင်းအပ်ဝင်တိုးသလို ဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်ချင်း

ထိကပ်သွားတဲ့နောက်မှာ နွေးနွေးဖိုဖို။

ထိုအခါ အနီကိုယ်လေး ဓာတ်လိုက်ခံရသလို တန့်လျက်

ခန္ဓာကိုယ်လေး တောင့်မတ်သွားသည်။

“ဆော ဆောရီး အနီ”

ကိုဒေနှုတ်က ဖွဖွဆိုရင်း အနီပခုံးလေး ဆုပ်ကိုင်ကာ အနီ

ကိုယ်လေးကို ဖက်သလို ပွတ်တိုက်ပြီး အခန်းထဲဝင်သွားသည်။

အခန်းပြင်မှာ အနီ ကြောင်တောင်တောင်လေး ရပ်နေမိသည်

က အထိအတွေ့ကြောင့် ရင်ကလေးဖိုစွာ။

အို မဆိုင်တာတွေ။ မတော်တဆ ရင်ချင်းအပ်ဆုံသွားတာလေး

အေးကတောင် အားနာပါးနာနဲ့ ဆောရီးလို့ ဆိုသွားသေးတာပဲ။ အနီ

က အတွေးပိုနေတာပါ။ ဟုတ်တယ်။ အနီ အတွေးပိုတာပဲဖြစ်မယ်။

ဖိုလို့က်တဲ့ ခံစားမှုလေးကို ဖြေလျော့ကာ အနီ အောက်ထပ်

ဆင်းခဲ့သည်က ကိုယ်ခွဲစိတ်မလုံစွာ။ ပိုပြီး မလုံလှသည်က အနီ

ပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတာကို အောက်ထပ်လှေကားဘေးရှိ အခန်းဝ

ပြီး စေ့စေ့ကြည့်နေတဲ့ စည်းမျက်လုံးကြောင့် ဖြစ်သည်။

စည်းအကြည့်ကြောင့် အနီ တစ်ကိုယ်လုံး ခဲတွတ်သွားသလား

အောက်မေ့ရသည်။ အနီမှာ ရှက်သလို ဘာသလိုဖြစ်ကာ လှေကားထစ်

ကွာကိုနင်းပြီး ဆင်းလာတာ၊ ခြေလှမ်းတွေ အလွဲလွဲအချော်ချော်။

“နေဦး အနီ”

အောက်ဆုံးလှေကားထစ်ကို နင်းမိလျှင် စည်း ခပ်ဆတ်ဆတ်

သည်။ အနီ ခြေလှမ်းတန်သွားပေမယ့် မျက်နှာကိုတော့ လွှဲထားမိ

သည်။

“ဘာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ပြောစရာရှိလို့”

“ပြော မြန်မြန်ပြော”

ပြောလို့ဆိုတော့လည်း သူ ချက်ချင်း မပြော၊ အနီကိုမကြည့်ဘဲ

“ပြောရမှာ အားနာလို့”

“ဘာ အားနာလို့ အားနာရင်မပြောနဲ့ပေါ့၊ ဒါပဲ အနီသွားမယ်”

အနီ ဘုဆတ်ဆတ်ပြောပြီး သူ့ရှေ့က ကိုယ်လုံးလေးခါဖြင့် ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ သူ လှမ်းပြောသည်။

“အခန်းထဲရောက်ရင် မှန်ကြည့်ဖို့ မမေ့နဲ့” တဲ့။

“ဘုရားရေ”

အနီ ဒေါသနဲ့ လှည့်ကြည့်တော့ သူ ထိုအခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။ ဒါပေမဲ့ ပြောသည်က -

“မှန်ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်တဲ့”

“တောက် သေနာစုတ်”

အနီ ရင်ထဲက ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောကာ အနီအခန်းလေးထဲ အနီဝင်ခဲ့ပြီး တံခါးကို အသံမြည်အောင် ဖိပိတ်၏။

“မှန်ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်တဲ့”

ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ အနီကို လှောင်တာလား။ ခနဲ့တာလား။ အနီနဲ့ ကိုဒေ ရင်ချင်းအပ်သလို မတော်တဆ ဆုံမိတာကို ရွဲ့ချင်မိတဲ့ အနီကို မှန်ကြည့်ဖို့ ပြောတာလား။

အနီစိတ်မှာ ခံပြင်းစိတ်နဲ့ ဝေခွဲရခက်စွာ။

ရည်ရွယ်တာမဟုတ်ဘဲ မှန်တင်ခုံရှေ့ ထိုင်ချမိတဲ့အနီ။ မှန်မှာ ပေါ်နေတဲ့ အနီပုံရိပ်လေးကို အနီ ကြည့်မိသွားလျှင် -

“ဘုရားရေ”

အနီရင်အုံပေါ် အနီ လက်နှစ်ဖက်ယှက်တင်မိသလို ရှက်မိ

တာလည်း မီးလိုပူသွားသည်။

ကြည့်စမ်း။ လည်ပင်းခပ်ဟိုက်ဟိုက်လေးဖြစ်နေတဲ့ ရှေ့ကွဲ ကြယ်သီးတင်အင်္ကျီလေးက ရင်ညွှန်တည့်တည့်မှ ကြယ်သီးတင်လုံးဖြတ်တာ အင်္ကျီအနားစလေးတစ်ဖက် လှန်နေသည်က ရင်နှစ်မြှာ ဝင်းခနဲ ခေါ်နေတဲ့အဖြစ်။

“တောက်”

အနီ ဒေါသထွက်ရမှာလား။ ရှက်ရမှာလား။ အနီ ဝေခွဲရခက်

စွာ

အနီပုံစံ။ ပြီးတော့ ပေါင်တစ်ဝက်သာရှိတဲ့ စကတ်လေးတွေ၊
 ကိုယ်တိဂါဝန်တိုတိုလေးတွေနဲ့၊ တစ်ခါတစ်ရံဆို လက်ကြိုး
 အလုံးလေးမျှသာ မပါတဲ့ ရင်ရှားပုံစံလေးသာ ဝတ်ဆင်တတ်၏။
 ညအိပ်ချိန်ဆို ပိုဆိုးသေး။ ညဝတ်အင်္ကျီပါးပါးလွှာလွှာလေးက
 အတွင်းက ဘာမှဝတ်မထားပေ။ အင်္ကျီပါးလေးနောက်က အသား
 ဆင်တွေ အတိုင်းသားမို့ မိန်းမချင်းတောင် မကြည့်ရဲတဲ့အဖြစ်။
 မမအက်တာက အဲလို ဝတ်စားဆင်ယင်တာ ရိုးနေပါပြီ။
 နှစ်စရာကောင်းတယ်လို့ မထင်ဘူးလား ဘာလားမသိ။ အနီမှာသာ
 နှောင့်နှေးနေရာက ကြယ်သီးလေး ပြုတ်နေတာကို တွေးရင်း ရှက်မဆုံး။
 ရှက်မဆုံးလို့ ဘယ်သူမှ အတွေ့မခံရဲ။ စည်းဝိုင်းနဲ့တွေ့ရမှာ
 ချက်က တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းနေလိုက်တာ တစ်နေ့လုံး။

အခန်း (၁၁)

အနီ တွေးရင်း တွေးရင်း ရှက်အားတွေ ပိုနေသည်။
 ဘယ်သူနဲ့မှလည်း မျက်နှာချင်းမဆိုင်ရဲ။ အထူးသဖြင့် စည်း
 ဝိုင်းနဲ့လေ။ သူသာ မပြောရင် ဒီလောက်ရှက်အားပိုနေမှာ မဟုတ်ဘူး။
 တကယ်ပါလေ။ အနီမှာ ဒီတစ်ခါတည်း ဒီလိုဖြစ်သွားတာ။
 ဘယ်ကဘယ်လို ကြယ်သီးက ပြုတ်နေပါလိမ့်နော်။
 အင်္ကျီလေးကို ရင်ဘတ်ကဆုပ်ကိုင်ရင်း ဒါပဲတွေ့တွေ့ပြီး
 ရှက်နေတာလေ။ မမအက်တာဆို အနီလို ရှက်နေမယ်မထင်ပါ။
 ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မမအက်တာ အပြင်သွားရင် ဝတ်တဲ့
 ဒီဝိုင်းက ရင်ညွန့်မို့လေး ရုန်းကြွကြွပေါ်နေတဲ့အထိ ဟိုက်ပြသော

“အနီရေ”

ဒေါ်ခွယ်အသံကြားမှ အနီ ကိုယ်လေးလှုပ်ခါပြီး အသိဝင်လာ

“ရှိတယ် ဒေါ်ခွယ်”

“အားရဲလား”

“အားပါတယ် ဒေါ်ခွယ်ရဲ့”

“အဲဒါဆို လာကူပါလား”

“ကူမယ်လေ”

အနီပြောရင်း အိပ်ရာပေါ်လှဲနေရာမှ ချက်ချင်းထကာ အခန်းပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ သတိရကာ အင်္ကျီကို ပြန်ဝှံ့ကြည့်သည်။ လည်ပင်းအနားတွန့်လေးပါတဲ့ အင်္ကျီက ရင်အုံပေါ်မှာ ကပ်ကပ်လေး။ ခေါင်းစွပ်အင်္ကျီလေးမို့ ကြယ်သီးမတပ်ဖြစ်မှာလည်း မဟုတ်တော့။

ရင်အုံလေး လုံလုံခြုံခြုံမို့ စိတ်က အနည်းငယ်ရဲလာသည်။ ဒါနဲ့ မီးဖိုခန်းဆီ ခြေဦးလှည့်၏။

မီးဖိုခန်းက တိုက်ကြီးရဲ့အနောက်ဘက်မှာ သတ်သတ်။

အနီအခန်းက တိုက်ရဲ့အောက်ထပ်မှာ နားနေခန်းနဲ့ အထပ်လှန်းတဲ့အခန်းတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီးမှ မီးဖိုခန်းရောက်မှာလေ။

အနီ နားနေခန်းနားကဖြတ်တော့ -

“စည်း ဘယ်တော့သွားချင်တာလဲ”

အန်တီရှိန်မေးသံ။ ဘာရယ်မဟုတ် အနီ ခြေလှမ်းလေးတက်သွားသလို နားလည်း စွင့်မိသွားသည်။

သူ ဘာပြောမလဲဆိုတာပေါ့။ သူက ချက်ချင်းပင် ပြန်ပြောသည်။

“မနက်ဖြန်သွားဖို့ အားလုံး စီစဉ်ပြီးပြီ”

“စီစဉ်ပြီးရင် သွားပေါ့။ ဘာနောက်ဆံတင်းစရာရှိလဲ။ စည်းရယ်”

“နောက်ဆံတင်းစရာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်မရှိတုန်း ပြဿ

ထောင်စုခု ဖြစ်လာမှာစိုးလို့”

“ဟွန်း”

သူ့စကားအဆုံးမှာ အနီ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့မိသည်။ ပြောပဲပြောထပ်ပလေ။ သူမရှိတုန်း ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်လာမှာစိုးလို့တဲ့။

သူက ဘာမို့လဲ။ အလုပ်သမားက အိမ်ရှင်နေရာက ဝင်ပူနေတာ နားကြားပြင်ကပ်စရာ။ အန်တီရှိန်က ရယ်ရယ်မောမောလေးနှင့် ပြောပြသည်။

“စည်းရယ်၊ ဘာပြဿနာရှိစရာလဲလို့”

“တခြား ပြဿနာ ဘာညာကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီတိုက်ထဲမှာ သူစိမ်းမိန်းကလေးရှိနေတယ် မဟုတ်လား”

“အလိုလေ”

အနီ မျက်မှောင်လေး ကြွတ်မိလေ၏။ သူစိမ်းမိန်းကလေးတဲ့။

အနီကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလေ။

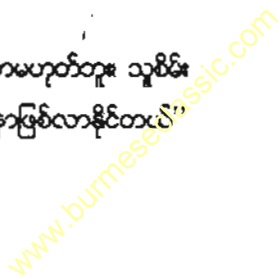
“အနီကိုပြောတာလား စည်းရဲ့”

အန်တီရှိန် ဖဲ့မေးတော့ သူ ခေါင်းညှိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ နောက် ဘယ်သူရှိလို့လဲ”

“စည်းက စိုးရိမ်နေတာလား”

“စိုးရိမ်တာ ဘာညာကို ကျွန်တော်ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ သူစိမ်းကလေးရှိနေတဲ့အတွက် အဖက်ဖက်က ပြဿနာဖြစ်လာနိုင်တယ်”

“မဟုတ်တာဘဲ စည်းရယ်၊ အနီက ရိုးရိုးအေးအေးပါ”

“ရိုးအေးတာ တခြားပါ၊ ပြီးတော့ ဒေတာ့ကို အန်တီဂျိန် လွှတ်မထားနဲ့”

ဟွန်း။ သူများသားအမိကြား ဝင်ပါပြန်ပြီ။ အန်တီဂျိန်က သူ့ဘာပြောပြော ရယ်ရယ်မောမောနှင့်သာ ပြောသည်။

“စည်းရယ်၊ သားကို အန်တီဂျိန် ထိန်းနေပါတယ်၊ သားအနီကယ်ရဲ့ တာရာစက်ရုံမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်ပါလို့ နားချနေပါတယ်။ မကြာခင် အလုပ်ဘက် စိတ်ပါလာမှာပါ။ စိတ်မပူနဲ့”

“စိတ်ပူတာက အန်တီသားရဲ့ဇနီးပြောတာ”

သူပြောလိုက်တာက အားမနာတမ်း။ အန်တီသားရဲ့ဇနီးဘာလဲ။ ကိုဒေက ဘာဆိုလို့လဲ။

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေနဲ့ လည်တယ်ပတ်တယ် သူဌေးသားမို့ သုံးတယ် ဖြုန်းတယ်။

အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ။ သူက မဆီမဆိုင် ပြောစရာလိုလို့လား။ အန်တီဂျိန်ကလည်းနော် ဘာလို့ သူနဲ့ အရေးတယူစကားပြောနေရတာလဲ။

သူလိုအလုပ်သမား လူတွင်ကျယ်ကို အလုပ်တွေသာ အသေမတတ် ခိုင်းပစ်ဖို့ ကောင်းတာလေ။

ခုတော့ အလုပ်သမားက အိမ်ကြီးရှင် လေသံမျိုးနဲ့ ပြောဆို

တာတွေက ပိုပြီး မြင်ပြင်းကတ်ဖို့ ကောင်းတယ်။

“စည်းရယ်၊ စည်းက နေရာတကာ သားကို မကြည့်လင်တာမျိုး ဖြစ်နေတာများလားကွယ်၊ သားက လူငယ်လေ၊ လူငယ်ပီပီ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတယ်၊ ဒါပဲဟာ၊ ဧည့်တယ်ပြောနေတာ သားကြားသွားသို့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ်၊ စည်းရယ်”

“စိတ်မကောင်းဖြစ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး အန်တီဂျိန်။ ပြောစရာ ခြုံတာ ပြောရမှာပဲ၊ လူငယ်ပီပီ ပျော်ပျော်ပါးပါးနေတာ အပြစ်မဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီအပျော်အပါးကိစ္စတွေကနေ ပြဿနာဖြစ်လာရင်”

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး စည်းရယ်”

အန်တီဂျိန် ကမန်းကတန်း ဝင်ပြောသည်က သူ့စကားမဆုံးခင်၊ အိတ် သူ သဘောကျဟန်မဟူ။

“မဖြစ်တာ ကောင်းတယ်၊ ဖြစ်လာရင် အန်တီဂျိန် ဘယ်လို ဖြေရှင်းမလဲ”

“စည်းရယ်၊ အန်တီက သားရဲ့အမေပါကွယ်”

“ဒါကြောင့် ကျွန်တော်သတိပေးတာ၊ ပြဿနာဖြစ်လာရင် ကျွန်တော် ဘာကိုမှ မှုမှာမဟုတ်ဘူး”

ခြိမ်းခြောက်နေတာလား၊ စည်းဝိုင်းရယ်။ ရှင်က အန်တီဂျိန်ကို ခြောက်နေတာလား။ အန်တီဂျိန်က ဘာမှမပြော စွတ်ဆိတ်နေလိုက်

အံ့သြဖို့ကောင်းသည်။

“ကဲပါ၊ စည်း ခရီးသွားတာသာ ပြောင့်အောင်သွားစမ်းပါ
အားလုံးကိစ္စ စိတ်ချ၊ ဟုတ်ပြီလား”

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော”

ပြီးပြီးရော ပြောလိုက်တဲ့ သူ့အသံနောက်မှာ အနီ မျက်စောင်
ထိုးပစ်လိုက်သည်။

သွား မြန်မြန်သွား။ ရှင့်ကို ဒီတိုက်မှာ မမြင်ချင်တာနဲ့ အတော်

ပဲ။

ပြီးတော့ အတွေ့မခံခဲ့တဲ့ အရှက်ကိစ္စလည်း ရှိနေတော့ ရှင့်

မတွေ့ရလေ ကောင်းလေ။

ဟုတ်တယ်လေ။

အခန်း (၁၂)

“ဒါလင့်ကို ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ”

ပြီးချိတ်ပျက်နှာလေးနဲ့ အစဉ်ရှင်လန်းနေတတ်တဲ့ အန်တီရိုနီ။

အတော့ အလိုမကျသံနဲ့ ပျက်နှာလည်းတင်းနေသည်က အပူသည်နဲ့
အနုနေသည်။

အနီ အန်တီရိုနီတို့အခန်းရောက်ခါမှ အခန်းရှေ့ ဆက်ဝင်သွား

ခြေလှမ်းနောက်တွန့်သွားသည်။

“ဒီအတိုင်း မပြောလို့ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ရှိန်ရှိန်”

“ရှိန်ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်နိုင်အောင်ကြိုးစားမယ်ဆိုတာမျိုးပဲ

ပြောချင်တယ် ဒါလင်”

“မင်းနဲ့ခက်တယ် ရှိန်ရား၊ သိပ်ခက်တယ်”

အန်ကယ်သက် စိတ်အိုက်သံကြီးနဲ့ပြောပြီး ခုတင်မှာ ထိုင်လိုက်သည်။ အန်တီရှိန်က ပစ္စရာခေါင်းရင်းမှာ အရှိန်အဝါကြီးစွာ ဝိုင်နေရာမှ ခင်ပွန်းသည်ကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာဟန်တူသည်။

အန်ကယ်သက် ပခုံးစွန်းကို လှမ်းရိုက်ပြီး -

“ဘာခက်တာလဲ ဒါလင်”

“ဘာခက်ရမှာလဲ၊ ငါက ဖအေကွဲ့ ဒီစကားမျိုး ဒင်းကို ဘာလိုပြောထွက်မလဲ”

“ဒါဆို ရှိန်ပြောရမလား”

“ရပါလိမ့်မယ် ရှိန်ရယ်၊ ရပါလိမ့်မယ်၊ စည်းဆိုတဲ့ကောင်ဘာကိုမှ မှတာမဟုတ်ဘူး။ ပြောစရာရှိလာရင် လူ့မျက်နှာကြည့်မဟုတ်ဘူး။ ပက်ခနဲပြောချလိုက်ရင် ဒါလင်ပဲ အရှက်ကွဲမှာ၊ ဒါတွေရှိန် နည်းနည်းမှ မတွေးမိဘူးလား”

“အို ဘာတွေးစရာလိုလဲ၊ ဒါလင့်သုငယ်ချင်း မသေခင် ထားတာ စည်းလည်းသိနေတာပဲ”

“မသေခင်ပြောတုန်းကတောင် ဒီကောင် ခေါင်းညိတ်ခဲ့လို့ရှိန်”

အန်ကယ်သက် ဒေါသထွက်သယောင်ပြောလျှင် အန်တီဆတ်ဆတ်ထိမခံ။ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါသွားမတတ် တင်းကား။

“အဲဒါ ဒါလင် သောက်သုံးမကျလို့”

“မင်း ဘာပြောလိုက်တာလဲ ရှိန်”

“နောက် မဟုတ်လို့လား၊ အဲဒီကတည်းက လုပ်စရာရှိတာ၊ ဒီလိုပစ်လိုက် ပြောတာကို ဒါလင်မှ လက်မခံတာ။ အခု ကြာလာလေ ဆိုးလေ၊ သမီးနဲ့တောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်တော့တာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်ဆိုင်မလဲ၊ ရှိန်သမီးက ယောက်ျားလေးသုငယ်ချင်းတွေ နှုတ်ပေါင်တစ်နေတာ မြင်နေလို့ ဒီကောင်ရှောင်တာ၊ ကိုယ်က ဒီအာဂ်ကို သမီးအခန်းထဲ ဖမ်းထည့်ပေးရင်တောင် ဒီကောင် ငြိမ်ခံနေမယ့် အစားထဲက မဟုတ်ဘူးကွ”

အန် အအေးပန်းလေးကိုပဲပြီး ရပ်နေရတာ ခြေတောင်ညောင်းပြီး ခုချိန်မှာ ဝင်သွားလို့လည်း ကောင်းမှာမဟုတ်ဘူး။

အန်တီနဲ့အန်ကယ် ပြောရင်းဆိုရင်း တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ရန်စောင်နေကြတာလေ၊ ပြီးတော့ မမအက်တာနဲ့ ဒီကောင်တုံး ဒီကောင်ဆိုတာ ဘယ်သူ့ကို ပြောနေတာလဲ၊ စည်းပိုင်းကိုလား။

အန် နားလေးစွင့်ထားရုံသာ တတ်နိုင်သည်မို့ နားစွင့်နေလျှင် -

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချည်ပြီးတုပ်ပြီး ဖြစ်အောင်တော့လုပ်ရမှာ

“လုပ်လေ လုပ်ပေါ့၊ ရှိန်တက်က ပိုင်တယ်ဆိုရင် လုပ်သာလုပ်၊ ခင်မပြောဘူး”

“အဲဒါဆို နောက်ထပ် ဘာမှမပြောနဲ့၊ စည်းပြန်လာရင် ရှိန်အ
သာရှိန် လုပ်စရာရှိတာ ဆက်လုပ်မယ်”

“ဟင်”

အနီ အံ့သြလို့သွားသည်။ မမအက်တာနဲ့ စည်းဝိုင်းကို အနီ
ရှိန်က ဇွတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်သတဲ့။

ဘုရားရေ မတန်လိုက်တာ။ စည်းဆိုတာ အလုပ်သမားအ
လေ။ အလုပ်သမားအဆင့်မှာတောင် အပိုးမကျိုးတဲ့သူ။ ဒီလိုလူနဲ့
အက်တာကို အန်တီရှိန် ဘာလို့ဖြစ်စေချင်ရတာလဲ နော်။

“အနီလေးရေ၊ အအေးလေး မြန်မြန်ယူခဲ့ပါဆို”

အန်တီရှိန်အသံကြီး ဟိန်းထွက်လာမှာ အနီ အတွေးရပ်က

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ လာပါပြီ”

အနီ ကမန်းကတန်းပြောရင် အခန်းထဲတန်းဝင်ကာ စာဖွဲ့
လေးပေါ် အအေးဗန်းတင်သည်။ ပြီးတော့ အန်တီရှိန်နဲ့ အန်ကယ်
ကို တစ်ခွက်စီ လှမ်းပေးပြီး အခန်းထဲက ထွက်၏။

အခန်းပြင်ရောက်မှ အနီ သက်မရှည်လေးချသည်။ ရင်ထဲ
တော့ မမအက်တာနဲ့ စည်းကို လုံးဝသဘောမကျပေ။ မမအက်တာ
တို့နေတဲ့ လူရွယ်လေးတွေက တကယ့်အလန်းစားတွေ။

မနက်ကတောင် ဂျင်ဆိုတဲ့တစ်ယောက်။ မမအက်တာဆီ
လည်သေး။ ဆံပင်ကအစ ခြေသည်းလက်သည်းအဆုံး ပုံသွင်းထား

သယ်နေရာကြည့်ကြည့် စိတ်ချင်လန်းစရာကောင်းနေသည်။

မမအက်တာက ဂျင်ကို အတော်ကြွေပုံရ၏။ အနီကို ရင်ဖွင့်

ပြောခဲ့တာ နေ့လယ်က၊ ပူပူနွေးနွေးပင် ရှိသေးသည်။

“ဂျင်က (Dancer) သမား၊ အကအရမ်းကျွမ်းတာ”

“ကတာ ဘယ်မှာကတာလဲ”

“ဟွန်း အနီက သိပ်အတာပဲ၊ ဖျော်ဖြေရေးအကအဖွဲ့တွေ ရှိ
သယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

“Rose King အဖွဲ့ထဲကပေါ့၊ ကိုဒေနဲ့အရင် ဘော်ဒါဖြစ်တာ
က ဂျင်ကိုမြင်တာနဲ့ အက်တာ သဘောကျတယ်။ အဲဒါနဲ့ ကိုဒေကို

ဆက်ပေးခိုင်းတာ၊ ကိုဒေကလည်း မိတ်ဆက်ပေးတယ်။ အဲဒါနဲ့
အနီသွားတာ၊ ဂျင်က မာနမရှိဘူးဟ၊ ပြီးတော့ အရှိန်ဝါကြီးတဲ့ အသိုင်း

ထဲထဲက၊ ဘာချမ်းသာသလဲ မမေးနဲ့ အက်တာတော့ အရမ်းသဘော
ကျတာပဲ၊ ဂျင်ကလည်း အက်တာကို ကြွေနေတာ၊ အခု ဖြစ်နေတယ်

“

လက်ဟန်လေးနဲ့ အိုကေလို့ လုပ်ပြတဲ့ အက်တာနဲ့လုံးသားလေး
အနီလန်းသန်းနေတာက နားထောင်ပေးရတဲ့ အနီစိတ်ကိုပါ ကြည်နူး

သည်။

မမအက်တာနဲ့ ဂျင်ဆို ဟုတ်သေးတယ်၊ အနီ သဘောတူတယ်

လေး ခုဟာက စည်းနဲ့တဲ့။

အန်တီရိုနီကလည်း ဘာစိတ်ကူးနဲ့မှန်း မသိဘူး။ မမအက်တာ သိရင်တော့ မိမိလောင်မှာ သေချာတယ်။ နဂိုကတည်းက မမအက်တာ စည်းနဲ့ မျက်နှာကြောမတည့်တတ်ပေ။

မျက်နှာကြောမတည့်တာထက် မမအက်တာက ကောင်းကင်ထိ စံအိမ်ရဲ့ ဘုရင်မလေးပီပီ မာန်လေးတဝင့်ဝင့်နဲ့

“စည်း၊ အက်တာ နေ့လယ် ရှော့ပင်ထွက်စရာရှိတယ်။ ကား အသင့်ထုတ်ထား”

အဲလိုအမိန့်ပေးရင် ကိုရွှေစည်းဝိုင်း အောက်သိုးသိုးကြည့်ပြီး “ကားက နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ အသင့်တယ်။ စီးချင်တဲ့အချိန် တက်စီးသွား”

“အက်တာစီးဖို့ ရှင် ကားမောင်းပေးရမယ် ပြောတာ”

“အန်တီရိုနီ မောင်းခိုင်းရင် မောင်းပေးမယ်”

“ဂျွတ် စည်းဝိုင်းစုတ်”

မမအက်တာ ခြေကလေးဆောင့်ကာ ချက်ချင်း နောက်ပြန် လှည့်ပြီး အန်တီရိုနီကို ဆွဲခေါ်လာသည်။

“မာမိ၊ မာဖိုဟာကို ကြည့်ပြောထား။ အက်တာ ရှော့ပင်ထွက် မယ် ကားမောင်းပို့လို့ပြောတာကို မာမိခိုင်းမှတဲ့လေ”

အက်တာ ကလေးတစ်ယောက်လို ဆိုးဆိုးနွဲ့နွဲ့ အမူအယူ

ထိုင်တော့ပြော၏။ အန်တီရိုနီက ရယ်ကျဲကျဲနဲ့ စည်းနားသွားပြီး -

“စည်း”

ရွက်လှပန်းပင်တွေကို ကတ်ကြေးနဲ့ ညီအောင် ညှပ်နေရာမှ

စည်း လှည့်ကြည့်လျှင် -

“သမီးသွားချင်တဲ့ခေါ် လိုက်ပို့ပေးပါကွယ်၊ နော် စည်း”

“ရပါတယ်”

အန်တီရိုနီပြောလိုက်တာနဲ့ စည်းက လေသံလျော့ချပြီး

အက်တာက မျက်စောင်းရင့်ရင့် ထိုးပစ်လိုက်သည်။

စည်းက မျက်နှာကိုမဲ့၏။ အပေးအယူမမျှတဲ့ မမအက်တာနဲ့

အန်တီရိုနီက ဘာစိတ်ကူးနဲ့ ဖြစ်စေချင်မှန်း အနီလည်း လှိုမမိတော့ပါ။

မမအက်တာသိလို့ကတော့ ပွဲကြမ်းမှာ မြင်ယောင်သေး။

အဖေ ကားဂိတ်လိုက်ပို့မယ်၊ တော်ကြာနေ မှောင်တော့မှာ သမီးရဲ့”

“အင်းပါ အမေရယ်၊ အနီလည်း သွားတော့မယ် ပြောမလို့
ဘာ ကောမပြတ်နိုင်တာနဲ့”

“လာ လာ”

အမေက ရှေ့က ဦးဆောင်ပြီး အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားသည်။
အနီလည်း ကျောင်းစာအုပ်ထည့်ထားတဲ့ သားရေအိတ်ကို လွယ်ကာ
အိမ်ပေါ်မှဆင်းခဲ့သည်။

အဖေက ဆိုက္ကားဂိတ်မှာပဲ ရှိနေသေးတာမို့ ဖေဖေကို ဝင်
ဆက်တော့ ဖေဖေပါ မေမေနဲ့အတူ အနီကို ဘတ်စ်ကားပေါ်တင်ပေး
ပြီး ပြန်သွားသည်။

ခါတိုင်း မေမေတို့ဆီ ပြန်ရင် စည်းဝိုင်း အတင်းပဲ လိုက်ပို့
ကြတာ ပြန်ရင်လည်း စည်းဝိုင်းမောင်းတဲ့ကားနဲ့ ခုတော့ -

အို၊ အနီဘာအနီ ဘတ်စ်ကားစီးပြန်တာ စိတ်အေးလက်အေး

အနီတီဂျိန်တို့နဲ့ နှစ်လမ်းကျော်က ကားမှတ်တိုင်မှာ ဆင်း၊ ဆယ်မိနစ်

အသက် လမ်းလျှောက်လိုက်ရင် ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်ကို ရောက်ပြီလေ၊

ပြီးတော့ သူ့မျက်နှာပြင်နေရရင် အနီရှက်နေရဦးမယ်၊ တကယ်

အနီကိုဒေသလို့ မပြောဘဲနေလိုက်ရင် အကောင်းသား၊ အနီမသိတာ။

အသိတော့ ရှက်ဖို့မလို့။

အခုသိနေတော့ ရှက်ရတာပေါ့၊ ရှက်တဲ့အရှိန်က မပြယ်သေး။

အခန်း (၁၃)

“သမီးရယ် ဘယ်သူ့အကြောင်းမှ တွေးပြီး ခေါင်းခြောက်မခံ
နဲ့”

“အနီလည်း ခေါင်းခြောက်ခံပြီး တွေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး
မေမေရယ်၊ အန်တီဂျိန်ကို အံ့သြနေတာပါ”

“ဒါက သူတို့မိသားစု အရေးလေ သမီးရဲ့”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သမီးက အံ့သြနေတာ။ စည်းထန်
လူနဲ့ မမအက်တာကို ဖြစ်စေချင်တာကိုလေ၊ အနီ ယုံတောင် မယုံချင်
ဘူး။ အနီနားနဲ့ ကြားလို့သာလေ”

“ကဲပါ။ ကြားရင်ကြားတယ်လို့သာ မှတ်လိုက်၊ လာ သမီးကို

သူ ခရီးသွားနေတာကြောင့် မမြင်ရလေ အရှက်ပြယ်လေ။

“အနီ”

အနီ အတွေးလေးနဲ့ အနီ ကားပေါ်ကဆင်းပြီး အန်တီရှိန်တို့ လမ်းဆီ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းခဲ့စဉ် နောက်ကခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့် တော့ -

“ဂျင်”

အနီ အံ့သြလို့သွားသည်။ ဂျင်က ကွမ်းယာဆိုင်ရှေ့ကနေ အပြေးတစ်ပိုင်းလာနေတာမို့ အနီ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ အနား ရောက်လာတော့ -

“ဘာပြောမလို့လဲ ကိုဂျင်”

“ဪ အဟက်၊ ကိုယ် ခုထုတ်တင် အက်တာကို ဖုန်းဆက် တာ၊ အက်တာက ကိုဒေ နေမကောင်းလို့တဲ့ စောင့်နေရတယ်”

“အဲဒီတော့”

“ကိုဒေကို အနီ ခဏစောင့်ပေးပါလား၊ အက်တာနဲ့ ကိုယ် တွေ့ချင်လို့ ကူညီပါ အနီရယ်၊ Please”

အမူအရာလှလှလေးနဲ့ ဂျင်က စိတ်ဝင်စားစဖွယ် ပြော၏။ အနီက ဂျင်နဲ့အက်တာကို သဘောတူနေတာမို့ ချက်ချင်း ခေါင်းလေး ညှိတ်ဖြစ်သည်။

“ရပါတယ်”

“အဲဒါဆို အနီရောက်တာနဲ့ အက်တာကို လွှတ်လိုက်၊ ကိုယ် သိမ်းထိပ်က စောင့်နေတယ်လို့”

“ပြောလိုက်မယ်လေ၊ ကိုဂျင် တစ်ခါတည်း မမကိုခေါ်သွားပါ အား လာလေ”

“ဟိုမှာ ကိုယ့်ဘော်ဘော်တွေ ရှိနေလို့”

ကွမ်းယာဆိုင်နားမှာ ဂျင်လိုဒီရိုင်းနဲ့ ရပ်နေကြတဲ့ လူငယ်လေး ဆွာကို လက်ညှိုးထိုးရင်း ဂျင်ပြော၏။

အနီ ခေါင်းလေးပဲညှိတ်ကာ -

“ဒါဆို အနီသွားမယ်”

“အိုကေ၊ အက်တာကို ကားယူမလာနဲ့ ပြောလိုက်ဦး၊ ကိုယ် နီးကားကားပါတယ်၊ နေ နေ ကိုယ်ပဲ အက်တာကို ဖုန်းဆက်လိုက် သ်”

ပြောရင်းဆိုရင်း အက်တာဆီ ဂျင် ဖုန်းခေါ်နေသည်။ အနီက မှားမယ်ပြောပြီး လမ်းထဲ သွက်သွက်ကလေး လျှောက်ဝင်ခဲ့သည်က အက်တာတို့အရေးကို ကူညီဖို့။

အနီ တိုက်ထဲဝင်တော့ မမအက်တာ ပြင်ဆင်ပြီး အပေါ်ထပ် ဆင်းလာတာနဲ့ ဧည့်ခန်းမှာဆိုသည်။

အနီကိုမြင်တာနဲ့ မမအက်တာ ကျေနပ်အားရဖြစ်လျက်။ “အတော်ပဲ အနီရယ်၊ အနီရောက်လာတာနဲ့ ဂျင် ခုပဲ

www.burmeseclassic.com

ဖုန်းဆက်ပြောတာလေ”

“ရပါတယ် သွားပါ မမရဲ့”

“မမနောက်ကျရင် စိတ်မပူနဲ့၊ သိလား”

ဒါပဲပြောကာ အနီပါးလေးကို မထိတထိ ဆွဲလိမ်ရင်း ထွက်သွားရှာတဲ့ မမအက်တာ။

မမထွက်သွားတာနဲ့ အနီ ခြံတံခါးသော့ခတ်ပြီး တိုက်ထဲဝင်သည်။ အရင်ဆုံး အနီအခန်းထဲ အနီဝင်ပြီး ကျောင်းလွယ်အိတ်ထားသည်။

ပြီးမှ အပေါ်ထပ်တက်၏။

“ကိုဒေ”

ဟဟဖွင့်ထားတဲ့အခန်းထဲ မဝင်ခင် အနီ အသံပေးလိုက်သည်။

“လာလေ အနီ”

ကိုဒေအသံက ပုံမှန်အတိုင်း ချိုလွင်လျက်။ နည်းနည်းတော့ လေးနေသည်။ နေမကောင်းဖြစ်နေတယ်ဆိုတော့ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။

အနီ အခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ ကိုဒေက Sky Net ကြည့်နေရာမှ အနီကို လှမ်းကြည့်သည်။

“နေမကောင်းဘူးဆို”

“နည်းနည်းပါးပါးပါ။ ခေါင်းကိုက်ပြီး ကိုယ်တွေ့လက်တွေ့

လေးနေတာ။ အဲဒါကို အက်တာက သွားစရာရှိတာ မသွားဘဲနဲ့ စိတ်ချော့လေး ဘာလေးနဲ့၊ ခုတော့ ဟိုက ဖုန်းဆက်တာနဲ့ အက်တာ တွေးအောင်ကပြီး ထွက်သွားတာ”

“အနီနဲ့ဆုံပါတယ်၊ ဒါနဲ့ကိုဒေ ဆေးသောက်ပြီးလား”

“မသောက်ချင်တာနဲ့”

“အဲလိုတော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဆေးလေးတော့ သောက်မှပေါ့။

နေဦး အနီသွားယူလိုက်မယ်”

“နေပါစေ အနီရယ်”

“ရမတဲ့လား”

အနီ ဒါပဲပြောပြီး ချက်ချင်း အောက်ထပ်ပြန်သည်။ အနီက ဆေးပြီးတိုလေးတွေ ဆောင်တတ်တယ် မဟုတ်လား။

အကိုက်အခဲပျောက်ဆေးပြားလေး ထုတ်၏။ ပြီးတော့ ကော်ဖီနဲ့ အသားအစာသွပ်ပေါင်မှန်တစ်လုံးနဲ့ ရေခွေးပါမကျန် ယူပြီး အပေါ်ထပ်ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။

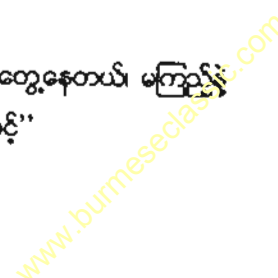
ကိုဒေက စကိုင်းနက် ကြည့်နေဆဲမို့ -

“ခေါင်းကိုက်နေရင် မကြည့်နဲ့ပါလား ကိုဒေရယ်၊ အာရုံစိုက်

ခုတော့ ပိုပြီးကိုက်မှာပေါ့”

“ဟွန်း အခုမှ မာမီအသေးစားနဲ့ လာတွေ့နေတယ်၊ မကြည့်နဲ့

ဆို မကြည့်ပါဘူး ဆရာမရယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ကိုဒေ သဘောတကျပြောရင်း ရွှင်ရွှင်လေးရယ်ကာ တီဗီရှေ့ထလာသည်။

ခုတင်ပေါ် ခြေတွဲလောင်းချထိုင်တော့ အနီက စားပွဲခုံထော့ပါ ဆွဲယူပြီး မုန့်ငါးစင်းတင်ပေးကာ -

“အရင်မုန့်စားဦး ကိုဒေ”

“အနီသဘောပါ”

ပြောလည်းပြောသလို အနီကမ်းပေးတဲ့ အသားသွပ်ပေါင်မုန့်ကို ယူလျှင် သွယ်လျှဲတဲ့ အနီလက်ချောင်းလေးကိုပါ တစ်ပါတည်း ဆွဲယူသည်။

“ဟွန်း”

အနီ မျက်စောင်းထိုးတော့ ကိုဒေရယ်မောရင်း အနီလက်ချောင်းလေးတွေကို ဖြေလွှတ်၏။

“ဆောရီး အနီ”

ဆောရီးပြောရင်း ပေါင်မုန့်လုံးလေးကို စားနေလိုက်တဲ့ ကိုဒေအနီ မျက်လွှာလေးစင်းချလျက် လုပ်ပေးစရာရှိတာကို လုပ်ပေးနေရသည်။

ပေါင်မုန့်စားပြီးတော့ ကော်ဖီသောက်၏။ ပြီးမှ ဆေးပြားကလေးကို ရေခဲခွေးနဲ့မျှောသောက်သည့်အထိ အနီ တာဝန်ကျေအောင် လုပ်ပေးလျက်။

အဲဒီတာဝန်ကျေမှုတွေက အနီအတွက် ကံကောင်းခြင်းတွေအား ခါမှမဟုတ် ကံဆိုးခြင်းတွေလား။

အနီ ရင်ထဲကအဖြေ ထုတ်ရခက်ရစွာ။

ဆုံမလဲစိတ်နဲ့ မျက်နှာလေးက ချက်ချင်း သွေးရောင်လွှမ်း၏။

ဘာကြောင့်ရယ် မသိပါ။ မမက အနီးမျက်နှာရဲ့လေးကိုကြည့်
နင်း သဘောကျသွားသည်။ ပြတင်းပေါက်နားရပ်နေတဲ့ အနီးကိုယ်ကို
အော်ထားရာမှ ဆွဲယူပြီး ခုတင်မှာ ထိုင်စေသည်။

“အနီးလေးရယ်၊ အနီးလေး လန့်နေတာမဟုတ်ပါဘူး။ ရင်ဖို
အတော့ပါ။ ကြည့်စမ်းပါဦး ဝါနပ်ဖူးအိနေတဲ့ ပါးလေးတွေပေါ်မှာ ပန်းသွေး
ဆောင် ပိုလဲနေတာက သက်သေတည်နေတယ်လေ”

“အို မဟုတ်တာဘဲ”

“ဘာလို့မဟုတ်ရမှာလဲ အနီးရယ်၊ အက်တာကို ညာလို့မရပါ
အက်တာသိတယ်၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ ကိုအေနဲ့ အနီးလေး”

ဘုရားရေ၊ ရဲရဲတင်းတင်း လာမေးနေတဲ့ မမအက်တာကြောင့်
လွန်းတဲ့အနီးမျက်နှာလေး ပိုရဲသွားသည်။ မျက်တောင်လေးပါ စင်းကျ
တာ ရှောင်ဖယ်လိုစိတ်နဲ့ မမအက်တာကို တွန်းဖယ်ခိလေသည်။

အဲဒါကိုပဲ မမအက်တာ ပိုသဘောကျသလိုနဲ့ ရယ်မောလေပြီ။

“အနီးရယ်၊ ပြောရမှာ ရှက်နေလို့လား”

အနီးမေးဖျားလေးကို တယုတယ ကိုင်ရင်း လှုပ်ခါမေး၏။

“ရှက်မနေပါနဲ့၊ ဒါ ရှက်စရာမှ မဟုတ်တာ”

အနီး ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်တော့ မမအက်တာ မျက်လုံး

ဝင့်ကာ ပြုံး၏။ အနီးပါးနုလေးကိုလည်း ဖျစ်ကိုင်၍

အခန်း (၁၄)

“ဟိတ် အနီး”

“အမေ”

အနီးရင်လေး တသိမ့်သိမ့်တုန်ကာ အနောက်ကနေ သိုင်း
လာတဲ့ မမအက်တာကြောင့် အနီးကိုယ်လေး တုန်ယင်သွားခြင်း။

ထိုအခါ အတွေးလေးနဲ့ ဝမ်းနည်းနေတဲ့အနီး မလုံမလဲ ဖြစ်
ချေသည်။

“မမအက်တာရယ်၊ အနီးဖြင့် လန့်သွားတာပဲ”

“မှန်းစမ်း၊ လန့်သွားတဲ့ မျက်နှာလေး”

အနီးမျက်နှာလေးကို ဆွဲယူပြီး စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်၏။ အနီး

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါ ရှက်စရာမှမဟုတ်တာ။ ကြည့်နဲ့၊ ချမ်းမြေ့စရာလေ၊ အနီ ပြန်တွေ့ပြီး ခံစားကြည့်ပါလား။ ရင်ထဲ တသိန်နဲ့ တရိပ်ရိပ်တက်လာတဲ့ ခံစားမှုလေးက ဘာနဲ့မှကိုမတူဘူး၊ အရဲ့”

မမအက်တာပြောနေတဲ့ စကားနောက်မှာ အနီ မျက်ရည်ထဲထဲ သည်။ ဖွင့်မပြောရပါဘဲ အလိုလိုသိနေတာ အနီ ဟန်ဆောင်မတတ်ဘဲ လား။

ဒါမှမဟုတ် ဖုံးဖုံးမိမိ မရှိလို့လား။ အနီကိုယ်အနီ အဖြေမထူမတ်တတ်တော့ပါ။

“ကဲပါ၊ အနီလေးရယ် မျက်ရည်လေးစို့မနေပါနဲ့၊ အက်တာလည်း မမေးတော့ပါဘူး။ အနီဘာသာအနီ အေးဆေးတွေ့ပြီး ခံစားကြည့် နေ့က အက်တာလည်း အနားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ဂျစ်ကလေး သိပ်တာပဲ၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

မမအက်တာ သူ့ဘာသာ သဘောကျကြည့်နဲ့စွာပြောကာ ခါးပါးလေးကို မထိတထိ ဓမ္မေးကြူပြီး ကျောခိုင်းသွားလေသည်။

အနီ ဘာကိုမှ မမြင်ချင်တော့ပါ။ အနီမျက်လွှာလေးကို အထူးအယား ပိတ်ချိမိသလို ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း တောင့်မတ်ထားနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါ။

“ကိုယ်လေးကို ဖျော့ချကာ။ ဓမ္မေးရာပေါ် ခွေချလိုက်သည်အထိ အနီ စိတ်နှလုံးသား နှမ်းရော်ပျော့ကျလေသည်။

မမအက်တာက ဒါဟာ ရှက်စရာမှမဟုတ်ဘူးတဲ့။ ကြည့်နဲ့၊ ချမ်းမြေ့စရာတဲ့လေ။

ဟုတ်လားကွယ်။ အနီမျက်လုံးထဲမှာ ထိုအဖြစ်လေး ပြန်မြင် ဖြစ်လာသည်။ ဆေးသောက်ပြီးသွားတဲ့ ကိုဒေက အနီကို ပြန်နားခွင့် မပေးသေး။

နဖူးကြောလေးတွေ တင်းနေလို့ နည်းနည်းနှိပ်ပေးပါတဲ့။ အနီ မြည်း ခေါင်းလေးညိတ်ရတာပေါ့။

ထိုင်လေ၊ ထိုင်ပြီးနှိပ်ပေးလို့ ဆိုတာနဲ့ အနီ ကိုဒေခုတင်ပေါ် ချော့ရဲ့ ထိုင်ချတော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ ဖြစ်သွားသည်။

ဒါပေမဲ့ ကိုဒေက မျက်လွှာစင်းချထားကာ ငြိမ်နေသည်မို့ အနီလည်း ကိုဒေ နဖူးကြောပြေအောင် တတ်သလောက်မှတ်သလောက် မမေးဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ ဝက်ကြောနဲ့ပန်း နှိပ်ပါတဲ့။

ကိုဒေ အိပ်ရာပေါ် ကိုယ်လေး လှဲချရင်းဆိုသည်။ အနီ လက် နှစ်ချား တွန့်သွားတော့ ကိုဒေက အနီလက်ကလေးကို ဆွဲယူကာ မြည်းသည်။

အနီ ငြင်းရမှာလည်း အားနာနေသည်။ ကိုဒေက အနီတီရိုနီ မဟုတ်လား။ ခိုင်းတာလေးတော့ အနီလုပ်ပေးရမယ့်တာဝန် မရှိတော့လေ။

ပြီးရင် အနီ ထထွက်သွားမယ်လို့ စိတ်ထဲ တွေးရုံနဲ့ အနီခါးကို သိုင်းဖက်ပြီး အိပ်ရာပေါ် လဲကျသွားအောင် ပြုလိုက်တာကို ဒေရဲ့ အပြုအမူက မြန်ဆန်နေကာ။

“အို ကိုဒေ”

ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အသံလေး အနီရင်ထဲမှ ခုန်ထွက်လာသို့သော် အနီငြင်းဆန်သံလေး နောက်ထပ်ထွက်လာခွင့်မသာ။

ပူနွေးသော ကိုဒေနှုတ်ခမ်းလွှာ အနီမျက်နှာအနံ့ ဝှက်တိုက်ရောက်လာချေသည်။ ဒါတင်မက အနီနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပွင့်ဟခွင့်အောင် အရမ်းကာရော ဖိကပ်ထားသည်က မြန်ဆန်သွက်လက်ထွက်သဖြင့် အနီ ရုန်းဖယ်တွန်းကန်ဖို့ အချိန်မရလိုက်ပေ။

အတွေ့ဆန်းမှာ အနီ လှိုက်မူးသွား၏။ ထို့ပြင် နှုတ်ခမ်းထွက်ချင်းသာမက ကိုယ်လုံးလေးပါ ဖိကပ်လာသောအခါ -

“ကိုဒေ အနီ အနီ”

အနီရင်ထဲက ငြင်းဆန်နေတဲ့အသံတွေထက် ကိုယ့်ရဲ့ဖိစီးမှုက အရှိန်အားကောင်းနေသည်။

အနီကိုယ်လေး လူးလွန်လှုပ်ရှားကာ ရုန်းကန်နေခြင်းတွေကိုဒေက လိုရာသို့ ပါသွားအောင် သွေးဆောင်ပြုမူလိုနေသည်။

ကိုဒေရယ်၊ အနီရင်ထဲမှာ တလိုက်လှိုက်မူးကာ ဘာဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်း မသိတော့ပါ။ လည်ချောင်းမှာလည်း ခြောက်

အသံကုန် အော်ဟစ်ချင်စိတ်လည်းဖြစ်ကာ အော်ဟစ်လိုက်ပေသည်။ အသံတွေက လည်မျိုအောက်ရောက်ကာ အသက်ရှူကြပ်သလို ခံစားရ၏။

ကိုဒေရဲ့ သွက်လက်မြန်ဆန်လှတဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေနောက်မှာ ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် မျောပါသွားတဲ့အဖြစ်။

အနီ ဝမ်းနည်းတာပဲ သိတယ်၊ ငြင်းဆန်ချင်စိတ်နဲ့ ရုန်းကန်ခွန်အားတွေလည်း အရည်ပျော်ကျသွားကာ နောက်ဆုံးတော့ အနီကိုယ်လေး နွမ်းဟိုက်ခွေလျတာပဲ သိတော့တယ်။

“ကိုဒေရယ်၊ အနီကို ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အနီ ကိုယ်လေးသိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ငိုချဒါကာ။

“အနီလေးရယ်၊ တိတ် တိတ်၊ ဒါ ငိုစရာလား။ ဟင့် ဟင့်”

ကိုဒေအသံလေးက ရွှင်မြူးကြည်သာလျက် အနီကိုယ်လေးကို နှစ်သိမ့်မှုပေးနေသည်။

အဲဒီနှစ်သိမ့်မှုမှာ အနီ ပျော်ဝင်ခြင်းကင်းစွာ။

ဝမ်းနည်းခြင်းအရှိန်နဲ့ ငိုချလိုက်သည်က ကိုဒေရင်ခွင်ထဲမှာ အနီက တွယ်တာမက်မောစွာ ထွေးဖက်ထားရင်း အနီနားနားကပ်ကာ တိုးရှုလေးပြောသည်။

“အနီက ကိုယ့်နှလုံးသားအတွက် အားဆေးတစ်မျိုးပဲ၊ အကြောင့် ကိုဒေနှလုံးသားက တခြား ဘယ်ဆီမှ ပျံသန်းနေဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူး။ အနီမှ အနီ။ အနီကို ကိုဒေချစ်တယ်၊ အနီလည်း ကိုဒေကို ပြန်ချစ်ရမယ်၊ ကိုဒေကို အသည်းမခွဲခဲ့ အနီရယ်၊ ကိုဒေအသည်းက နုနုလေးရယ်၊ အနီရဲ့ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ကိုဒေရဲ့ ရယ်မောသံလေး လွင်နေသည်။ ကိုဒေရဲ့စကားလေး ချိုကြည်လျက်။ ဒီတစ်ခါ ကိုဒေရဲ့အသံ၊ ကိုဒေရဲ့ဟန်တွေက အနီစိတ်ကို အရင်လို နားဝင်ပီယံ မဖြစ်စေတော့ပါ။

အနီရင်ထဲမှာ ဆုံးရှုံးသွားတာပဲလိတယ်၊ အတွေ့အထိဆန်းစစ်ရည်းစားတောင်မထားဘူးတဲ့ အနီကိုယ်လေးကို လန့်ဖျပ်မိန်းမောသွားအောင် ထုံဝေစေလျက်။

ကိုဒေရဲ့ သွေးဆောင်မှုနောက် မျှောပါသွားကာ။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဟင်။

အနီ ပြန်ချစ်ရမယ်လို့ဆိုတာ ဘာသဘောလဲ ကိုဒေရယ်၊ အနီ ဝမ်းနည်းလှတယ်။ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားရပါတယ်။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အခန်း (၁၅)

တဖို့စို့ စိန်ထွက်လာတဲ့မျက်ရည်စတွေကို အနီ တို့သုတ်ရင်း အနီစိတ်ကို တည်ငြိမ်လာအောင် အနီထိန်းနေရတာ ပင်ပန်းလှသည်။ လုပ်စရာရှိတာကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လုပ်သလို ကျောင်းရရှိတာကို သွားနေတဲ့ အနီဟာ သံပတ်ပေးထားတဲ့ စက်ရုပ်လို နေသည်။

“အနီ ရှင့်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ၊ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”
သိတာ သတိထားမိဟန်တူသည်။ အနီပန်းကို ဆွဲလှည့်ရင်း
“အနီ ခေါင်းလေးယမ်းကာ -
“အနီ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိတာရယ်”

“သိဘူးလေ၊ အနီကြည့်ရတာ တစ်မျိုးဖြစ်နေသလားလို့”
“ထင်လို့ပါဟာ၊ စာမေးပွဲကလည်း နီးလာပြီလေ၊ စာကျမ်း
တာများလို့ ပင်ပန်းနေတာမျိုးပါ”

“အင်း၊ ဒါပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ကျောင်းဖွင့်ကတည်းက အနီ
စာကြိုကျက်မထားဘဲ အခုမှ စုပုံကျက်တော့ ပင်ပန်းမှာပေါ့”

အနီ ဆင်ခြေပေးတာကို သီတာ ယုံကြည်သွားဟန်တူသလို
အနီပြောတဲ့စကားနောက် လိုက်ပါပြောတာမို့ အနီ စိတ်သက်သာ
ရသလိုရှိ၏။

“ဟုတ်တယ်၊ အနီက အလုပ်တွေများနေလို့ တစ်နေ့စာတစ်
မကျက်ဘဲ ထားမိတာလေ၊ ခုတော့ ပန်းသလားမမေးနဲ့၊ ဟင့် ဟင့်
ဟင့်”

သီတာ ပိုယုံကြည်အောင် အနီ ထပ်ပြောရင်း ခြောက်က
စွာ ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကဲ ပန်းတယ်ဆိုလည်း အိမ်ရောက်ရင် စာချည်းဖိကျက်မ
နဲ့ဦး၊ အရင်အနားယူ ဟုတ်ပြီလား”

သီတာ ပြောတဲ့အတိုင်း အနီ ခေါင်းလေးညိတ်ကာ -

“ကဲ ရှင့်ရဲ့ကောင်းကင်ဝါ ရောက်ပြီ ဝင်ပေတော့။ သီတာ
သွားဦးမယ်”

ကောင်းကင်ဝါခံအိမ်ရှေ့ရောက်ပြီမို့ သီတာ စကားစဖြတ်တ

ထွက်သွားလေသည်။ သီတာက ကောင်းကင်ဝါခံအိမ်ရဲ့ နှစ်ခြိုကျော်က
ဟူရာခြံမှာနေတာလေ။

သီတာ နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားတာကို အနီ တွေ့တွေ့လေး
အကြည့်နေသေးသည်။ သီတာအိပ်လေး ပျောက်တဲ့အထိပေါ့၊ သီတာ
အိပ်လေးပျောက်သွားမှ အနီ ခြံထဲဝင်သည်။

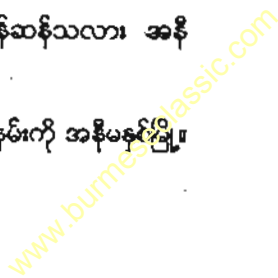
ဒီခြံဝင်းထဲ ခြေချမိတာနဲ့ အနီရင်မှာ လေးလေးလံလံ ခံစားရ
ခြံသည်။ အနီစိတ်က အရင်လို လန်းလန်းဆန်းဆန်း ဖြစ်မနေ။

“အနီ”
ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ပြီး အနီအခန်းလေးဆီ ဦးတည်သွားနေတဲ့
အနီ၊ ခေါ်သံနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် အနီကိုယ်လုံးလေးကို ဆွဲဖက်ခံရ၏။

“အို”
အနီ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် ဖယ်ရှားရင်းကြည့်တော့ ကိုဒေ။ ဆွဲ
အိတ်ထားတာကိုလည်း မလွှတ်၊ စာဖတ်ခန်းထဲ ဆွဲသွင်းရင်း အနီနှုတ်ခမ်း
ကြည့်ပြည့်လေးကို မှတ်သိပ်စွာနမ်း၏။

“ကိုဒေ”
အနီ ကြေကွဲစွာခေါ်ရင်း ကိုဒေမျက်နှာကို တွန်းဖယ်မိ၏။
အနီပဲ တွန်းဖယ်တာ နှေးသလား ကိုဒေပဲ မြန်ဆန်သလား အနီ
ဆွဲခြားနိုင်တော့ပါ။

အနီနှုတ်ခမ်းမှာ စွဲထင်သွားတဲ့ ကိုဒေအနမ်းကို အနီမနှင်ပြီ။

အနီနှုတ်ခမ်းကို အနီ လက်ခုံလေးနဲ့ ပွတ်သုတ်လျက် အနမ်းတွေကို ဖယ်ရှား၏။

“အနီကလည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အနီကို”

“ချစ်လို့ နမ်းတာပဲ အနီရယ်”

အနီစကားမဆုံးခင် ကိုဒေပြောရင်း နောက်တစ်ကြိမ်နမ်းဖို့ ကြိုးစားသည်။ အနီ ကမန်းကတန်း ဖယ်ရှားပစ်ရင်း -

“အနီကို နောက်ထပ် ဝမ်းနည်းရအောင် မလုပ်ပါနဲ့ ကိုဒေ ရယ်”

“ဝမ်းနည်းရအောင်တဲ့လား အနီရယ်၊ ကိုဒေချစ်တာကိုလည်း ထည့်တွက်ဦးလေ”

“ချစ်တာ ဟုတ်လား ကိုဒေ”

အနီ မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ ဝမ်းနည်းစွာ မေးသည်။ ကိုဒေက သူ့ကိုယ်ပိုင်ဟုန်အတိုင်း ဝေပျံ့ပျံ့ပါးပါးလေး ပြုံး၏။ လက်ချောင်းတွေကလည်း အငြိမ်မနေ။ အနီဆံပင်လေးကို ယုယသိမ်းဖယ်ရင်း -

“ချစ်လို့ပေါ့ အနီရယ်၊ ချစ်လို့သာ အနီကို”

“တော်ပါတော့ မပြောနဲ့တော့၊ အနီ နားပါရစေ”

ဒါပဲပြောပြီး ဆွဲထားဖို့ကြိုးစားတဲ့ ကိုဒေလက်ကို ရှောင်ကာ အနီ ပြေးထွက်ခဲ့မိသည်။

“အနီ”

ကိုဒေခေါ်ရင်း အားမလိုအားမရနဲ့ နောက်က လိုက်လာသည်။

အနီအခန်းရှေ့ရောက်တော့ အနီလက်ကို ဖမ်းဆွဲသည်။

“လွှတ်ပါ ကိုဒေရယ်၊ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားပါဦးမယ်”

“ဘယ်သူမြင်မှာလဲ”

“အန်တီတို့ အန်ကယ်တို့လေ”

“ဒယ်ဒီနဲ့မာမီ မရှိဘူး။ ပဲခူးသွားတယ်၊ အက်တာလည်း သွားတယ်လေ”

“ဆို ဘယ်သူပဲရှိရှိ မရှိရှိ၊ မြင်မြင် မမြင်မြင် အနီ နားချင်

အယ်၊ ကိုဒေ လိုက်မလာနဲ့”

အနီ ခပ်တင်းတင်းပြောပြီး အခန်းထဲ ဖွတ်ဝင်ခဲ့သည်။

အနီအသံလေး တင်းနေတာမို့ ဒေတာ နောက်မဆုတ်ချင်ဘဲ ဆုတ်ခဲ့ရသည်။

ရင်ထဲမှာတော့ တောင့်တနေတဲ့ခံစားချက်က မီးလိုပူကာ။

“ကျွတ် အနီ”

ရင်ထဲမှာ အလိုမကျမှုတွေနဲ့ ဆူပွက်နေတာ ကိုယ်တိုင်သိသည်။

ဘာသာညွတ်ပျောင်းစေတဲ့ ခံစားမှုတွေ ပေးထားရုံနဲ့ တာသာဖြစ်မနေတဲ့ အနီစိတ်ကို ဒေတာ အံ့သြနေသည်။

ဒေတာကိုဆို ဘယ်မိန်းကလေးဖြစ်ဖြစ် စွဲ၏။

ဒေတာဆန္ဒရှိလို စကားလေးလမ်းကြောင်းလိုက်တာနဲ့ တံခါးဖွင့်
 ကြိုဆိုပြီးသား။ ခုတော့ အနီက တစ်မျိုး။
 ဒါကိုပဲ တွေးပြီး ဝမ်းနည်းနေတာ အံ့ဩရသည်။
 ဒါပေမဲ့ ဒေတာကို ဒီလိုနည်းနဲ့တော့ ရှောင်ဖယ်နေတာ ဒေတာ
 မခံချင်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ရှိစေတော့။
 ဒေတာ့ဆန္ဒကို ဒေတာ တစ်ရစ်လျှောက် ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်
 ဖြေနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရတဲ့အဖြစ်။

အခန်း (၁၆)

“အနီလေးရေ”
 အန်တီရှိန် လှမ်းခေါ်တာကြောင့် အနီလေး ဘုရားတင်ဖို့
 ဒီနီးပန်းတွေခူးနေရာမှ လှည့်ကြည့်ရင်း ထူး၏။
 “ရှင် အန်တီရှိန်”
 “ခဏလာပါဦး”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 ခူးပြီးတဲ့ပန်းတွေကို ကိုင်ထားရက်နဲ့ အန်တီရှိန်ဆီ လှမ်းခဲ့
 ပြန် အန်တီရှိန်က တိုက်ရဲ့ဘေးဘက် မျက်နှာစာရှိ ပေါ်တီကိုအောက်
 ခုတ်စောင့်ကာ ဟိုလျှောက် ဒီလျှောက်နဲ့ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေဟန်

ရှိသည်။ အနီ ပေါ်တီကိုအောက်နားရောက်လျှင် -

“အနီတီဂျိန်”

“ဪ အေး သမီး၊ အနီတီဂျိန်ကို အခန်းရှင်းပေးပါကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ရှင်းပေးပါမယ်”

“စည်ပိုင်းအခန်းကိုနော်”

“ဟင်”

အနီလေး နေရာမှာတင် ကိုယ်လေးတောင့်မတ်သွားသည်။ စည်ပိုင်းအခန်းကိုတဲ့ အနီတီဂျိန်က မဆုံးသေးတဲ့စကားကို ဆက်ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ စည်ပိုင်းအခန်းကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပါကွယ်။ စည်ပိုင်း ခရီးသွားတာ ပြန်လာတော့မယ်၊ ခုချက်ချင်းလုပ်ပေး”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ အနီတီဂျိန်”

အနီ ကမန်းကတန်း ခေါင်းညှိတ်လိုက်ရသည်။ အနီ ငြင်းထွ်ရမတဲ့လား။

“သပ်သပ်ရပ်ရပ် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလေးဖြစ်အောင် လုပ်ထားလိုက်၊ ခရီးကပြန်လာတဲ့သူ အမောပြေအောင်လေ”

“စိတ်ချပါ အနီတီဂျိန်”

အနီ လက်ထဲကိုင်ထားဆဲ ပိန်းပန်းတွေကို အနီတီဂျိန်ကြည့်ပြီး ပြောတာ ဘာသဘောပါလိမ့်။

စည်ပိုင်းခရီးထွက်သွားကတည်းက အနီတီဂျိန်မျက်နှာမှာ အပူ နှိပ်တွေ ဟပ်နေတာကရော ဘာကြောင့်လဲ။

ဘာကြောင့်ဖြစ်ဖြစ်လေ အနီနဲ့ ဘာမှ ဆိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ နှိုင်းတာလေးတော့ လုပ်ပေးရမယ့်တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လား။

ဒါကြောင့် အနီ တိုက်ထဲတန်းဝင်ခဲ့သည်။

စည်ပိုင်းအခန်းက တိုက်မျက်နှာစာဘက်က ခေါင်းရင်းခန်း။ စည်ပိုင်းအခန်းက သော့ခတ်မထား။ ကျွန်းတံခါးမကြီးသာ စေ့

ဒီထဲထားသည်။ တံခါးလက်ကိုင်ဘုကို အသာလှည့်ဖွင့်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လျှင် -

“ဟင်”

အနီ မျက်နှာလေး ဖြန်းခနဲ ပူသွားလေသည်။

“ရှား”

အခန်းထဲမှာ ဂျင်နဲ့မမအက်တာ။ အနီကို တွေ့တာနဲ့ ဂျင် နှိပ်ခွင်ထဲကနေ မမအက်တာ တိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြသည်။ အနီ

နှိပ်ထွက်သွားရခက်သလို ရပ်နေဖို့လည်း မျက်နှာပူလျက်။

အနီ မျက်လွှာလေးချနေလိုက်တော့ အက်တာနဲ့ဂျင် လူချင်း နှာသည်။

အက်တာက အနီနားလာရပ်ပြီး -

“မာတို့ကို ပြန်မပြောနဲ့အနီ။ မာမိသူလို့ ဒီအခန်းထဲ ဝင်နေလို့က

တာ၊ အနီက”

“ဪ အနီ အနီတီရှိန်က စည်းအခန်း ရှင်းပေးပါဆိုလို့”

“အဲဒါဆို ခဏနော် ခဏ”

မမအက်တာ သွက်သွက်မြူးမြူးလေး ပြောရင်း အနီရှေ့ထဲ
ခွာသွားပြန်သည်။ ဂျင်က ဘာကိုမှ မမှုသလို ခုတင်မှာလှဲနေရာမှ အင်
တာပခုံးကို ဆွဲဖက်၏။ အနီရှိနေတာ သူတို့နှစ်ယောက် ပြုချင်ရာပြု
ဝန်မလေးစွာ။

အနီပဲ မျက်နှာပူတာ မခံနိုင်တာမို့။

“မမတို့ နေရင်နေကြဦးလေ၊ အနီ ပန်းသွားခူးလိုက်မယ်”

“အေး အဲဒါကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မာမီမသိစေခွဲနော်၊ ဂျင်
သိပ်မကြာခင် ပြန်တော့မှာ”

“ဟတ်”

အနီ ဟတ်တစ်လုံးတည်း တစ်တစ်ဆိုဆို ပြောရင်း အခန်းထဲ
ပြန်ထွက်ခဲ့သည်က ရင်ပူစွာ။

အနီတီရှိန်ကို အနီ အကဲခတ်ကြည့်မိတော့ စာဖတ်ခန်းထဲ
ဝင်သွားတာ တွေ့ရသည်။

အနီတီရှိန် မရိပ်မိအောင် အနီ လှစ်ခနဲ ခြံထဲပြေးဆင်းစဉ်
လျှင် -

“သားကို မာမီပြောပြီးသားနော်”

“သား နားလည်ပါတယ် မာမီရာ”

“နားလည်တယ်ဆိုပြီး ထင်ရာတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့၊ ဂျင်ကို
သေ သဘောမကျဘူး”

ဒေတာ မသိမသာ သက်မလေးချကာ -

“မာမီရယ်၊ မာမီရင်ထဲက သောကကလည်း ပူလောင်လိုက်
သ”

“ပူလောင်တယ်၊ ဟုတ်လား သား”

“ပူတာပေါ့၊ မာမီခြင်ရတာ သားတို့ရင်ထဲပါ ပူတယ်၊ ပေါ့ပေါ့
အေးနေစမ်းပါ မာမီရယ်”

“မနေနိုင်လို့ပေါ့ သားရယ်၊ မနေနိုင်လို့ပေါ့”

“သားတို့ကတော့ ပျော်ပျော်ပဲ နေနိုင်တယ် မာမီ၊ ပျော်သလို
အနီပဲ စိတ်ကူးတယ်၊ မာမီက အဲဒီသောကတွေနဲ့ ဒယ်ဒီအပေါ်လည်း
အလားစိမ်းနေတယ် မဟုတ်လား”

“အဲမယ်၊ သား ဒယ်ဒီက အဲလိုပဲပြောလား”

ဒေတာက ဟက်ခနဲ ရယ်ချရင်း -

“မာမီကလည်း ဒယ်ဒီကို ငဲ့စမ်းပါ။ ဒယ်ဒီက မာမီမှမာမီပါ။
အဲတာလားစိမ်းနေတော့ ဒယ်ဒီ သောက်ပဲသောက်နေတာ၊ ကြာလာရင်
အဲဒီ စွဲသွားလိမ့်မယ်”

“ဘာစွဲမှာလဲ”

“အရက်လေ အရက်”

“ဟွန်း၊ ဖအေဘက်က အစွယ်ကောင်းတဲ့သား”

“သားတို့က ဒယ်ဒီကို အရက်မှစွဲစေချင်ဘူး။ မာမိကိုစွဲနေရင် ပြီးရော”

“ကဲ တော်တော့ သားတော်မောင်ရယ်၊ သားဒယ်ဒီကို မာမိ ပစ်မထားပါဘူး။ သား ဒယ်ဒီကသာ ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်မထားတာ။ အဲဒီအတွက် မာမိတင်းနေတာ။ ဒါကြောင့် မာမိအစီအစဉ်နဲ့ မာမိ၊ စည်းလာတော့မှာလေ”

“ခေါက်ထားလိုက်ပါ မာမိရာ”

“ခေါက်ထားလို့ မရတော့ဘူးသားရဲ့”

“ကျွတ်”

ဒေတာဦး ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။ ဆံပင်တွေကို လက်ချောင်းတွေနဲ့ ထိုးဖွရင်း ထိုင်ရာမှ ထလေသည်။

“ခေါက်ထားလို့မရရင်လည်း မာမိလုပ်ချင်ရာ လုပ်တော့ဗျာ”

ဒေတာ ဒါပဲပြောပြီး စာဖတ်ခန်းထဲက ထွက်ခဲ့သည်။ အန်နီ ရှိန်က အခန်းထဲမှာပဲ ကျန်ခဲ့ကာ။

ကိုဒေထွက်လာတဲ့အရပ် မြင်တာနဲ့ အနီ လှစ်ခနဲ ခြံထဲ ပြေးဆင်းခဲ့သည်။

တွေ့သွားလို့ကမလွယ်။ ကိုဒေ့ရဲ့ ခြေလက်တွေက စည်းရှိတာ

မျက်နှာပေါ်မှာ အမွှေးရိုင်းတွေလည်း ရှိမနေတော့ပါ။
ဆံပင်ပုံစံကအစ ခေတ်လူငယ်ဆန်နေသည်။ ဂျင်တို့လို ဆန်း
သွန်းတဲ့ ဆံပင်ပုံစံမဟုတ်။

ဣန္ဒြေရရ ကိုယ်ဟန်နဲ့ လိုက်ဖက်စွာ။ ဆင်စွယ်ရောင် အနောက်
တိုင်ဝတ်စုံနဲ့ စမတ်ကျနေတာက ကိုဒေပင် အနားကပ်ရင် မှိန်ကျသွား
မလွဲပေ။

ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ စည်းကို အန်တီရှိန် ကြိုဆိုသလို
အက်တာလည်း တောက်ပတဲ့မျက်ဝန်းနဲ့ စိုက်ကြည့်လျက်။

သဘောအကျကြီးကျနေဟန်နဲ့ အနားကပ်သွားသည်။
“စည်းက ခုလိုကျတော့လည်း ကျော့လန်းနေတာပဲ၊ အဲလိုနေ

လို့ ညှုတ်၏။ စည်းက အရေးပင်မစိုက်။
“ကျွန်တော် နားချင်တယ် အန်တီရှိန်”

“နား နားပါကွယ်”
ကားပေါ်က ဆင်းလာကတည်းက လက်ထဲပါလာတဲ့ အနက်

သားရေအိတ်ကို အန်တီရှိန် ဆွဲယူသည်။
“ပေးပေး အန်တီရှိန် သယ်ပေးမယ်”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့်တာသာကျွန်တော်သယ်မယ်၊ အန်ကယ်
“ဒါလင်က ဧည့်သည်တွေနဲ့ ချိန်းထားလို့ ထွက်သွားလေရဲ့

အခန်း (၁၇)

“စည်း”

အန်တီရှိန်ရဲ့ အားရဝမ်းသာခေါ်သံနောက်မှာ အနီရင့်
လိုက်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

“လာ လာ စည်း၊ စည်းရောက်လာမယ်ဆိုလို့ အန်တီ
အပြင်မသွားဘဲ စောင့်နေတာပါကွယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အန်တီရှိန် နွေးနွေးထွေးထွေး ကြိုဆိုတဲ့အသံနောက်
ကိုယ်လေး သေးကြုတ်သလို ခံစားရ၏။

ကားပေါ်ကဆင်းလာတဲ့ စည်းပုံစံက အရင်ကနဲ့မတူ။ ထို
လျားလျား ပြောင်းလဲကာ စမတ်ကျလို့နေသည်။

စည်းရယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အန်တီဂျိန် ပိုသိသာသားလေးရယ်ပြောရင်း ပြောဆိုနေတာတွေ အရင်ကနဲ့ မတူ။ အန်တီဂျိန် စကားနောက် စည်းမျက်လုံးတွေ ပါမယ့် ပေ။

ဝေ့ဝဲကြည့်နေသည်က တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှာနေသလို ဘယ်သူ့ကို ရှာနေတာလဲ။ အနီးကိုလား။ မဟုတ်တာဘဲ။ အနီးက ဘာမှမဆိုဘဲ။ အနီးက လိုက်ကာစလေးနဲ့ကွယ်ပြီး ပုန်းနေသလို ရင်က တာက အန်တီဂျိန်ခေါ်ခိုင်းရင် အသင့်ဖြစ်နေအောင်လေ။

“ကျွန်တော့်အတွက် သံပုရာရည်တစ်ခွက်လောက် အခန်း ပို့ပေး”

“ပို့ပေးမယ် စည်းရယ်၊ သမီးအက်တာ စည်းအတွက် သံပုရာရည် သွားဖျော်ခွဲကွယ်”

“ဟုတ် မာမီ”

မမအက်တာကလည်း အရင်နဲ့မတူ။ စည်းပေါ် စေ့စေ့ ရေစီးကမ်းပြိုနေတာ သိသိသာသာ။

အဲဒါကို စည်း အသိအမှတ်မပြုပါ။

“ရတယ် အက်တာ၊ နင့်ကိုဖျော်ခိုင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အဖေ ဖျော်ခိုင်း”

စည်းပြောပြီး အခန်းထဲဝင်သွားလျှင် မမအက်တာ မျက်

လေးမဲ့၏။ အန်တီဂျိန်က မမအက်တာကို ပခုံးလေးဖက်ကာ အသံတိတ် နှစ်သိမ့်၏။

မမအက်တာ ခြေထောက်ကလေးဆောင့်၍ အပေါ်ထပ်တက် သွားတာက မကျေနပ်တဲ့စိတ်နဲ့ အန်တီဂျိန်က သမီးကိုကြည့်ရင်း ခြေနေသေးသည်။

ပြီးတော့ စည်းအခန်းဘက် တစ်ချက်ခွဲကြည့်၏။ တစ်ခုခုကို စည်း စဉ်းစားဟန်နဲ့ ပြုံးပြုံးလေးနေကာ အတန်ကြာမှ “အနီးလေး” လို့ အသံမြှင့်ခေါ်သည်။

“ပြောပါ အန်တီဂျိန်”

အနီး လိုက်ကာစလေး အသာဖယ်၍ လူလုံးထွက်ပြလိုက်၏။ အနီးအခါ အနီးကို မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ပြီး -

“အနီးက ဒီမှာရှိနေတာလား”

မေးသံက မကြည့်ဖြူသလိုနှင့်ပို အနီး အရိပ်အကပ်ပါပဲ ဖြေရ သည်။

“ဟို ခုပဲ ရောက်တာပါ။ အန်တီဂျိန် ဘာခိုင်းမလဲဆိုပြီး အခန်းထဲက ထွက်လာတာပါ”

“အေး နောက်ဆို သတိထား။ အန်တီဂျိန် ခေါ်မှလာ၊ မခေါ် မလာခင် ကြိုပြီးမလာနဲ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီဂျိန်”

“တဲ သွား သံပုရာရည်တစ်ခွက် သွားဖျော်လာ”

“ဟုတ်”

“ပြီးရင် စည်းအခန်းထဲ တစ်ခါတည်းပို့ပေး။ ကြားတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီရိုနီ”

အနီ ခေါင်းလေးပါ ညှိတ်ရင်း အန်တီရိုနီ မြင်ကွင်းထဲ ချက်ချင်း ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်ခါဖူးကမှ အန်တီရိုနီ ဒီလိုမဆက်ဆံဘဲ ပြီးပြီးချိန် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲသာ။

ဒီတစ်ခါ ဆက်ဆံရေးတင်းနေတာ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ အဲဒါကိုဒေအကြောင်း သိနေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ် စည်းအပေါ် ဆက်ဆံပြောင်းလဲနေတဲ့ အန်တီရိုနီစိတ်ကို အနီမြင်တွေ့သွားတာကို မလုံခြုံဖြစ်ပြီး မာန်တင်းသွားတာမျိုးလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနီ ရင်ထဲမှ ထိရှုရတာ အမှန်ရယ်။

“ဟဲ့ အနီလေး”

အနားကပ်ပြီး ဒေါ်နွယ်လာခေါ်တော့ အနီကိုယ်လေး ဆယ်တုန်သွားသည်။ ဒေါ်နွယ် တအံ့တဩ ကြည့်ရင်း -

“ညည်းမလဲ ခုတစ်လော ဘာဖြစ်နေတာလဲအေ၊ သွက်လက်လက်ကို မရှိဘူး။ စည်းအတွက် သံပုရာရည် ဖျော်ခိုင်းတယ် မြန်မြန်ဖျော်ပြီး မြန်မြန်သွားပို့လေ။ တော်ကြာ အဆူခံနေရဦးမယ်”

“ဖျော် ဖျော်နေပါတယ် ဒေါ်နွယ်ရဲ့”

အနီ အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့နဲ့ မလုံမလဲဆိုကာ သံပုရာသီး ကိုင်ပြီးရပ်နေတဲ့အနီကို ဒေါ်နွယ်ကြည့်ရင်း သက်မချသည်။

“ဖျော်နေတယ်တာဆိုတယ် သံပုရာသီးကိုင်ပြီးရပ်နေတာ။ နာရီဆတ်လောက် ရှိတော့မယ်။ ဒါကြောင့် ဒေါ်နွယ်ပြောရတာပါ။ ကဲပေး ဒေါ်နွယ်ပဲ အမြန်ဖျော်ပေးမယ်။ ပြီးတော့ သွားပို့ချေ”

ဒေါ်နွယ် စာနာစိတ်လေးနဲ့ပြောရင်း အနီလက်ထဲက သံပုရာသီး ဆွဲယူသည်။ အနီလည်း မငြင်းတော့ပါ။ ဒေါ်နွယ်ပြောတဲ့အတိုင်းပင်။

ဒေါ်နွယ် မြန်မြန်ဆန်ဆန် ဖျော်ပေးတဲ့ သံပုရာရည်ခွက်ကို ဖို့ကိုင်ကာ မီးဖိုခန်းက ထွက်ခဲ့လျှင် -

“ဟဲ့ လက်သုတ်ပဝါထည့်သွားဦးလေ”

ဒေါ်နွယ်သတိပေးသလို ငွေခန်းလေးပါ အသင့်ထုတ်ပေးသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စည်းကလည်း ဒီအိမ်သားပဲ။ စေတနာလေးတော့ ထားပေးရမယ် အနီရယ်။ မဟုတ်ဘူးလား”

ဒေါ်နွယ် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလဲ အနီရင်ထဲမှာ နီချင်တာပဲ သိတယ်။ တကယ်။

မျက်ရည်လေးလည်လာတာကို ဒေါ်နွယ်မမြင်ခင် အနီ ရှောင်ထွက်ခဲ့မိသည်။

အဲဒါအကြောင်းမဲ့ ဟုတ်ရိုးလားကွယ်။

www.burmeseclassic.com

အနီ

မင်းလေးစွာတာ ငါသဘောကျပါတယ်၊ မိန်းမဆိုတာ ဝ၊လေး
ကောင်းလေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ တချို့မိန်းမတွေက ကိုယ်အလိုမကျတဲ့သူနဲ့
စွာတာမှ လန်နေရော။ ကိုယ်အလိုကျတဲ့သူနဲ့ဆို တဟီးဟီးနဲ့၊

အင်းလေး ဒါလည်း သဘာဝကျပါတယ်။

မင်းက ငါ့ကိုမှ မမြင်မကြည့်တာ စွာမှာပေါ့၊ ဒေတာနဲ့ဆို

မင်းလေးက ကြည့်သာနေရော။

ဒါပေမဲ့ မင်းလေးကို အလှပွေးငါးလေးလို သူများ စိတ်အပေါ်
ဖြေသဘောမျိုးနဲ့ ကြည့်စားသွားမှာ ငါစိုးရိမ်တယ်။

ငါ ခရီးသားသွားရမှာ မင်းကို စိတ်မချဘူး။

မင်းလေးကို ယုံချင်ပေမယ့် ဒေတာရဲ့ဇော် ငါမယုံဘူး။ ဒီကောင်
က ယောက်ျားချင်းတောင် အိတ်တတ်တဲ့ကောင်စား။

မင်းလို အရိုင်းလေးကို ခြူးလိုက်ရင် မင်းလေးကရော စေတနာ
တွေပိုပြီး။

ဟင့်အင်း။

အနီ ဆက်ဖတ်မရအောင် အနီကိုယ်အနီ ရှက်လို့သွားသည်
သူအိပ်ရာပေါ် ပြန်ကြည့်နေတဲ့ ဖတ်လက်စာအုပ်တွေ ကောက်သိမ်း

တဲ့အထဲ မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးလည်း ပါဝင်နေသည်။

သူလိုလူက နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးတတ်တာ အံ့ဩစရာကြီး။

အံ့ဩတဲ့စိတ်နဲ့ သူ့မှတ်တမ်းစာအုပ်လေးရဲ့ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာကို
ဖတ်မိသွားခြင်း။

ဖတ်မိလျှင် အနီ ပိုရှုပ်မင်းနည်းရသည်။ စေတနာတွေပိုပြီး

ဆိုတာတွေရဲ့နောက်မှာ ဘာတွေ ဆက်ရေးထားမလဲ။

အနီ ဖတ်ရဲတဲ့သတ္တိ မရှိတော့ပါ။

အနီ စေတနာတွေပိုတာ မဟုတ်ပါဘူး စည်းရမ်း၊ အနီလေး

အနီ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အနီ စိတ်ထိခိုက်စွာ ငိုလို့မဆုံးတော့ပါ။

အစကတည်းက အနီမျက်မှန်းမကျိုးအောင် ရှင်နေပေးခဲ့ရင်
အိပ်ကောင်းမှာပဲ။ ခုတော့ လွန်ကုန်ပြီ စည်းရမ်း၊ လွန်ကုန်ပြီ။

တွေ မခံစားချင်ဘူး။

ဒါကြောင့် အနီ ရှောင်တာ။ အနီတီဂျိန် အသစ်လဲပိုင်းထားတဲ့ ဆိုက်ကာစတွေကို လဲလှယ်ဖို့ ပြင်ဆင်နေလိုက်သည်။ ဒေတာ မျက်မှောင် ထုတ်ကျသွားပြီး ရှေ့တိုးကာ -

“အနီ အရင်နဲ့မတူတော့ဘူးနော်၊ ကိုယ်ခေါ်ရင် အနားလာစမ်း ခု”

အရင်က ကြည့်သာချိုသာသော အသံလေးက ခုတော့ အမိန့် သံ ဆန်နေတယ်လို့ အနီ ခွဲခွဲခြားခြား သိလာသည်။

ထိုအခါ အနီ မသိမသာ မျက်နှာလေးမဲ့လိုက်ပြီး -

“အနီ အလုပ်မအားသေးဘူး ကိုဒေ”

“ကျွတ်၊ ဒီအလုပ်တွေ ခေါက်ထားစမ်းပါ”

“ခေါက်ထားလို့ရမှာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုဒေ့မာမီ ခိုင်းသွားတာ ခဏ အနီတီဂျိန်ခိုင်းတာ အနီ လုပ်ပေးရမှာပေါ့”

“လုပ်ပေးရင်လည်း နောက်မှ လုပ်ပေး၊ ကိုယ်ညစ်လာလို့ နှိပ်နားခဏနေပေးစမ်းပါ အနီရယ်”

“အဟွန်း”

အနီ ရင်နှင့်စွာ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့ပြီး ကိုဒေ့ကိုကြည့်လိုက်သည်။

ကိုဒေ့ မျက်ဝန်းထဲမှာ ဆာလောင်မှုတွေ ပွက်ထနေမှန်း အနီသိ၏။ ကိုဒေ့က ဒီလိုပဲ။ ဆန္ဒတွေ ရုန်းကြွလာရင် အနားမှာ ခဏလာ

အနီး (၁၀)

“အနီ”

ခေါ်သံနဲ့အနားကို ခပ်ရဲရဲကပ်လာသည့် ဒေတာ။ အနီ အရင် လို ထုံထုံထိုင်းထိုင်းလေး ဖြစ်နေတော့ပါ။ အနီ ဣန္ဒြေမပျက် ရှောင်ရွာ လိုက်တာ ကိုဒေ့မှန်းသိလို့လေ။

အနီ ခုမှ အနီကိုယ်အနီ ခွဲခွဲခြားခြားသိသည်။

အနီ စေတနာရှိခဲ့တာမဟုတ်ပါ။ အတွေ့ကို မရှောင်နိုင်တာ ကိုဒေ့ရဲ့ သွေးဆောင်မှုတွေနောက် အနီ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ် ပါသွားတာလေ။ အဲဒီအတွက် အနီ ဝမ်းနည်းရတာ၊ အနီကြေကွဲရတာ အနီ အသိရုံးပါ။ ဒါကြောင့် ရှေ့ဆက်ပြီး ကြေကွဲမနေချင်ဘူး။ ဝမ်းနည်းရတာ

နေပေးဖို့ မြှူပြီး ခေါ်နေကျ။ အနီ အနားအကပ်မခံတော့ သူ့လက်တွေ့နဲ့ အနီကိုယ်ကို မြှူဆွယ်လို့မရမှန်း သိသွားတော့ ကိုဒေ တင်းသွားဟန် တူသည်။

“ဘာလဲ၊ အနီ ကိုယ့်ကို မကြည်တော့ဘူးလား”

“အပိုတွေ မပြောပါနဲ့ ကိုဒေရယ်၊ အနီဟာ ကိုဒေအတွက် ဘာလဲဟင်၊ ကိုဒေပြောစမ်းပါ၊ ကိုဒေအတွက် အနီက ဘာလဲ”

အနီ ရင်နင့်စွာ အံကြိတ်ပြီး ခပ်တိုးတိုးမေးချလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဒေတာ အောင့်သက်သက်ဖြစ်ကာ -

“အနီကို ကိုယ်ချစ်တယ်လေ”

“ချစ်တယ် ဟုတ်လား”

အနီ ခပ်ရွဲ့ရွဲ့မေးတာ ဒေတာမခံနိုင်။ အနီပခုံးလေးကို ဆွဲယူ သည်။ အနီက အရင်လို ခပ်နံနံမဟုတ်တော့ပါ။

သူ လက်ဘယ်လောက်သွက်လဲဆိုတာ မှန်းဆတတ်နေပြီနို့ အလျင်မီ ကိုဒေလက်ကို ပုတ်ချ၏။

“အနီ”

ဒေတာရင်ထဲ လှုပ်ကြွနေတဲ့ တောင့်တင်းက အရှိန်ပြင်းနေတာ မို့ သည်းမခံနိုင်စွာ ဖိခေါ်မိသည်။

အနီ ဆိုဖာတွေဘက် ရှောင်ရှားထွက်ရင်း ခပ်ရဲရဲ ရင်ဆိုင် ကြည့်လျက်။

“ကိုဒေ ဘာကိုတောင့်တနေလဲဆိုတာ အနီသိတယ်”

“သိတယ်ဆိုတော့ ပြီးရော့ပေါ့၊ အနီက လိမ္မာပါတယ်ကွာ၊

ဘာလဲ ကိုယ့်အခန်းထဲ ခဏသွားရအောင်လား”

အနီ သိတယ်ပြောလိုက်တော့ ဒေတာမျက်နှာကြီး ပြုံးအိသွား သည်။ အနီနား ကမန်းကတန်း တိုးကပ်လာရင်း အခန်းထဲသွားဖို့ ခံမဆောင်စတမ်း ခေါ်လေသည်။

အနီ ရင်နင့်စွာပဲ မဲ့မဲ့ရွဲ့ရွဲ့ကြည့်ပြီး -

“ဒီမှာကိုဒေ၊ အနီသိတယ်ဆိုတာ ကိုဒေဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေး တာတိုဘူး၊ ကိုဒေရင်ထဲ အနီကို ချစ်တယ်ဆိုတာ မဟုတ်မှန်း သိသွားတာ”

“ဘာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုဒေ အနီကိုချစ်တယ်ဆိုရင် အနီကို ချစ်ဆောင်ပြီး”

“တော်တော့ အနီ”

ဒေတာမျက်နှာကြီး ခံပြင်းစွာ ထူပြန်းသွားသည်။ သူလိုချင် ဘာဆိုတာ သူသိသည်။ သူ သွေးဆောင်တာလည်းမှန်တယ်။ ဒေတာ ဒီလိုထုတ်ပြောလာတာကို ဒေတာ မခံနိုင်။

“နောက် မဟုတ်လို့လား ကိုဒေ”

“အနီ”

“နောက်တစ်ခါ ဒီလိုတောင့်တသံကြီးနဲ့ ဆာတောလောင်လော့
ခေါ်ပါနဲ့ ကိုဒေ၊ အနီကို ကိုဒေချစ်တယ်ဆိုတာ ကိုဒေကိုယ်ကို
ပြန်ပေးကြည့်ပါဦး။ သေချာလားလို့၊ သေချာတယ်ဆိုရင်တောင် တန်ဖိုး
ရော ထားရဲ့လား။ မြတ်မြတ်နိုးနိုးရော ရှိရဲ့လားလို့”

“မင်း တော်တော်စာတတ်လာပါလား အနီရယ်၊ ဟင် အနီကို
ဒါတွေ ဘယ်သူ့သင်ပေးလိုက်လဲ”

“ဘယ်သူမှ သင်ပေးစရာမလိုပါဘူး။ အနီသွေးထဲ သားထဲက
သိနေတာပါ ကိုဒေ၊ အချစ်ဆိုတာနဲ့ ခုတုံးမလုပ်ပါနဲ့၊ အနီသိတဲ့အချိန်
ဆိုတာ ဒါမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး”

“ဟာ တောက်”

ဒေတာ သွေးတွေဆူပွက်နေတာ တားလို့သီးလို့ မရနိုင်တော့ဘဲ
အနီကို ဆွဲလွှဲဖက်ထွေးထားလို့ မရမှန်း သိလိုက်တဲ့အခါ ရင်ထဲ အံ့
ပေါက်ကွဲလျက်။

ဧည့်ခန်းထောင့်မှာ အလှထားတဲ့ ကြွေပန်းအိုးကြီးကို ကိုင်
ကာ ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ခလွမ်း”

ပန်းအိုးကြီးကျကွဲကာ ဖန်ကွဲစတွေ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ
လျက်။

အနီ မမူစွာဘဲ ငြိမ်ငြိမ်ကြည့်လိုက်သည်။

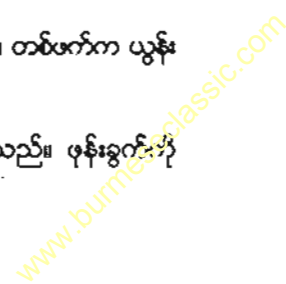
ယောက်ျားတွေရဲ့ တောင့်တမှုဟာ သူတို့လိုရာ အလွယ်လေး
အသွားမယ်ဆို ဖယောင်းလေးလို နူးနူးညံ့ညံ့ နေတတ်တာမျိုး။ သူတို့လိုရာ
အရတော့မှာသိရင် မှန်တိုင်းလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖြစ်တာမျိုးဆိုတာ
အနီ ခုမှ လက်တွေ့ကျကျ သိရတဲ့အဖြစ်။

စည်းရယ်၊ ရှင်စကားလုံးတွေဟာ အနီစိတ်ကိုအနီ မာန်တင်း
အားနိုင်တဲ့ခွန်အား ရခဲ့သလိုပါပဲကွယ်။ အဲဒီအတွက် ကျေးဇူးတင်ပါ
ဇာနည်။

ရင်ထဲက စည်းကို ကျေးဇူးတင်နေသလို မျက်စိရှေ့မှာ မှန်တိုင်း
အန်နေတဲ့ ကိုဒေကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေရတယ်။
ကိုဒေ ဘာတွေကြည့်မလဲဆိုတာပေါ့။ ဖန်ပန်းအိုးကြီး ခွဲချပြီး
ဘာနဲ့ အနီကို မှဲ့ခဲ့ကြီး လှမ်းကြည့်သည်။ ကြည့်တဲ့အကြည့်က စိန်ခေါ်
သလိုလို။

ဘာကို စိန်ခေါ်တာလဲ။ အနီ ခွဲခွဲခြားခြား မသိသေးပါ။ သိ
တာအောင် အနီ စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ ထိုအခါ တယ်လီဖုန်းနား
အိုးပြီး နံပါတ်တစ်ခုကို အလောတကော နှိပ်သည့်ကိုဒေ။ ပြီးတော့
“ယွန်း၊ ဒါလင့်ဆီ လာခဲ့ပါလား”

တောင့်တသံနဲ့ ကတုန်ကယင်ပင်ခေါ်သည်။ တစ်ဖက်က ယွန်း
အသံမှာ ယွန်းရွှေစံ ဘာပြောတယ်မသိပါ။
ကိုဒေမျက်နှာကြီး အရောင်ပြောင်းသွားသည်။ ဖုန်းခွက်ကို

အနီတက်လျှင်သည်။ အနီ မျက်နှာလေးတည်ထားတာမြင်လေ
ထိုအခါ ခွဲခဲ့လေး ပြုံး၏။ ထိုအပြုံးထဲမှာ မာနနဲ့ မာန်တွေပါနေသည်။

“အနီ မင်းက ကိုယ့်အချစ်နဲ့မတန်တဲ့ ပိန်းမပဲ”

“အချစ်ဆိုတာကို ထည့်ထည့်မပြောပါနဲ့ ကိုဒေ”

“ကိုယ်က ဒါကို အချစ်လို့ပဲ နားလည်တယ်။ ကိုယ်နားလည်
တဲ့အချစ်ကို အနီ နားမလည်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်အချစ်ကို နားလည်
သူ ရှိတယ်”

“ရှိတယ်ဆိုလည်း ပြီးရောပေါ့။ အနီကို ဘာလို့ သွေးဆေး
နေသေးလဲ”

“ကျွတ် ကွာ မင်း အနီ”

ဒေတာရဲ့ အားမလိုအားမရသံတွေ မညီမညာ လှိုင့်ထွက်လာ
သည်။ အနီတစ်ကိုယ်လုံးကိုလည်း မက်မောစိတ်မပြယ်နိုင်စွာ ဂျှပ်စ်
ကြည့်လျက်။ အံ့ကြိတ်နေလိုက်တဲ့ ဒေတာ။

“ဟိုင်း ဒါလင်”

ခေါ်သံနဲ့အတူ ကားပေါ်မှဆင်းလာတဲ့ ယွန်းရွှေစံ။ အံ့ကြိတ်
တဲ့ ဒေတာ့မျက်နှာကြီး ဝင်းလက်သွားကာ ယွန်းရွှေစံဆီ ကပူးရှု
ပြေးသွားသည်။

ရွှန်းဝင့်နေတဲ့မျက်လုံးလေးနဲ့ စိုက်ကြည့်လာတဲ့ ယွန်းရွှေစံ
တင်းနေအောင်ဖက်ကာ ယွန်းရွှေစံက မြူးမြူးလေးရယ်မော၏။

“ဒါလင်ကလည်း သည်းလွန်းတယ်” လို့ သူတို့နားလည်တဲ့
အချစ်ဘာသာပေးနဲ့ အသံတိတ်ဆိုကာ နှစ်ယောက်သား အပေါ်ထပ်
အက်သွားကြတာက အနီကိုပင် မမြင်နိုင်စွာ။

သူတို့နားလည်တဲ့အချစ်က ဒါမျိုးလား။

အနီရင်ထဲက မေးခွန်းတွေနောက်မှာ အနီအကြည့်ကို သူတို့ထံမှ
အသိမ်းလိုက်သည်။

ပြန်ကြည့်နေတဲ့ ကြွေပန်းအိုးအပိုင်းအစတွေကို ကြည့်ရင်း အနီ
ထဲလှလှလေးဟာ ထိုသို့ဖြစ်သွားပြီလို့ တွေးမိရင်း မျက်ရည်တွေ သော
သက်ကျ၏။

ဒီလိုအချစ်မျိုးနဲ့ မကြုံပါရစေနဲ့ကွယ်။ အနီ စေတနာပိုလို့
အတတ်ပါဘူး စည်းရယ်။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

ထပ်ပြီး တအံ့တသြကြည့်မိသွားသည်။ အပြင်ခံ ချွတ်ထားပေမယ့် အတွင်း
ထဲ ဝတ်ထားတဲ့ ရုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နဲ့ စည်းက တကယ့်ကို လူကြီးလူ
ဘောင်းဆန်စွာ။

ဖူးစိုက်ကြည့်တဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ တည်ကြည်လေးနက်မှုအပြည့်နဲ့
“ဟုတ်တယ် မေးစရာရှိလို့”

စည်းပြောရင်း အနားရှေ့တိုးလာသည်။ အနားရောက်လာတော့
အနီးကို ပွတ်တိုက်မသွားဘဲ ခပ်ရှောင်ရှောင်လေးသွားကာ ဟနေတဲ့
အခန်းတံခါးကို ဖိပိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အနီးကိုယ်လေး မတ်ခနဲဖြစ်ကာ -
“ဘာမေးမှာလဲ”

အနီးမေးသံလေးက ကြောက်ရွံ့လို့ မဟုတ်ပါဘဲ တုန်ယင်နေ
သည်။ ဖိပိတ်လိုက်တဲ့တံခါးမှာ စည်း ပီရပ်လိုက်လျှင် အနီးနဲ့ မျက်နှာ
ချင်းဆိုင် ဖြစ်လို့သွားသည်။

တုန်ယင်နေတဲ့ အနီးမေးသံနောက်မှာ စည်းမျက်ဝန်းအစုံနဲ့
ထိပ်ကြည့်၏။ ထိုအကြည့်က ကိုဒေအကြည့်လို လိုချင်တပ်မက်မှုတွေ
ချွတ်နေတာမဟုတ်မှန်း အနီးသိနေပါသည်။

သို့ပေမဲ့ လေးနက်တဲ့တောင့်တမှုတွေရှိနေမှန်းတော့ အနီး
အနီးတတ်နေသည်။ သူက ဘာကိုမေးမှာလဲ။

သူနဲ့အနီးကြားမှာ မေးစရာကောင်းလောက်တဲ့ အကြောင်းအရာ

အခန်း (၁၉)

“အနီး”

စားပွဲပေါ် သံပုရာရည်ဗန်းလေး တင်ပြီး ပြန်အလှည့်မှာ စည်း
ခေါ်၏။ အနီး ကျောပေးလျှောက်ထွက်ခဲ့သည်။ စည်းနဲ့ အလှမ်းဝေး
တံခါးဝနားရောက်ခါမှ အနီး ခြေလှမ်းရပ်တန့်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ဘာခိုင်းစရာရှိလဲ ခိုင်းလို့ရပါတယ်”

“ခိုင်းမလို့မဟုတ်”

“ဒါဆို”

“မေးမလို့” တဲ့။

တည်ငြိမ်နေတဲ့ စည်းအသံနောက်မှာ အနီး လည်ပင်းထဲ

မို့နေလိမ့်မယ်လို့ အနီမထင်ပါ။

သူ့စိုက်ကြည့်နေရာမှ မေး၏။

“အနီမှာ ချစ်သူရှိလား”

“ဟင်”

ထိုမေးခွန်းနောက်မှာ အနီ မျက်ရည်ဝဲလာသည်။ ချစ်သူ ရင်ထဲမှာ ရေရွတ်မိရင်း မျက်နှာလေး လွှဲမိသွားသည်က ဝမ်းနည်းခြင်း တွေ့ခဲ့

“ပြောလေ အနီ၊ အနီမှာချစ်သူရှိလား”

လက်နှစ်ဖက်ယှက်ပိုက်လျက် တည်တည်တံ့တံ့လေး မေးလေ အနီ ဝမ်းနည်းလေ။

“ချစ် ချစ်သူ ဟုတ်လား ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ အနီမှာ ချစ်သူ ရှိ မရှိ၊ သိချင်တယ်”

“ချစ်သူဆိုတာ ဘာလဲဟင်”

အနီ မျက်ရည်အဝဲသားနဲ့ မော့ကြည့်ပြီး မေးမိသွားသည် လွှတ်ခနဲ။ စည်း နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ကာ ပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးထဲ အေးချမ်းမှုတွေပါ တွေ့သလို တည်ကြည်တဲ့ စိတ်နှလုံးသားနှင့်လူ လန်းဆန်းလို့နေသည်။

“ချစ်သူဆိုတာ အနီချစ်တဲ့သူပေါ့”

ပြုံးလျက် စည်းပြောသည်။ ထိုအခါ အနီစိတ်နဲ့အနီ မျက်

ထောင့်ချိုး အင့်ခနဲ ရှိုက်မိသွားသည်။

“အနီမှာ ချစ်သူရှိရင် ကိုယ် ဘာမှ မပြောပါဘူး။ ချစ်သူ နဲ့ရင်သာ ကိုယ်ရင်ဖွင့်ချင်တယ်၊ အနီကို ကိုယ်ချစ်တယ်”

“ဘုရားရေ”

အနီခေါင်းထဲက မိုက်ခနဲဖြစ်ကာ ခန္ဓာကိုယ်က နောက်ယိုက်ကျ ထာတိ ဖြစ်လေသည်။ ဒါ့ပြင် အနီရဲ့ကိုယ်လေး ဟန်မဆောင်နိုင်စတမ်း နှုတ်ကျသွားသည်။

ယောင်ယောင်ယမ်းယမ်းနဲ့လည်း အနီ နောက်ဆုတ်မိ၏။

“အနီ အံ့သြသွားလား။ အနီကို ကိုယ်ချစ်နေတယ်ဆိုတာလေ”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ အနီ အနီကို မချစ်နဲ့ မချစ်ပါနဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

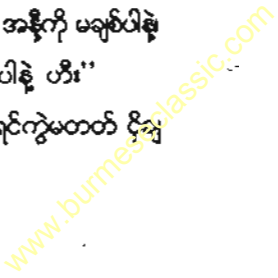
အနီ ခေါင်းတခါခါနဲ့ပြောရင်း တဟင့်ဟင့်နဲ့ ရှိုက်၏။ စည်း နှုတ်ခမ်းဖက်နဲ့ပင့်ကာ ယှက်ပိုက်ထားတဲ့လက်ကို ဖြုတ်ချသည်။ တံခါးကို ချိတ်နေရာမှ ခွာကာ အနီရှေ့တိုးလာပြီး -

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အနီ၊ ကိုယ်က အလုပ်သမားမို့လား”

“မ မဟုတ်ဘူး၊ ဟင့် ဟင့်၊ အနီကလည်း သူဌေးသမီး မဟုတ်ပါဘူး။ အနီလည်း အလုပ်သမားပါပဲ။ ဒါ ဒါပေမဲ့ အနီကို မချစ်ပါနဲ့”

“ဟင့်၊ အနီ တောင်းပန်ပါတယ်၊ အနီကို မချစ်ပါနဲ့ ဟီး”

ခေါင်းတခါခါ လက်တကာကာနဲ့ ငြင်းရင်း ရင်ကွဲမတတ် ငိုချ

လိုက်တဲ့အနီးကို စည်း နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ရင်မှာလည်း စိုးထိတ်ကာ -

“အနီ မချစ်နဲ့လို့ မတားပါနဲ့၊ ချစ်တဲ့စိတ်က တားလို့လည်း ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ချစ်တာက ချစ်တာပဲ။ ဒါပေမဲ့ အနီမှာ ချစ်သူရှိရင် ကိုယ် ရှေ့မတိုးပါဘူး။ အနီကို ကြိုမေးတာပါ။ ချစ်သူရှိလား။ ပြောပေးအနီ၊ ချစ်သူရှိရင်”

“ဟင့်အင်း မမေးနဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ချစ်လည်းမချစ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အနီ ပေါက်ကွဲစွာပြောရင်း လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းအောင် ဖိဆုပ်ရင်း အသောမသတ် ငိုချုတ်၏။

“အနီ”

အနီ ပခုံးစွန်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ခေါ်လို့ပင် မဆုံးလိုက်။

“မကိုင်နဲ့”

လို့အသံကုန်အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အနီအသံနောက်မှာ စည်း လက်ချောင်းလေးတွေ တုန်ခါသွားသလို တစ်ကိုယ်လုံးလည်း နှောင့် ဆုတ်လျက်သားဖြစ်၏။

မယုံနိုင်လောက်အောင်လည်း အံ့ဩကာ။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ရှင် အနီကို မချစ်နဲ့၊ အနီကိုလည်း မထိနဲ့၊ ဒါပဲ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

တစ်ရှူးထိုးပြောကာ စည်းကို တွန်းပစ်၏။

စည်းကိုယ်တိုင် စေ့ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ထွက်သွား

တဲ့ အနီကို စည်း မယုံနိုင်အောင် ငေးကြည့်လျက်။

ဘာဖြစ်လို့လဲ။ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။

သူရင်ဖွင့်တာနဲ့ အနီ ပေါက်ကွဲတာက ဘာကြောင့်ပါလဲ။ စည်း

ထိုက်မခံနိုင်အောင် ရှုပ်ထွေးရတဲ့အဖြစ်။

အနီရယ် အချစ်မှာ ရှုပ်ထွေးမှုတွေပါနေလို့လား။ ပြောပါလော။

ပရုံးပေါ်တင်ပြီး စည်းကို မျက်လုံးလှန်ကြည့်နေတဲ့ အက်တာ။

“ကျွတ် အက်တာ”

“စည်း အသံမာကြီးနဲ့ ဖိခေါ်တာကို မမူ၊ စည်း ရင်အုံရှေ့
ရောက်နေတဲ့ အက်တာလက်အစုံက လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ပြုလျက်။

“စည်းကို ပြောစရာရှိလို့”

“ကျွတ် အက်တာ၊ နင် လက်တွေ့ဖယ်စမ်း”

“ဟွန်း၊ စည်းကလည်း အက်တာက ခင်လို့ဟာကို”

“နင့်ပါးစပ်က ခင်တယ်ဆိုတဲ့ စကားလုံး ထွက်လာတာကို
ကျေးဇူးတင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါမကြိုက်ဘူးဆိုတာ နင်သိတယ် မဟုတ်
ထား၊ ဖယ်စမ်း လက်တွေ့”

“ဟွန်း သူကပဲ နာရတယ်ရှိသေး”

နှုတ်ခမ်းစုကာပြောရင်း အက်တာ၏လက်ကို ဆတ်ခနဲ ရုပ်လေ
သည်။ အက်တာလက်တွေ ကွာကွာသွားမှ စည်း အသက်ရှူချောင်းသည်။

ဒီမိန်းကလေး ခုမှ ဘာအရူးလာထနေတာလဲ။ စည်း နားလည်
ဆက်စွာ။ နောက်ဖိုင်တွဲကိုင်လျက်နဲ့ နောက်လှည့်ကြည့်ပြီး မျက်နှာချင်း
ဆိုင်သည်။

“ကဲ အက်တာ၊ ကိစ္စမရှိရင် ထွက်သွား”

“စည်းက အက်တာကို နှင်တာလား”

အက်တာ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ပြော၏။ စည်း နှုတ်ခမ်းကို

အင်း (၂၀)

စည်း ဆတ်ခနဲထသည်။ နံရံကပ်စီရိုတံခါး ဆွဲဖွင့်ပြီး အထောင့်
ကြီးတဲ့ ဖိုင်တွေကို ရှာသည်။

ဖိုင်တွဲတွေက ဝီရိတစ်ကန့်အပြည့်။ အပြောရောင်အဖုံးဖိတ်
ဖိုင်တွဲကို ဆွဲယူလိုက်လျှင် -

“စည်း”

ချိုအီသောခေါ်သံလေးနဲ့အတူ နောက်ကျောကနေ သိုင်းဖက်
လာတဲ့ လက်တစ်စုံ။

စည်းကိုယ်လေး တွန့်သွားကာ မနှစ်ခြိုမှုနဲ့ ငဲ့ကြည့်သည်။
သူ့ကျောပြင်နဲ့ သူ့မရင်ခွင်လေး ထိကပ်လျက် ကာလာခြယ်မျက်နှာထောင့်

ထိမထင် မဲ့ပစ်ပြီး -

“နင်တယ်လို့ပဲ သဘောထားလို့က် အက်တာ၊ ကဲ သွား”

“ဟွန်း၊ မာမိကပြောထားလို့နော်၊ အက်တာက စိတ်ပါတာ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကို ဘယ်သူမှ စိတ်မပါခိုင်းဘူး၊ ဒါ နောက်ဆုံးဖြစ်ပါ စေ။ နောက်တစ်ခါဆို လက်ပြန်စာ အမိပဲ”

စည်း တကယ် လက်ရွယ်ရင်း ပြောလိုက်သည်က အားနာ မှုတွေ မပါ။ အက်တာမျက်နှာလေး ချက်ချင်းတင်းမာသွား၏။ ခြေကလေး လည်း ဆောင့်ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

အက်တာ ထွက်သွားတာနဲ့ စည်း ခြေနဲ့ကန်ပြီး တံခါးကို ပိတ်ပစ်၏။

“ဒုန်း”

တံခါးသံကျယ်ကျယ်ပေါ်ထွက်ကာ စေ့ပိတ်သွားသည်။ ပဲ့တင်သံ တော့ ကျန်နေဆဲ။

စည်း စိတ်ရှုပ်စွာ လက်ထဲက ဖိုင်တွဲကို စားပွဲပေါ်ပစ်ချလိုက် သည်။ ကိုယ့်ကိုစွန့်ကိုယ် ရှုပ်နေရတဲ့အထဲ အလည်မလေးက တစ်မှောင့် သူ့ကို ဘာကောင်ထင်နေမှန်း၊ မသိတော့ပါ။

အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ငြိမ်ခံနေတာကို တုံးတယ် ထင်နေ လား မသိတူး။ ဒီကိစ္စ လျစ်လျူရှုလို့မဖြစ်ဘူး။

အန်တီရှိန်ကို ကြိုပြောထားမှ။ ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ထဲ ဖြစ်လာ တဲ့အတိုင်း ထလုပ်ဖို့ စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိတဲ့ စည်းဝိုင်း။ အချိန်ဆွဲမနေ တော့ပါ။ ချက်ချင်း အခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

ထိုအခါ -

“ဝူ” ခနဲ ကားမောင်းထွက်သွားသံ ကြားရသည်။ ကြည့်လိုက် တော့ အက်တာ။ အလိုမကျမှန်အတူ ဆူပွက်တဲ့မျက်နှာထားလေးနဲ့။

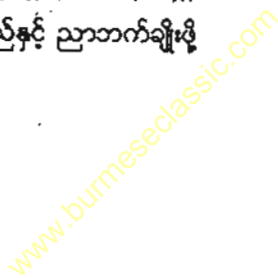
သွားလေ၊ ကြိုက်တဲ့ဆီသွား။ မင်းကိုယ်နဲ့ လာထိထားတဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် မနှစ်မြို့ဘူး။ ကိစ္စတွေပြီးမှ သရော်ကင်ပွန်းနဲ့ သန့်စင်ပစ်ရမယ်။

ဒင်းမရှိလေ ကောင်းလေပဲ။ အန်တီရှိန်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောချလို့ ရသွားတာပေါ့။ ခြေလှမ်းတွေ ရှေ့တိုးကာ အန်တီရှိန် နားနေလေ့ရှိတဲ့ စာဖတ်ခန်းနဲ့ ဘေးချင်းကပ်အခန်းလေးထဲ တန်းဝင်ခဲ့ သည်။

ထိုအခန်းထဲမှာ အန်တီရှိန် ရှိမနေ။ ဒါဆို အပေါ်ထပ်က အိပ်ခန်းမှာ ရှိတန်ကောင်းချဲ့ တွေးထင်တဲ့အပေါ်ထပ်တက်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်ညှိခန်းရဲ့ ညာဘက်စွန်းစွန်းမှာရှိနေတဲ့ အန်တီရှိန် အိပ်ခန်း။ အပေါ်ဆုံးလှေကားထစ်ကို ရောက်သည်နှင့် ညာဘက်ချိုးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်စဉ် -

“ရှင်နော်”

အနီရဲ့ စက်ဆုပ်စဖွယ် ဟန်တားသံ။ ဘယ်တက်အခန်းထဲက ထိုအခန်းက ဒေတာအခန်းမှန်း စည်းဝိုင်းသိတာမို့ ခြေလှမ်းတွေ တန့် သွားသည်။

အနီနဲ့ဒေတာကဘာလဲ။ သိချင်စိတ်လည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကာ နားစွင့်မိ၏။

“နေပါဦး အနီ၊ အခုမှ အနီ ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာ ဘာသဘောလဲ”

“ဘာသဘောရမှာလဲ၊ အနီက ရှင့်အတွက် ပျော်တော်ဆက် မဟုတ်ဘူး။”

“အဟုန်း၊ အခုမှ အပျိုစင်လေးလို ထွန်းထွန်းလူးဖြစ်မနေနဲ့”

“ဟွန်း ရှင်ပဲပြောတတ်လား ကိုဒေရယ် ဟင်၊ အပျိုစင်လေး တုန်းက ဘာမှမသိဘဲ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်နဲ့ ရှင်လိုရာပါသွားတာ ကျေနပ် လို့မဟုတ်ဘူး။ ဘာမှန်းညာမှန်း မသိတဲ့ ရှင်ရမ္မက်တန်ခိုးတွေကို မတွန်း လှန်ခဲ့တာပါ။ အခု အနီက အစစအရာရာကို နားလည်နေပြီ။ နဲ့ ခြားခြား သိနေပြီရှင့်။ အနီကိုယ်ကို အနီပိုင်တယ်။ ရှေ့ဆက် ရှင့်အလို အတိုင်း ဖြည့်နေဖို့ အနီ အခွင့်အရေးမပေးနိုင်တော့ဘူး။ ရှင့်ကြောင့် အနီဘဝလေး ညစ်ထွေးသွားပေမယ့် ရှေ့ဆက်ညစ်ထွေးမသွားဖို့ အနီ ကိုယ်အနီ ကာကွယ်ရမယ်၊ အနီ ဆင်ခြင်ရမယ်၊ အဲဒါ အနီဆုံးဖြတ်ချက် “တောက်”

နှုတ်ခမ်းအတွင်းသားကို တင်းအောင်ဆွဲကိုက်ရင်း စည်း ချက်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်သည်က ရင်ထဲမှာ မခံစားနိုင်စွာ။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း တောင့်တင်းကာ လက်ချောင်းတွေ တင်း နေအောင် ဆုပ်မိလျက်သားဖြစ်၏။

အသံတွေက ကျယ်လိုကျယ်၊ တိုးလိုတိုးနဲ့ သူ့နားတွေဟာ ပိုတုန်မဟုတ်တော့သလား၊ အောက်မေ့ရသည်အထိ။

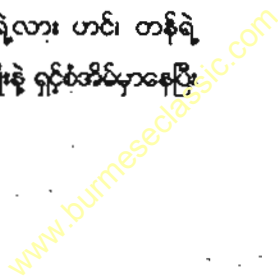
“အနီ၊ အနီဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ကိုယ် မနာခံနိုင်ဘူးနော်၊ အနီကိုခေါ်ယူပြီး ပညာသင်ပေးတဲ့ ကျေးဇူးတွေကိုလည်း ထောက်ထားဦး ခဲ့”

“အဟင်၊ ကျေး ကျေးဇူးတဲ့လားကိုဒေရယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အနီရဲ့ အက်ကွဲသော ခနဲသဲ့သဲ့ရယ်သံ။ စည်းဝိုင်းတစ်ကိုယ်လုံး ခြေသွေးတွေ ပွက်ပွက်ဆူကာ။ ကိုက်ထားမိတဲ့ နှုတ်ခမ်းမှ သွေးတောက် ဆောက် စီးကျလာလေသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အနီကို ပညာသင်ပေးတဲ့ မာမိုကျေးဇူးကို ဆော့ အနီ ထောက်ထားရမယ်”

“အဲလိုမှန်း အစကသိရင် ရှင်တို့စံအိမ်ထဲ ခြေမချဘူး ကိုဒေ၊ အခုတော့ အနီ ဘဝနဲ့လဲလိုက်ရတဲ့အဖြစ် တန်ရဲ့လား ဟင်၊ တန်ရဲ့ တာ၊ ပြောစမ်းပါ ကိုဒေရဲ့၊ ရှေ့ဆက်ပြီး အနီ ဒါမျိုးနဲ့ ရှင့်စံအိမ်မှာနေပြီး ပညာသင်ပါရစေခဲ့တော့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“အနီ”

အတင်းဆွဲလားရမ်းလားဖြစ်တဲ့ ဒေတာကို အနီ မမူတော့ဘူး။ အတင်းတွန်းပစ်ပြီး အခန်းထဲက ပြေးထွက်ခဲ့သည်။

“ဒေတာ”

အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အသံက စည်းပါလို့ ပြောရန် ယုံနိုင်စရာမဟုတ်တဲ့အသံနဲ့မို့ အနီ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်လေး ရပ်တန့်သွားသည်။

ဘုရား ဘုရား။

အနီမှာ ရုတ်စိတ်နဲ့ မျက်စိညှောင့်တွေ ပြိုကျလာသည်။ အခန်းထဲ ပြေးထွက်လာတဲ့ ခြေလှမ်းက အနီကို မရ ရအောင် ဆွဲတားဖို့ပါ။

ဒါပေမဲ့ လေ့ကားအပေါ်ဆုံးအဆင့်မှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေတဲ့ စည်းဝိုင်း။ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တောင့်တင်းနေသည်က တစ်ခုခုရှိသည်။ မခံနိုင်စွာ လုပ်ပစ်လိုက်ဖို့ ဝန်မလေးစွာ။

ထိုအခါ ဒေတာ မျက်နှာဖျက်သွားသလို ခြေလှမ်းတွေ တစ်ဖက်ဖက်။ အနီက မျက်နှာလေးကို လက်နဲ့အုပ်၍ ရှိုက်ကာငိုသည်။

ပြေးဆင်းသွားဖို့က စည်းဝိုင်းက လေ့ကားအလယ်တည့်တည့်မှာ။ နောက်ပြန်လှည့်ပြေးဖို့ကလည်း မဖြစ်။ နောက်မှာက ကိုဒေ။

အနီ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အနီ ရှိုက်သံက စည်းဝိုင်းအသည်းနှလုံးကို အကြိမ်ကြိမ်

အဆွဲနေသလို နာကျင်လှသည်။

“ဒေတာ၊ မင်းတို့သားအဓိက ငါတို့သားအဖရဲ့အသည်းနှလုံးကို အမြဲတမ်း ဖောက်စားနေတဲ့ အယုတ်သမေတွေ။ မင်းကို ငါ ခွင့်ပြုတတ်ဘူး”

စကားတွေနောက်မှာ လက်ကလည်းပါသည်။ လေ့ကားထိပ်က တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာရှိနေတဲ့ ကြွေပန်းအိုးကြီးကို ကောက်ကိုင်ပြီး ထောက်ကို လွှဲရိုက်ဖို့ ရှေ့တိုးလျှင် -

“စည်း မရိုက်ပါနဲ့ စည်းရယ်၊ ရိုက်ချင်ရင် အနီကိုသာ ခိုထိုင်ပါ။ အနီအမှားအတွက် အနီဖြစ်ပါစေ၊ မလုပ်ပါနဲ့၊ အနီအတင်းပန်တယ် ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အနီ အတင်းဆွဲတားသည်က ခြေလှန်လက်လှန် ဖြစ်ကုန်မှာ မို့ပါ။ အနီ တားနေရင်းကြားမှ စည်းက ဒေတာရှေ့ တိုးသွား၏။

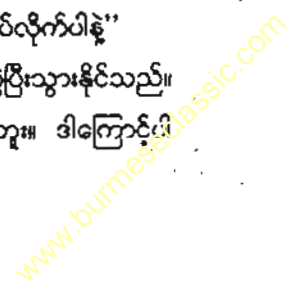
“ဒေတာ အယုတ်တမာကောင်”

ဒေတာ လန့်လန့်ဖျပ်ဖျပ်နဲ့ အနီကိုယ်နဲ့ အကာအကွယ်ယူကာ အော်ထပ်ပြေးဆင်းသွား၏။ စည်းဝိုင်းလည်း နောက်က ပါသွားသည်။

ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် စည်းဝိုင်းကို အနီ ဖက်ထားလိုက်သည်။

“စည်း မလုပ်ပါနဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့် မလုပ်လိုက်ပါနဲ့”

ပန်းအိုးကြီးက ထူထူခဲခဲကြီး။ ထိတာနဲ့ ပွဲပြီးသွားနိုင်သည်။ အကြောင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ ထောင်နန်းမစ်စေချင်ဘူး။ ဒါကြောင့်ပါ

စည်းရယ်။

“ရင်ထဲကပြောရင်း ဆွဲထားလိုက်တဲ့အခါ စည်းဝိုင်း ကိုယ်တို့ မထိန်းနိုင်ဘဲ ခြေချော်သလိုဖြစ်ကာ လက်ထဲက ပန်းအိုးကြီးလည်း လွတ်ကျလေသည်။

လွတ်ကျတဲ့ပန်းအိုးက ဒီအတိုင်းမနေ။ လေကူးလက်ထဲက လွန်ကာ အောက်သို့ကျလျှင် အလှပမွှေးငါးလေးများရှိတဲ့ မှန်အိမ်ကိုထိ

“ဒုန်း”

“ချလွမ်း”

ကျသံတွေ ကွဲသံတွေနောက်မှာ အားလုံး အကျည်းတန်မှု မှန်အိမ်ကွဲထွက်ကာ ရေတွေ ဒလဟော စီးပြာသွားသည်။

ထိုအခါ အလှပမွှေးငါးလှလှလေးများမဟုတ် ပါးစပ်လေးဟာစီမံ နဲ့ အသက်ရှင်ခွင့်ရဖို့ ကြိုးစားပြီး အသက်ရှူနေရသည်။

ဖျက်ဆီးသွားတဲ့အရာတစ်ခုက အကွဲအရှု ဗလပွနဲ့ အကျည် တန်နေတာ သဘာဝပါပဲ။ ခုလည်း အားလုံး ထိုနည်းလည်းကောင်း

အက်တာ သွားခေါ်လို့ အပြင်က ပြန်ရောက်လာတဲ့ ဒေါ်ထိန်း နဲ့ အက်တာ။ ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း ဧည့်ခန်းလှမ်းအဝင်မှာ

မှတ်တာတွေ မြင်ရလို့ ကြက်သေသေသွား၏။
ဒေတာက မာဖိုရင်ခွင်ထဲ ပြေးခိုလျက်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အနီ ငိုရွှိုက်ရင်း စည်းခါးကို ဖက်ထားရာမှ လက်လွတ်ကာ အားလုံးရှေ့က ပြေးထွက်၏။

“အနီ”

အားလုံးရဲ့ခေါ်သံတွေ လည်ဖျိုမှာ တစ်ဆို့ကုန်ပြီလေ။

“ငိုနေလို့လည်း ဘာထူးတော့မှာလဲ အနီရယ်”

“ဟင့် ဟင့် မထူးပေမယ့် အနီ ဝမ်းနည်းလို့မဆုံးဘူး သီတာရယ်၊ အနီစိတ်ကို အနီ ဖြေလို့မရဘူးဖြစ်နေတယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဒီလိုပဲ ကြိုးစားပြီးဖြေရမှာပေါ့ သူငယ်ချင်းရယ်၊ ဒီကိစ္စက အနီစိတ်က ပါလို့ဖြစ်ရတာမှ မဟုတ်တာ”

“စိတ်မပါပေမယ့် အနီကိုယ်အနီ မထိန်းနိုင်ခဲ့ဘူးလေ၊ အနီ ဆောင်ခြင်နိုင်ခဲ့တာကို အနီ ခံစားရတာပါ”

“ဒီလိုလည်း တစ်ထစ်ချ ပြောလို့ မရဘူး အနီရဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုး အတွေ့အကြုံမရှိတဲ့ အပျိုစင်မိန်းကလေးတွေဟာ သွေးဆောင်တတ်တဲ့ ကြည့်သမားတွေရဲ့ ပယောဂကြောင့် ဒီလိုပဲ သစ်စိမ်းချိုး ချိုးခံရတာမျိုး ချစ်တယ်လေ၊ သီတာက မကြုံဖူးပေမယ့် ဟော အနီက ကြုံရတယ်၊ နှာခွံလွှဲလို့ မရအောင် ကြိုဆုံလာတာကို ရိုးမယ်ဖွဲ့ပြီး ခံစားနေရင် ဒီလို ရင်ကွဲရမှာပေါ့”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အနီပဲ ရင်ကွဲရမှာ၊ ပြန်စဉ်းစားကြည့်ရင် အနီ တော်ပါတယ်”

“ဘာ ဘယ် ဘယ်လို့”

မျက်ရည်တွေ ရွဲနေတဲ့ အနီမျက်နှာလေးကို မော့ရင်း မေးလေ
“ဟင့်၊ သီတာက အနီပါးပေါ်က မျက်ရည်တချို့ကို သုတ်ပေးပြီး -

အဆုံး (၂၀)

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“အနီရယ်”

နှလုံးသားလေး အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ဖြစ်မတတ် ငိုကြွေးနေ

သူငယ်ချင်းမလေး။

အနီကို သီတာ အပြစ်မတင်ရက်ပါ။

အနီပုံကို စာနာစွာ ဖက်ထားမိသည်က နှစ်သိမ့်နိုင်ပါစေဆို

သူငယ်ချင်းကောင်းပီသတဲ့ စေတနာနဲ့ပါ။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အနီက ထိထိရှုရှု ငိုနေဆဲ။

“အနီးနေရာမှာ တချို့မိန်းကလေးဆို မထူးစိတ်ပိုက်ပြီး ရေ
မျောနေလိုက်မှာလေ။ အနီးက မထူးစိတ်ပိုက်ပြီး နေလိုက်ဖို့ စိတ်မက
ဘူး။ ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ရဲတာကိုက အနီး တော်လို့ပေါ့”

“အဟင့် အနီးတော်လို့ မဟုတ်ပါဘူးဟယ်။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်
အနီးပြောရင်း ဝမ်းနည်းတကြီး ငိုချပြန်သည်။

“အနီးကလည်း ပြောရင်းနဲ့ ငိုနေပြန်ပြီ”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ အနီးငိုပါရစေ”

ရင်ထဲမှာ ပြောရင်း ငိုချမိတာကအကြောင်းမဲ့မှ မဟုတ်တာ
အနီးတော်လို့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်။ အနီးတော်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။

စည်းမှတ်တမ်းထဲက စကားလုံးလေးတွေက အနီးစိတ်ကို ထိ
သိမ်းဖို့ ခွန်အားတွေ ပေးလိုက်သလိုပါပဲလေ။

စည်းမှတ်တမ်းထဲက စကားလုံးတွေသာ မဖတ်မိရင် ခုခိုနဲ့
အနီးဟာ ကိုဒေ သွေးဆောင်တဲ့အတိုင်း မျောပါနေဦးမှာလေ။

အနီးစိတ် အနီးကိုယ်ကို အသိတရားနဲ့ ထိန်းချုပ်နိုင်ဖို့ လမ်းညွှန်
ပြသလို တန်ခိုးကြီးတဲ့ စည်းစကားလုံးတွေဟာ အနီး နှလုံးသားထဲ

ဟုတ်တယ် အနီးနှလုံးသား။

အနီးနှလုံးသားအတွက် အနီး ဆင်ခြင်တာက အချစ်ဆုံး
ခံစားမှုနဲ့ တပ်မက်တဲ့ သွေးသားတောင့်တမှု မတူဘူးဆိုတာ
ခွဲခွဲခြားခြားသိသွားလို့ပါ။ စည်းရယ်၊ အနီး သိသွားလို့ပါ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ အနီး ခုလို ဆင်ခြင်နိုင်တာကို သိတာ
ခမ်းသာတယ်။ မိန်းမဆိုတာ ရေစုံမျောနေတာထက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နဲ့ ဆယ်တင်နိုင်တဲ့သတ္တိ ရှိရမယ်။ ဒါမှလည်း ကိုယ့်လမ်း
ကိုယ် ဖြောင့်ဖြောင့်လျှောက်နိုင်မယ်လေ။ နောက်ဆို ကိုဒေ ကြီးဆွဲရာ
နောက်ပါပြီး ဘဝလုံးပါးပါးသွားမှာပေါ့ အနီးရဲ့”

“အဟင့်”

အနီး ရှိုက်ရင်း သက်မမောလေးချသည်။ သိတာက အနီး
မက်ဖမ်းလေးကို ဖျစ်ဆုပ်လျှက်။

“အဆိုးထဲက အကောင်းဆိုတာ ဒါမျိုးပါ အနီး။ ရုန်းထွက်နိုင်
တာကိုက ဂုဏ်ယူစရာကောင်းတယ်လေ။ ဒါကြောင့် တွေးပြီး ဝမ်းနည်း
နေပါနဲ့၊ ကြေကြေကွဲကွဲ ခံစားပြီး ဘဝကို အမှောင်ချဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့
အနီးရယ်။ လောလောဆယ် အနီး ဘယ်မှထွက်မသွားနဲ့”

“အနီးလည်း ဘယ်သွားလို့ ဘယ်လာရမှန်း မသိတော့ဘူး
သိတာရယ်။ ဒါကြောင့် သိတာဆီပဲ အားကိုးတကြီး ပြေးလာလိုက်တာ”

“သိတာကလည်း အနီး သိတာဆီ ရောက်လာတာကို ဝမ်းသာ
အိပ်စား စိတ်လိုက်မာန်ပါ အနီးမေမေဆီ ရောက်သွားလို့ကတော့”

“အနီးလည်း အဲဒါပဲတွေးပြီး ကြောက်လာတယ်။ မေမေနဲ့ဖေဖေ
အတူ မဖြစ်တူ။ သိရင် ပြဿနာက ကမ္ဘာအလောင်သလို လောင်သွားမှာ
သိတာရဲ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“သီတာလည်း အဲဒါကို စိုးရိမ်တာ။ သီသွားရင် မလွယ်လှေ၊ ဒါကြောင့် လောလောဆယ် အနီ သီတာနားမှာပဲနေဦး”

“ဖြစ် ဖြစ်ပါ့မလား”

“အို ဘာလို့မဖြစ်ရမှာလဲ”

“သီတာအန်တီနဲ့အန်ကယ်က”

“ဒါများ”

သီတာက ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆိုသည်။

“သီတာအန်တီနဲ့အန်ကယ်က သူ့ရွှေဆိုင်နဲ့သူ၊ မနက်ကမိုးချုပ် ဆိုင်မှာပဲ အချိန်ကုန်နေတာ၊ ပြန်လာရင်လည်း သူ့စာရင်းအထဲနဲ့သူ လင်မယားချင်းတောင် မျက်နှာချင်းဆိုင်စကားပြောလို့ အားမဟုတ်ဘူး။ အနီကို ဘာမှပြောဖို့ အချိန်မရပါဘူးအေ၊ သီတာသူငယ်ဆို သီတာနဲ့ နေချင်သလိုနေ၊ ရတယ်လေ၊ အနီကို သီတာ တာဝန်ပေးတယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့၊ ကဲ မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ သုတ်ဦး၊ အန်တီနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြစ်နေအောင်လေ”

သီတာပြောတဲ့အတိုင်း အနီ ပါးပေါ်က မျက်ရည်လေးများ သုတ်၏။

“မျက်ရည်တွေသုတ်ရုံနဲ့ မရပါဘူး၊ မျက်နှာလေးဘာလေး သလိုက်တော့ဟာ၊ လာ”

သီတာက ပြောပြောဆိုဆို အနီကို ဘာစင်ဆီ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

လောလောဆယ် သီတာအစီအမံအတိုင်း အနီလိုက်လုပ်ရုံသာပေါ့။

ဘေစင်မှာ မျက်နှာသစ်ပြီး မှန်တင်ခုံရှေ့ ခေါ်လာသည်။ အနီ မျက်နှာသုတ်ပဝါနဲ့ ရေစက်တွေသုတ်ရင်း မှန်ရှေ့ထိုင်ချ၏။

ထိုအခါ အလှူမိနီယံဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ ဝိုင်းဝိုင်းစက်စက်ပုံစံ ဓန့်ဝိုင်းကြီးကိုမြင်လျှင် အနီ ရင်စို့ရလေသည်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မှန်ဝိုင်းကြီးက စည်းဝိုင်းမျက်နှာကြီး နှယ်၊ အနီမျက်လုံးအိမ်ထဲ ပေါ်လာလျှင်။

အနီနှလုံးသားမှာ မျက်ရည်ဝဲပြန်သည်။ စည်းရယ်၊ အနီကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အနီ အံ့သြရပါတယ်။ တကယ် အံ့သြရပါတယ်။

အနန်း (၂၂)

“အနန်းကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခေါ်ထားတာလဲ အန်တီရိုနီ စည်းဝိုင်း အားမနာတတ်ပါ။ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ဒဲ့ပေးသည်။ ထိုအခါ ပြုံးချိုထားတဲ့ ဒေါ်ဝါဝါရိုနီမျက်နှာကြီး ပျက်လှပျက်စေ ဖြစ်ကာ -

“စည်း”

မလုံမလဲ ခေါ်သည်က ရှင်းပြဖို့ပါ။ စည်းက မျက်နှာကို ထားပြီး ဒုံးတံဆိပ်သည်။

“ကျွန်တော်သိတယ်၊ အနန်းကို အန်တီရိုနီ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ခေါ်ထားလဲ ဆိုတာ”

အနန်းအားမှာ

ဒေါ်ဝါဝါရိုနီ ဣန္ဒြေမဆယ်နိုင်တော့ပါ။ တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ တုန်ခါလျက်။

“စည်း စည်း အန် အန်တီရိုနီ ကို ဘယ် လို ထင်နေတာလဲ”

“ထင်တာမဟုတ်ဘူး၊ အန်တီရိုနီရင်ထဲမှာ ဘာရှိနေလဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိနေတာ”

“စည်း”

ဒေါ်ဝါဝါရိုနီ ထိုင်နေလို့မရတော့ပါ။ ပျက်ကျနေတဲ့ မျက်နှာကို ပြန်မပြင်နိုင်။ နောက်ထပ် ပျက်ယွင်းသွားသလို ဝန်းခနဲလည်း ထ၏။

“အန်တီရိုနီ ကျွန်တော့်ကို ညာလို့မရဘူး၊ အန်တီရိုနီစိတ်ကို ဆည်း အန်တီရိုနီ ညာလို့မရဘူး”

“ဟင်”

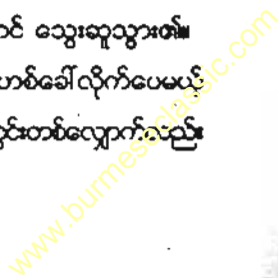
ဒေါ်ဝါဝါရိုနီကိုယ်ကြီး နောက်လန်ကျမတတ် ဖြစ်သွားလေသည်။ စည်းမျက်လုံးအစုံက ထိခိုက်ကြေကွဲနေပေမယ့် စိမ်းတောက်လျက်။

“အန်တီရိုနီစိတ်ကို အန်တီရိုနီ ပြန်ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။ ကျွန်တော့်အပေါ်၊ အနီအပေါ်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဒယ်ဒီအပေါ် အန်တီရိုနီစိတ်ဓာတ်တွေ ဘယ်လောက်များ မောင်ပိုင်စီးလုပ်ခဲ့သလဲလို့”

ဒေါ်ဝါဝါရိုနီက ပြန်ပြောရမှန်းမသိအောင် သွေးဆူသွား၏။

“စည်း” လို့ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ အော်ဟစ်ခေါ်လိုက်ပေမယ့်

အသံကထွက်မလာ။ လည်မျိုမှာ တစ်ခွေနေ၏။ ခံတွင်းတစ်လျှောက်သည်

ပူခြောက်လျက် အသက်ရှူကျပ်မတတ် ဖြစ်လေသည်။

“မင်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

ဝင်မစွက်ဖက်ချင်လို့ ရပ်ကြည့်နေတဲ့ ဦးသက်တန်းဦး ခံပြင်းစိတ် နဲ့ မေးရင်း စည်းဝိုင်းရှေ့တိုးလာသည်က။

ဒါကလည်း အကြောင်းမဲ့မဟုတ်ပါ။ သူ့ဇနီးဘက်က သူ့ ကာကွယ်ဖို့။ ဘယ်သူ့ဘက်က ဘယ်သူ့ကာကွယ်ဖို့လာလား စည်းဝိုင်း ဂရုမစိုက်ပါ။

လူကြီးသော ဘာသော နားမလည်။ ရင်ရင်းကြီးပဲ ပြောရ သည်။

“ဒီကိစ္စကို အန်ကယ် ဘာမှမသိပါဘူး။ အန်ကယ်မသိတာနဲ့ မသိတဲ့အတိုင်း နေလိုက်ပါ။ သိသွားရင် အန်ကယ်ပါ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားရစေမယ်”

“ကျွတ် စည်းဝိုင်း၊ မင်းကံ့ငါ လူကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝင်ပြောနေတာကွ”

“ဝင်ပြောချင်ရင် အန်ကယ်ဇနီးကိုအန်ကယ် အရင်မေးကြည့် လိုက်စမ်းပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှလုံးသားတွေကို ခြေဖွပ်စို့ ဘာကြောင့် ကြံစည်ရတာလဲလို့ မေးလိုက်စမ်းပါ။ ဒီမှာအန်တီ၊ အန်တီယောက်ျား နားလည်အောင် အန်တီပြောပြရဲလား ရဲရင်ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

“စည်း စည်း ပါးစပ်ပိတ်ထားပေးပါ စည်းရယ်”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ဖျစ်ညှစ်ပြောလိုက်ရသည်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စည်းဝိုင်းစကားနောက်မှာ ခင်ပွန်းသည်မျက်လုံးက သူမဆီ လည်လာ နည်း

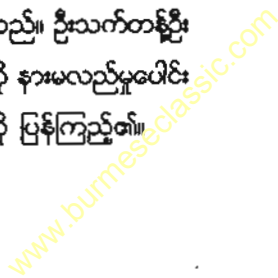
စည်းဝိုင်းက ပြောတဲ့အတိုင်း နာခံတတ်သူ မဟုတ်လေတော့။

“ကျွန်တော် ပါးစပ်ပိတ်နေခဲ့တာ ဆယ်နှစ်တင်းတင်း မကတော့ ခု အန်တီရှိန်၊ အန်တီရှိန်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့သားအဖတွေ အသည်း ကျွတ်နေရတယ်။ ဘာမှမသိတဲ့ အနီဘဝလေး ပျက်စီးရတယ်။ ဒါ ဘာ ကြောင့်လဲ အန်တီစိတ်ကို အန်တီရှိန် သိပါတယ်။ သိသိကြီးနဲ့ ကျွန်တော် တို့ အမိနဲ့ပေးမနေပါနဲ့။ ကျွန်တော် ပါးစပ်ပိတ်ပြီးငြိမ်နေခဲ့တာ တုံးလို့ မလို့ မဟုတ်ဘူး အန်တီရှိန်၊ ဖခင်ကိုချစ်တဲ့ သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ခင်ဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်တဲ့စိတ်နဲ့ ငြိမ်ခံနေတာမျိုး။ ဒါကိုတောင် အန်တီရှိန် အားမရသေးဘူး။ ကျွန်တော်ချစ်နေတဲ့ အနီကိုပါ ဒီစံအိမ်ထဲ နှိပ်သွင်းလာပြီး”

“တော် တော်၊ မင်း ဆက်မပြောနဲ့တော့”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် သွေးရှူးသွေးတန်း ဟန့်တားရင်း နံရံမှာ အလှဆင် တားတဲ့ သစ်သားပန်းပုရုပ်တုလေးနဲ့ ကောက်ပေါက်၏။

စည်း ရှောင်ဖယ်ရင်း ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ဦးသက်တန်းဦး ကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ စည်းနဲ့ဇနီးသည်ကို နားမလည်မှုပေါင်း များစွာနဲ့ စိန်းစိန်းကြီး ကြည့်နေရာမှ ဇနီးသည်ကို ပြန်ကြည့်၏။

“ရှိန် ရှိန်”

“ဒါလင် ဘာမှမပြောနဲ့”

ကိုယ့်သားအရွယ်ရှေ့မှာ ကိုယ့်ဖုန်းက ကိုယ့်ကို ဟောက်ထည့်သလို ပြောလာတော့ ဦးသက်တန်ဦး မျက်နှာကြီးရဲမှည့်သွားသည်။

“ရှိန် မင်း”

“မပြောနဲ့ ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောနဲ့ သွား ထွက်သွား။ ရှိန်အူ ဘယ်သူမှမနေကြနဲ့ သွားကြ”

ပြောလည်းပြောရင်း မှန်စိရိပေါ် အလှဆင်ထားတဲ့ အရုပ်တွေ ပန်းအိုးတွေ ဘာတွေမကျန် ဆွဲလွှဲ ကောက်ပစ်သည်။

“ဒုန်း”

“ခွမ်း”

“ချလွမ်း”

ကျသံတွေ၊ ကွဲသံတွေ ညံ့စိုလိုသွား၏။

“ရှိန် စိတ်နဲ့ရှိန် ဘယ်သူမှ ဘာမှသိစရာမလိုဘူး။ ဘယ်သူ့လားမထောက်ပြနဲ့၊ ဘယ်သူမှ လာမမေးနဲ့၊ စည်းဝိုင်း မင်း ဆင်အန်တီစိတ်ကို လာမဆွပါနဲ့”

“မဆွစေချင်ရင် ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲက အနီကို အန်တီနီ ခုတုံးလုပ်စရာ မလိုဘူးဗျ”

“တော်ကြတော့၊ တော်တော့ မတော်ကြဘူးလား”

ဘာမှ ရေရေရာရာမသိရတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကြားမှာ လှောင်ပိတ်သလို ဖြစ်နေတဲ့ ဦးသက်တန်ဦး ခံပြင်းစိတ်နဲ့ ဒေါသတွေ ထွက်ကာ အသံကုန် အော်ဟစ်ရင်း ဧည့်ခန်းအလယ်က မှန်စားပွဲကြီးကို ခြေနဲ့ တန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဝုန်း ဒုန်း”

စားပွဲက နှစ်ပတ်လောက် လှိမ့်ပြီး အန်တီရှိန်နဲ့စည်းဝိုင်း အလယ်မှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် လဲကျသွားသည်။

“တော်ပါတော့ ဒယ်ဒီ”

အက်တာ မနေသာတော့ပါ။ ပြေးဝင်လာပြီး ဒယ်ဒီကို ဆွဲ၏။ အတာကလည်း မာခိုကို ဆွဲခေါ်သွားသည်က ဒယ်ဒီနဲ့စည်းဝိုင်းတို့ ချစ်ယောက်နဲ့ ဝေးရာ။

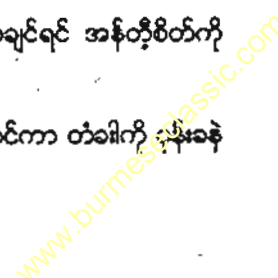
“လွတ် လွတ်စမ်း”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ရင်ထဲမှာ မီးလောင်နေတာပဲသိသည်။ တခြားဘာကိုမှ မသိတော့ပါ။ သားကိုလည်း တွန်းပစ်၏။

သမီးနဲ့ခင်ပွန်းသည်ကို ကျော်ပြီး စည်းဝိုင်းကိုကြည့်လျက်- “စည်း”

“အန်တီ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ပြောချင်ရင် အန်တီစိတ်ကို အန်တီ ပြန်ဖတ်ကြည့်ဦး”

စည်း ဒါပဲပြောပြီး သူ့အခန်းထဲတန်းဝင်ကာ တံခါးကို နှိပ်ခနဲ

ပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ဒုန်း ဒုန်း”

“စည်း”

ဒေါ်ဝါဝါရိုန် ကမူးရှူးထိုး ပြေးသွားပြီး စည်းအခန်းတံခါးကို တဝန်းဝန်းထု၏။

“တောက်”

ဦးသက်တန်ဦး ခံပြင်းစွာ တက်ခတ်၍ အပေါ်ထပ်တက်သွားသည်။ အက်တာနဲ့ဒေတာက မာမီအနား ပြေးကပ်သွားပြီး “မာမီ” လို့ ပြိုင်တူခေါ်သည်။

“မခေါ်နဲ့ သွား သွားကြ၊ ဘယ်သူ့မျက်နှာကိုမှ ငါမကြည့်ချင်ဘူး၊ ထွက်သွား”

ဒေါ်ဝါဝါရိုန် သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်သလို မောင်နှမနှစ်ယောက်ကိုလည်း တွန်းပစ်၏။

မာမီ တစ်ခါမှ ဒီလိုမဖြစ်ဖူးတာ သူတို့သိသည်။ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတာလဲဆိုတာ နားမလည်။ မာမီ ပေါက်ကွဲနေတာမြင်တော့လည်း ခပ်ရှုံ့ရှုံ့ဖြစ်ကာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် တွန့်ဆုတ်ကာ ထွက်သွားကြလေသည်။

မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေတဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဒေါ်ဝါဝါရိုန် တစ်ယောက်တည်း ကျန်ကာ ကြမ်းခင်းပေါ် ပြန်ကြဲနေတဲ့ အလှဆင်

စည်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ရင်း နှလုံးသားဆူပွက်စွာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်သွားလောက်မိလျှင် ခြေဖဝါးအောက် နင်းမိသွားတဲ့အရာတစ်ခု။

ဒေါ်ဝါဝါရိုန် ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ရဲရဲနီနေတဲ့ ပိန်းပန်းတစ်ပွင့်။ နင်းမိတဲ့အရှိန်နဲ့ ပွင့်ချပ်လေး ကျိုးပဲ့ကာ အလှတရားတွေ ပျက်သုဉ်းနေလေသည်။

အနီ၊ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ရောက်လာတဲ့နာမည်။ ဒေါ်ဝါဝါရိုန် အကြိတ်ရင်း ငြိမ်နေပေမယ့် မရပါ။ ကိုယ်ထဲက သွေးတွေဟာ ရေခွေးလို ဆူဆူပွက်နေလျှင် ဒီပူမကိုယ်ကြီး ယိုင်နဲ့နဲ့ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခါ ထိန်းမနိုင်တဲ့ ကိုယ်က ဆိုဖာပေါ် ဝုန်းခနဲကျကာ။ နင်းထဲမှာ အနီရောင်မီးပွင့်တွေ ဝေဆာသွားလေသည်။

အနားမှာ

ဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးကို ချည်ကွက်ရုပ်အင်္ကျီနဲ့ ထဘီပြောင်
ခွဲဝတ်ထားတဲ့ မိန်းကလေးက ဆွဲထူပြီး -

“အောက်လေးဘာလေး ကြည့်ပါဦးဟယ်”

“စကားပြောနေတာနဲ့ အား ကျွတ် ကျွတ်”

“ရရဲ့လား”

“ရပါတယ်၊ နည်းနည်းနာသွားတာ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ တော်ကြာ

သက်သာသွားမယ်၊ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ပရုပ်ဆီလေး လိမ်းလိုက်
လဲ”

“ကဲလာ အဲဒါဆိုလည်း သွားကြမယ်၊ ဟိုမှာ ကားလာနေပြီ”

လဲကုသွားတဲ့ မိန်းကလေးက ခေါင်းလှည့်တတ်သလို ထောင့်

သူမသူငယ်ချင်းကို လက်တွဲလျက် ထိုးရပ်လာတဲ့ အမှတ် လေး
ဦးကားပေါ် လွှားတက်သွား၏။

ဒီမြင်ကွင်းလေးနောက်မှာ စည်း မျက်ဝန်းနဲ့စိတ်က အချိန်

တော်ကြာ မျောပါသွားတဲ့အဖြစ်။

“ဟဲ့ စည်း”

အနားရောက်လာပြီး အန်တီရိုနီခေါ်ခါမှ စည်း အသိဝင်လာ

ထိုင်နေရာမှလည်း ကမန်းကတန်းထသည်။

“ဘာငေးနေတာလဲကွယ်၊ အန်တီရိုနီ ထွက်လာတာ မမြင်

ဘူးလား”

အခန်း (၂၃)

“အို ဟဲ့”

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

နှစ်ယောက်သား ယှဉ်သွားနေရာမှ တစ်ယောက်က ခလုတ်
လျှင် တစ်ယောက်က ဆွဲထူတဲ့အဖြစ်။ မြင်ကွင်းထဲမှာမို့ ဘာရယ်မထင်
ဘူး စည်း ကြည့်မိသွားသည်။

နှစ်ယောက်သား စကားပြောလျှောက်လာနေရင်း တစ်
စောင်း နိမ့်လျှော့နေတဲ့ ပလက်ဖောင်းအခင်းကို နင်းမိကာ ခြေခေါ်
လဲကျသည်။

အဝါပေါ် အညှို့ဖောက်သော တစ်ပတ်ခွမ်းပိတ်ပွင့် ဝမ်းအ

အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပေမယ့် သူမလာတာကို မမြင်တာ
အင်္ဂါတီရိုက် သဘောမတွေ့ခြင်း။ ဒါပေမဲ့ သူမ မူပိုင်ဟန်အတိုင်း ပြော
လေးပဲ ဆိုကာ။

“ဆောရီး အန်တီရိုက်၊ ဟိုငေး ဒီငေးနဲ့ပို့ပါ”

ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက်ပါသွားတဲ့ ဘတ်စ်ကား မြင်ကွင်းထဲ
ပျောက်ပြီး နှစ်မှတ်တိုင်လောက် ရောက်နေပြီ။

ငေးနေဆဲဖြစ်တာက စည်းကိုယ်စည်း လွန်မှန်းသိနေသည့်
အန်တီရိုက်ကို ဆောရီးပြောရင်း ကားမောင်းသူနေရာ ကမန်းကထာ
တက်သည်။

အန်တီရိုက်လည်း ကားနောက်ခန်းတံခါး ဆွဲဖွင့်ကာ ကားထဲ
ရောက်သည်နှင့် စည်း ကားလေးကို လျှောခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။
အန်တီရိုက်အလိုကျ။

ထိုနေ့က အန်တီရိုက်ရှော့ပင်နီထွက်လို့ စည်းလိုက်ပို့ခြင်း။
တီရိုက် ဖက်ရှင်ရှော့ခံထဲဝင်သွားတာမို့ ထုံးစံအတိုင်း စည်းက ကား
ပါကင်ထိုးကာ ဖက်ရှင်ရှော့ခံရှေ့နားက ထိုင်ခုံပေါ်ထိုင်ရင်း လှုပ်လှုပ်
ထွေးဖြစ်နေတဲ့ တစ်ဖက်လမ်းက ကားမှတ်တိုင်ကိုကြည့်လျက် ဟို
ဒီငေးလုပ်ပြီး အချိန်ဖြုန်းနေရာမှ ထိုမိန်းကလေးနှစ်ယောက် ဖြစ်အင်
မြင်ကာ။

မြင်လိုက်တာက ဘာရယ်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် စည်း မျက်နှာ

မှာ စိုးမိုးနေတာက အချိန်ကြာမြင့်စွာ။
ဒါပြင် မျက်ဝန်းထဲ တစ်ရိပ်ရိပ်ပေါ်လာတာက ခလုတ်တိုက်မိတဲ့
ကလေး။

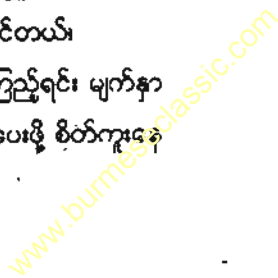
လူမြင်ကွင်းထဲမှာ ခလုတ်တိုက်ကျတာကို ရှက်လည်းမရှက်
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ဖြစ်နေတာက သာမန်မိန်းကလေးရဲ့
ဘာသာဟန်မျိုးနဲ့မတူ။

အဲဒီဟန်မျိုးလေးကပဲ ထူးခြားနေလား၊ ဘာလားမသိ။ စိတ်
နဲ့ထဲ ပေါ်လွင်နေတဲ့ သူမရုပ်သွင်လေးကို ကွန်ပျူတာမှာ ပုံကြမ်းလေး
ဖြစ်ကာ အားအားရှိတိုင်း ထိုပုံလေးကို ထုတ်ကြည့်။ ပြီးရင် အချော
တိပြန်ခွဲဖို့ လုပ်နေမိတာ ရက်ပေါင်းမနည်း။

မျက်နှာသွယ်လေးရယ်၊ ဝင်းဝါသောအသားလေးရယ်၊ ကြော
ဆွဲတဲ့ ကိုယ်ဟန်နဲ့ အမူအယာလေးတွေပေါ်အောင် ရေးခြစ်နေမိရင်း
အားလုံးသားလေး ညွတ်ပြောင်းလာခဲ့တဲ့အဖြစ်။

ဒါ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။ မိန်းကလေးတွေကို ဆူးတစ်ချောင်းလို
မြင်တတ်တဲ့ စည်းရဲ့အသိတရားထဲမှာ ဒီမိန်းကလေးရဲ့ပုံရိပ်တွေ
ညွတ်ပြောင်းစွာ နေရာယူနေတာ ဆန်းလှပေသည်။

ဒါ သာမန်ခံစားမှုမျိုးနဲ့ မဟုတ်တော့ဘူးထင်တယ်။
သူမပုံလေးကို ကွန်ပျူတာဖန်သားပြင်မှာကြည့်ရင်း မျက်နှာ
ထိအပိုင်း အသီးသီးကို ကာလာလေးများ ခြယ်ပေးဖို့ စိတ်ကူးနေ

သည်။

စိတ်ကူးထဲကအတိုင်း နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်ပျားပျားလေးကို စတင်
ဖယ်ရီသွေးရောင် ကာလာလေးခြယ်ပေးနေစဉ် -

“အဲဒါ ဘယ်သူပုံစံလဲ စည်းရယ်”

သူ့အခန်းထဲ အန်တီဂျိန် ဝင်လာမှန်းမသိသလို သူ့နောက်
နေ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရပ်ပြီး ဖန်သားပြင်ပေါ်က သူ့မရပ်ပုံထေး
ကြည့်နေသည်မသိပါ။

အသံကြားလို့ လှည့်ကြည့်ခါမှ မေးနေတဲ့ အန်တီဂျိန်မျက်
ထဲမှာ ကြည်လဲ့ချိုသာနေပေမယ့် စည်းဆီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ပုံ ရှိနေတာကို သဘောမကျဖြစ်နေမှန်း အန်တီဂျိန်စိတ်ကို
ခန့်မှန်းမိသည်။

ဒါကြောင့် ခပ်ဖော့ဖော့လေးပင်။

“အင်တာနက်ထဲကပုံပါ။ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး အပျော်
ဆော့တဲ့သဘောနဲ့ ကာလာခြယ်ပေးနေတာပါ”

“ဪ အင်း၊ အဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အန်တီဂျိန် မြူးမြူးလွင်လွင်လေး ရယ်ရင်း စည်းကို စိုက်
နေတာ စည်းဘဝင်မကျလှပါ။

“အန်တီဂျိန် ခိုင်းစရာရှိလား။ ခိုင်းလေ အန်တီဂျိန်”

စည်း မနစ်မြို့တာမို့ ကွန်ပျူတာကို ချက်ချင်းပိတ်ကာ

က ထပြီးမေးလိုက်သည်။ အန်တီဂျိန် ရယ်နေရာမှ ဣန္ဒြေလှလှလေး
ဆယ်ကာ -

“ဟုတ်တယ် စည်းရဲ့၊ သမီးက သူငယ်ရင်းတွေနဲ့ ချိန်းထားလို့
ဒီတိုပေးလိုက်ပါ စည်းရယ်နော်”

“ရပါတယ်”

စည်း ဒါပဲပြောပြီး အခန်းပြင်ထွက်သွားသည်။ ဒေါ်ဝါဝါရှိန်က
အောက်က လိုက်ထွက်လာသလိုနဲ့ ကိုယ်ယောင်ပြုပြီး စည်းမသိအောင်
အခန်းထဲ ပြန်ဝင်၊ ကွန်ပျူတာထဲက ထိုခိန်းကလေးပုံကို ပြန်ကြည့်ရင်း
အတွေးပွားကာ မွန်းကျပ်လို့ နေသည်။

ဒီမိန်းကလေးက စည်းစိတ်ကို လွှမ်းမိုးနေတာလား။

အဲဒါမျိုး ဒေါ်ဝါဝါရှိန် လုံးဝအပြစ်မခံနိုင်ပါ။

ထာတဲ့အခါ စည်း မျက်လုံးအစုံ ပြာမှောင်လျက်။

အအုံ့ထဲကြီး အုံ့ထဲကြား။ သူမက အနီလေးတဲ့လား။ တိုက်
တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဖြစ်တာလား။ ဒါမှမဟုတ် အန်တီရိုနီ ဖန်တီးတာလား။

ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့လည်း တွေးရင်၊ သူမလေးကို စံအိမ်ထဲ
သူကိုယ်တိုင် ကားပေါ်တင်လာခဲ့တဲ့အဖြစ်။

သူမလေးက ဘာ ဘာမှမသိစွာ၊ လောလောဆယ် အန်တီရိုနီ
ရည်ရွယ်ချက်ကို စည်း မရိပ်မိသေးပါဘူး။ မကြာပါဘူး။

“ဒါလင်ကလည်း ရှိနေမှာ ရည်ရွယ်ချက်ရှိတယ်၊ ဗျူဟာပါလာမှာ
မယ်ကိုတွေ့လိုတာ ခင်လေးတဲ့အကြောင်းမေးဖြစ်တာ အဲဒါနဲ့ အကြောင်း
တိစွာနဲ့ လမ်းကြိုတုန်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး ခင်လေးဆီဝင်လည်လိုက်တာ။
ခင်လေးက အားရဝမ်းသာနဲ့ စကားတွေပြောရင်း သူ့သားသမီးတွေရဲ့
ဘတ်ပုံတွေ ထုတ်ပြတာ။ အဲဒီမှာ ခင်လေးရဲ့သမီးမျက်နှာလေးက
ညှိုးကွန့်ပျူတာထဲက ကောင်မလေးနဲ့ တစ်ထပ်တည်း။ ဒါကြောင့် ရှိန်
ခေါ်လိုက်တာ။ ခင်လေးကလည်း အရင်က ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့
သမီးကို ရှိန် လက်ထဲထည့်ပေးခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် စည်းကို သွားကြိုခိုင်း
ပြီး စံအိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းခဲ့တာ။ ရည်ရွယ်ချက်မဲ့မဲ့တော့ မဖြစ်စေရဘူး။

အန်တီရိုနီပြောတဲ့ ခင်တို့တို့အသံနောက်မှာ စည်းခြေလှမ်းတွေ
နောက်ကြောင်းလှည့်ကာ ခြံထဲတစ်ယောက်တည်း ဆင်းတိုင်ရင်း ရည်ရွယ်
ချက်မဲ့ မဟုတ်တဲ့ အန်တီရိုနီစိတ်ကို နာကျင်စွာ ဖတ်မိသွားသည်။

အနီး (၂၄)

“စည်းရေ၊ အန်တီရိုနီကို ဟောဒီလိပ်စာလေးအတိုင်း သွား
ပေးပါလား။ အန်တီရိုနီအသိ သမီးလေး တောက်တိုမယ်ရ ခိုင်းဖို့ထိ
စည်းသွားကြိုလိုက်၊ ရော့ လိပ်စာယူထား”

စည်း၊ ခြံထဲဆင်းပြီး ပန်းပင်တွေ ရေလောင်းနေတုန်း အန်တီ
ရိုနီ ရောက်လာသည်။ ပြောဆိုကာ လိပ်စာရေးထားတဲ့ စာရွက်ထဲ
ကမ်းပေး၏။

လိပ်စာလေး ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေပြည်သာမြို့သစ်။

လိပ်စာထဲကအတိုင်း ရွှေပြည်သာရောက်ခဲ့သည်။ အန်တီရို
ပြောတဲ့နာမည်အတိုင်း အနီလေးဆိုတာ မေးလိုက်တော့ လက်ညှိုးထိုး

သူ့ရင်ထဲရောက်နေတဲ့ အနီလေးဆိုတဲ့ သူမဟာ အန်တီနီ
လက်ထဲကဆိုတဲ့ သဘောမျိုး။

ဒါတင်မက အနီလေးကလည်း မြင်ကတည်းက သူ့ကို မကြည့်
လင်။ အရိုင်းဆန်နေတဲ့ သူ့ပုံနဲ့ တင်းမာနေတဲ့စိတ်က လျှို့ဝှက်လှား
စကားလုံးတွေဟာ အနီအတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ် မဖြစ်စေကာ ကိုယ့်
ကိုယ်ခံနေရတာနဲ့ မခြားပေ။

စည်း ဒီလို အရိုင်းဆန်တာက ဆန်ချင်လို့ဆန်နေတာမျိုး
မဟုတ်ပါ။ သူ့ကို အက်တာမျက်စိမကျစေဖို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်
အနေနဲ့ ဒီလို အရိုင်းဆန်ပြီး ဒီလို မာကြောရေ ဖြစ်ရတာပါ။

“ အက်တာသာမက အနီလေးဟာ သူ့ကို မျက်မှန်းကျိုးနေတာ
ရင်ဆိုင်ရတော့ သူ့ဝဋ်သူ ခံရတာနဲ့ မခြားပါ။

ဒါပေမဲ့ ပြဿနာတွေရှင်းသွားတဲ့ တစ်နေ့ အန်ကို သူ့ရှင်းပြင်
ချစ်ရေးဆိုမယ်လို့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ် တေးမှတ်ပြီး ဗိုလ်နေမြ ကျားနေ
နေခဲ့ခြင်း။ နှလုံးသားမှာတော့ အနီအတွက် အမြဲ ရင်ပူနေရတာ ဒေတာ
ပတ်သက်သွားမှာကိုး

ခုတော့ ဒယ်ဒီရယ်၊ ဒယ်ဒီချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အန်တီရှိန်ရဲ့စနစ်
အောက်မှာ သားနှလုံးသားလေး ခုတုံးအလုပ်ခံနေရပြီ။ သား ဘယ်
ခံစားရမလဲ။ ပြောပါ ဒယ်ဒီ။

အခန်း (၅)

“ကိုကို ဖောက်ပြန်နေတာ အိတို့မသိဘူး မထင်ပါနဲ့ ကိုကို”
နီနီချင်း အိပ်ရာပေါ် ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်နေသေးသည်။
အိပ်မက်လား၊ တကယ်လားဆိုတဲ့ ဝေခွဲမရစိတ်နဲ့ပါ။

“ဖောက်ပြန်တော့ရော မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ”
ကမူးရှူးထိုး ဒယ်ဒီမေးလိုက်သံက အိပ်မက်မဟုတ်၊ တကယ်
မှန်း စည်းသိသွားသည်။ ဒါကြောင့် အခန်းထဲ ပြေးထွက်၏။

“ကိုကိုက ဒီလိုပဲ ပြောမှာပေါ့၊ မင်း ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ မင်း
ဘာဖြစ်ချင်လဲ၊ မပေါင်းချင်ဘူးလား၊ ကွာချင်လား၊ ကိုကို ဒီစကားမျိုး
ပြောတိုင်း အိ အသည်းနာတယ်၊ အိနဲ့ကိုကိုမှာ သားတစ်ယောက်ရှိတယ်

www.burmeseclassic.com

ဆိုတာ ကိုကို ထည့်မတွက်တာ အိ ပိုပြီးနာတယ် ကိုကို”

“ဒီမှာ အိ၊ မင်းနဲ့ကိုယ်ကြားမှာ သားကို ဆွဲမထည့်နဲ့၊ မင်း ဘာဖြစ်ချင်လဲဆို တစ်ခွန်းတည်းပြောလိုက်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

မာမီ ငိုချလိုက်သည်ကအရင်။ စည်းခြေလှမ်းက ဒယ်ဒီတို့ အခန်းရှေ့မှာ တန့်လျက်။ ဒယ်ဒီတို့အခန်းထဲ ဝင်သွားရကောင်းနိုး မကောင်းနိုးနဲ့ ဝေခွဲမရစွာ ငြိမ်နေမိသည်။

မာမီငိုနေတာတော့ စည်းရင်မှာ တကယ်မကောင်းနိုင်ပါ။ ဒယ်ဒီကလည်း တင်းလွန်းကာ -

“မင်း ကွာပေးဆိုရင် ကွာပေးဖို့ အဆင်သင့်ပဲ အိ၊ ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကိုကိုကို မင်း ဘာမှ မပြောနဲ့၊ ဖောက်ပြန်တယ်ပဲပြော ပြော၊ သစ္စာမဲ့တယ်လို့ပဲ စွတ်စွဲချင် စွတ်စွဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စ သားကို မင်း မပြောရဘူး။ သားကို မင်းပြောလိုက်တဲ့နေ့ မင်းကို ကိုယ် ကွာ စာပေးတဲ့နေ့ပဲ”

အခန်းတံခါးဖွင့်မလို့ ပြင်နေတဲ့ စည်းလက်က လမ်းတစ်ဝက် မှာတင် တန့်ကာ -

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ အိကို ဒီနည်းနဲ့ပဲ ကိုကို နှိပ်စက်နေခဲ့တာ အိ ခံနိုင်ပါတယ်၊ သားအတွက် အိမခံစားနိုင်ဘူး”

“အိ မင်း ပါးစပ်ပိတ်ထား”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

မာမီငိုသံသာ လှမ်းလေသည်။ မာမီ ဘာမှထင်မပြောပေမယ့် ငိုနေတာက အတော်ကြာသည်။

ဘာကြောင့် ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာ စည်း သေချာမသိပါ။ လောလောဆယ် ဒယ်ဒီဆန္ဒက စည်းကို အသိမခံချင်ဖြစ်နေတာမို့ စည်း တိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ဝင်နေလိုက်ရသည်။

ထိုညက စည်း အိပ်မပျော်ခဲ့ပါ။ တစ်ညလုံး ငိုနေတဲ့မာမီငိုသံ တို့ ကြားနေသလို အိပ်မောကျနေတဲ့ ဒယ်ဒီဟောက်သံလည်း ကြားရ လေသည်။

မာမီမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပေးဖို့ စိတ်မဝင်စား။ ပျော်ပျော် ငြီး အိပ်ပစ်လိုက်တဲ့ ဒယ်ဒီကို စည်း အပြစ်တင်ရမလား။ ဘာကိုမှ နားမလည်နိုင်တော့ပါ။

ထိုညက အပြစ်အပျက်ပြီးလို့မှ မကြာပါ။ စည်းတို့ သူငယ်ချင်း သွားစားသောက်ဆိုင်ထိုင်တော့ ဒယ်ဒီနဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးတွဲလာတာ စည်း မြင်သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ဒယ်ဒီလည်း စည်းကိုမြင်လျှင် မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်၏။
ဒါပေမဲ့ ဣန္ဒြေဆယ်ပြီး ဒယ်ဒီ စည်းဆီလာသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိပါ။ ဒယ်ဒီနဲ့စည်း မျက်နှာချင်း မဆိုင်ချင်။
ချက်ချင်းပဲ ဒယ်ဒီရှေ့က ထွက်ခဲ့သည်က စိတ်ထိခိုက်စွာ။

မာမိခင်နောက် ဒီအမျိုးသမီးကြောင့်လား။

မာမိခင်မှာ စိတ်ထိခိုက်ပြီး မျက်ရည်တစ်ခွက် ဖြစ်နေသလောက်
ထိုအမျိုးသမီး မြူးမြူးကြွကြွ ရွှင်လန်းနေသလို နှုတ်ခမ်းပါးလေးက
အစဉ်အမြဲ ပြုံးနေကာ ပူပင်သောကတို့ ကင်းဝေးလျက် ရှိသည်။

အဲဒီအမျိုးသမီးက အန်တီရိုနီပါ။ မာမိခင်အန်တီရိုနီကြားမှာ
ဒယ်ဒီနဲ့ ဆက်ဆံရေးက တစ်ဖက်စောင်းနင်းဖြစ်ကာ ဒီအကြောင်းကို
ဒယ်ဒီကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပြောသည်က။

“သား”

စည်း မျက်နှာလွှဲကာ ကျောခိုင်းနေလိုက်သည်။

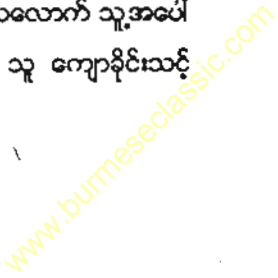
“သားရယ် သားကို ဒယ်ဒီမလိမ့်ပါဘူး။ မညာပါဘူး။ သားမာမိ
ကို ဒယ်ဒီ ဘယ်တုန်းကမှ မချစ်ခဲ့သလို ဒယ်ဒီ ဘယ်သူ့ကို ချစ်လာ

ထဲဆိုတာ ဒယ်ဒီ တစ်ခိုက်ခိုက် သိလာတယ်လေ။ သိပေမယ့် အဲဒီအသိကို
ထိန်းဖို့အတွက် ဒယ်ဒီမှာ ခွန်အားမရှိတော့သေး။ ဒယ်ဒီသွေးသား အသည်း
နှလုံးတင်မက ဦးနှောက်အသိတရားအဆုံးထိ ရှိန်ကို ချစ်တယ်။ ဒယ်ဒီ
ဒါပဲသိတယ်။ ရှိန်ကိုချစ်တဲ့အတွက် သားမာမိအပေါ် သစ္စာမဲ့ထယ်လို့
ပြောရင်လည်း ဒယ်ဒီခံမယ်။ သားမာမိ မုန်းသွားပါစေ ဒယ်ဒီမမူဘူး။
ဒါပေမဲ့ သားရယ် ဒယ်ဒီကိုတော့ သား ဥပေက္ခာမပြုပါနဲ့။ စောင့်စည်းနေရ
တဲ့ ဝင်္ဂကြွေးမျိုးထက် နှလုံးသားတောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း ချစ်တဲ့စိတ်ကို
ဩတ်ထားပါရစေ သားရယ်။ ဒယ်ဒီမသေခင် ချစ်တဲ့ခံစားချက်လေးနဲ့
ဆွေဖက်ပြီးသေပါရစေ။ သား ဒယ်ဒီကို ကျောခိုင်းမထားပါနဲ့သားရယ်။
သားကို ဒယ်ဒီတောင်းပန် ပါတယ်။ ဒယ်ဒီ အနူးအညွတ်တောင်းပန်တယ်
သားရယ်”

နှလုံးသားက ပွင့်အံလာတဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ ဝန်ခံလာသည်က
အကြွေးလို့နေသည်။

ဖခင်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ထင်ရာစိုင်းလို့ ရရဲ့နဲ့။ ထိထိရရချည်း ပြော
တာတွေ ဒယ်ဒီဟာ သားဆီက ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာက
အပြား တခြား ဘာမှ ရှိမယ်မထင်။

မာမိနဲ့ဆို ပြတ်သားသလောက်၊ သစ္စာမဲ့သလောက် သူ့အပေါ်
ဒယ်ဒီက ခဝေယ နောင်ပန်နေတဲ့ ဒယ်ဒီကို သူ ကျောခိုင်းသင့်
မထင်။

“သား သား ဒယ်ဒီက မာမီကို မချစ်ပေမယ့် သားကိုတော့ သူချစ်တယ်၊ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူ ဘာပဲပြောပြော၊ ဘာပဲတောင်းဆို တောင်းဆို သားဒယ်ဒီ ဖြစ်ချင်သမျှ တောင်းဆိုသမျှကို လိုက်လျောလိုက် ပါ သားရယ်”

အဆက်စပ်မရှိဘဲ ပြောလာတဲ့မာမီစကား။

စည်း မာမီကို နားမလည်စွာ ကြည့်မိသွားသည်။ ထိုအခါ မာမီက စိတ်မထိန်းနိုင်စွာ ငိုချရင်း ပြောရှာသည်။

“သားကို သားဒယ်ဒီချစ်နေတဲ့အတွက် သားဒယ်ဒီက သား အတွက် မာမီကို စိတ်လိုက်မာန်ပါ ကွာပစ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“မာမီရယ်၊ သားအတွက်တဲ့လား”

“မာမီအတွက် သားဒယ်ဒီ မရှိရင်ဖြစ်ပေမယ့် သားအတွက် သားဒယ်ဒီမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ သားဒယ်ဒီ သားအနားမှာရှိနေသလောက် သားအတွက် မိဘနှစ်ပါးရင်ခွင်မှာ နိနားခွင့်ရမှာပေါ့ သားရယ်၊ နောက် နောက်ဆို သားဟာ မိဘရင်ခွင်နှစ်ခုလုံးနဲ့ ဝေးနေရမယ်လေ၊ သားဟာ မိဘရင်ခွင်နဲ့ ဝေးရတဲ့သားမျိုး မာမီ အဖြစ်မခံနိုင်လို့ပါ။ နော် သား သားဒယ်ဒီ ဘာပဲပြောပြော လက်ခံပေးလိုက်၊ သားဒယ်ဒီ ဘာပဲ တောင်းဆိုတောင်းဆို လိုက်လျောပေးလိုက်ပါ သားရယ်”

ဒယ်ဒီ ဝန်ခံမယ်လို့ မာမီ ကြိုသိနေသလား။ ဒါတွေတော့

စည်း မသိဘူး။ မာမီပြောတဲ့အတိုင်း ဒယ်ဒီ တကယ် ဝန်ခံကာ။ ဒါတင် ခေတ တောင်းပန်လာတာဆိုတော့ စည်းစိတ်နဲ့စည်း ကျောခိုင်းနေလို့ ဆေ့တော့ပါ။

မိဘနှစ်ပါးလုံးဆန္ဒကို ဖြည့်ဆည်းပေးရမယ့်တာဝန် သူ့ပေါ်မှာ ချောက်နေပြီလေ။

“သား ဒယ်ဒီကို နားလည်မပေးနိုင်ဘူးလားကွယ်”

ဒယ်ဒီရဲ့ တောင်းပန်သံနောက်မှာ စည်း စိတ်ထိန်းထားလို့ မရတော့ပါ။ ကျောခိုင်းရပ်နေမိတဲ့ ကိုယ်ကို လှည့်လိုက်လျှင် -

“ဘုရားသခင်”

စည်း မျက်လုံးအစုံ ပြာဝေကာ မှောင်ကျသွားသည်အထိ အံ့ ခြောက်လှုပ်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ဒယ်ဒီက ဒူးထောက်ထိုင်လျက် သားနဲ့ -

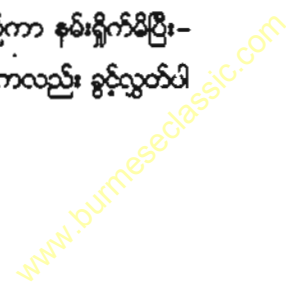
“ဒယ်ဒီကို ခွင့်လွှတ်ပါ သားရယ်”

“ဒယ်ဒီရယ်”

ကြော့ကွဲလွန်းလို့ စည်းမျက်ဝန်းမှာ ကြော့ကွဲမျက်ရည်တွေ ပြည့် နှစ်သည်။ ဒယ်ဒီရှေ့ စည်း ဒူးခေါင်းညွတ်ကြ၏။ ဒါပြင် ဒယ်ဒီ ဘာနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး စည်း ရင်ခွင်ထဲထည့်ကာ နမ်းရှိုက်မိပြီး-

“ဒယ်ဒီ တောင်းပန်စရာမလိုပါဘူး၊ သားကလည်း ခွင့်လွှတ်ပါ

မယ်လို့ ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး”

“ဒယ်ဒီနှလုံးသားက မှားနေတာ ဒယ်ဒီသိတယ်၊ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒယ်ဒီ အမှားမပြင်နိုင်ပါဘူး သားရယ်၊ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ဒယ်ဒီသေအထိ မှားပါရစေ”

စည်းကို တင်းနေအောင် ဖက်ထားရင်း ဝန်ခံတောင်းပန်ခဲ့တဲ့ ဒယ်ဒီ။ စည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

အဆုံး (၂၆)

“ကိုကိုကို ရှိန်မချစ်ရင်နေပါ၊ ကိုကိုကတော့ ရှိန်ကိုချစ်နေတာ ပြောင်းလဲမှာမဟုတ်ဘူး၊ ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ရှိန်လိုအပ်သမျှ ကိုကို ဖြည့်ဆည်းပေးတာ၊ အဲဒါကို ရှိန် မငြင်းပါနဲ့၊ ကိုယ်တောင်းပန်တယ် ရှိန်၊ ရှိန် မှာ နေအပ်ချက်တွေ၊ အခက်အခဲတွေ အများကြီးဆိုတာ ကိုကိုသိတယ်၊ ဒါကိုကူညီတာကို မငြင်းပါနဲ့ ရှိန်ရယ်၊ ကိုကို တောင်းပန်တယ်နော်၊ နော် ရှိန်”

မာမိုအပေါ် ကျောက်ခဲလို မာကျစ်သလောက် အန်တီရှိန်ရှေ့ ဆက်ရင် ဒယ်ဒီနှလုံးသား အရည်ပျော်ကာ၊ ဒေါ်ဝါဝါရှိန်မျက်လုံးစုံမှိတ် အလိုက်သည်က ဒယ်ဒီလိုက်လေ့လာပေးသမျှ အပေါ်မှာ လိုချင်စိတ်

အားမရနိုင်ဖြစ်စွာ။

အချစ်အတွက် အရှားအဖူးဖြစ်နေတဲ့ ဒယ်ဒီ။ အန်တီရှိန်နဲ့အတူ ကြည့်သာမူလေးတစ်ခုရဖို့ ဘာမဆို ပေးဆပ်ဖို့ ဝန်မလေးခဲ့ပါ။ နှစ်ယောက်သား အိမ်ထောင်ကိုယ်စီ သားသမီးကိုယ်စီနဲ့။ ဒါတင်မက ဒယ်ဒီက အန်ကယ်သက်တန်ဦးရဲ့ သူငယ်ချင်။

သူငယ်ချင်း ဇနီးမယားကို ဒီလိုစိတ်မျိုး မဖြစ်သင့်ပါလျက် ဒယ်ဒီက ဇွတ်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဒေါ်ဝါဝါရှိန်ကလည်း ခင်ပွန်းမသိအောင် ဖုံးဖုံးဖိဖိရယ်။

အန်ကယ်သက်က အင်္ဂလန်မှာနေပြီး ကျောက်မျက်ရတနာ ကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ မန်နေဂျာသာဆိုပေမယ့် ဝင်ငွေကောင်းတာမျိုးမဟုတ်။

အန်ကယ်သက်လုပ်တဲ့ ကုမ္ပဏီကလည်း နှစ်စဉ် အရှုံးပေး တွေ့ပြီ ဒေဝါလီခံလုမတတ်နဲ့ အားတင်းပြီး ရပ်တည်နေရတဲ့အဖြစ်။

အင်္ဂလန်မှာ မိသားစုတစ်ခု နေစရိတ်၊ စားစရိတ်၊ ပညာသင်စရိတ်ဆိုတာ နည်းတာမဟုတ်တာ။ မိသားစု ခက်ခက်ခဲခဲ ရပ်တည်နေတဲ့ အနေအထား။ အန်တီရှိန်မိဘ မဆုံးခင်ကတည်းက မိဘများ ဆေးကုသစရိတ်က မြန်မာပြည်မှာ ချန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းကင်ဝါစံအိမ် ရောင်းချခဲ့ရသည်အထိ။ ငွေလည်းကုန် မိဘလည်းဆုံး။ မိသားစုအဖေကလည်း မလှ။

ဒီအခြေအနေမှာ ဒယ်ဒီက အဖက်ဖက်က ဖြည့်ဆည်းပေးခဲ့

ထိုင်စိတ်နဲ့။ ဒယ်ဒီရဲ့ချစ်စိတ်က အန်တီရှိန်အတွက် အသုံးချစရာ ဖြစ်နေရောသလား။

ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်ကြီးကို ပြန်ဝယ်ခိုင်းသလို အင်္ဂလန်မှာ ပြည်ပြည်စုံစုံ နေနိုင်ခွင့်ရဖို့ မျက်ရိပ်လေးနဲ့ တောင်းဆိုလိုက်တာနဲ့ ဒယ်ဒီ ဆောင်လိုက်တာက ချက်ချင်း။

ဒယ်ဒီရဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ မှန်သမျှက အန်တီရှိန်အတွက်ချည်းသာ။

“ရှိန်တို့ မြန်မာပြည်ပြန်တဲ့အခါ မျက်နှာမငယ်ရဘူးပေါ့ သား

မင်း ပြီးတော့ သားနဲ့သမီးလေးအက်တာတို့ ဘဝနောင်ရေးအတွက်

လည်း ရည်ရွယ်ပါတယ်။ ရှိန်က အဲဒါပဲ ပြင်းပြနေတာလေး ဒါကြောင့်

ဒယ်ဒီ ကတိပေးလိုက်တယ်။ အက်တာကို သား မငြင်းပါနဲ့ သားရယ်။

“ငြင်းမှ ရှိန်စိတ်ချမ်းသာလိမ့်မယ်။ ရှိန် စိတ်ချမ်းသာမှ ဒယ်ဒီလည်း”

စည်း နားဆင်စရာမလိုတော့ပါ။ ဒယ်ဒီရင်တွင်းစကားတွေကို

ဒယ်ဒီ အလွတ်ရနေပါပြီ။

မာမိရဲ့ဆန္ဒကလည်း ဒယ်ဒီ စိတ်ချမ်းသာရင်ပြီးရော။

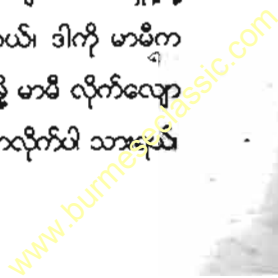
“ပြည့်ပြည့်ဝဝ လိုက်လျောပေးလိုက်ပါ သားရယ်။ သားဒယ်ဒီ

ရှိန်ကိုမှ ချစ်တယ်။ ရှိန်ကိုမှ စိတ်ချမ်းသာစေချင်တယ်။ ရှိန်ရဲ့

အိမ်ချက်တွေကိုမှ အလေးထား ဖြည့်ပေးချင်တယ်။ ဒါကို မာမိက

မသိပါ။ ဘာအခွင့်အရေးနဲ့မှ တားလို့မရတဲ့အဆုံးမို့ မာမိ လိုက်လျော

မသိ။ မာမိလိုက်လျောသလို သားလည်း လိုက်လျောလိုက်ပါ သားရယ်။

သား ဒယ်ဒီက ဝေဒနာနဲ့ မဟုတ်လား။

မာမိရဲ့ လိုက်လျောမှုကို စည်း မကြည့်ရက်စွာ မျက်နှာထေ
လွှဲထားမိသည်။

ထိုစဉ်က ဒယ်ဒီ လည်ချောင်းကင်ဆာဝေဒနာ ခံစားနေရ
အချိန်ပါ။

မာမိဆန္ဒကလည်း ကြီးလှတာမို့ စည်း မငြင်းရက်အောင်
စိတ်ထားပျောညှိနေခဲ့သည်။

ဒီလိုနဲ့ ဒယ်ဒီဆန္ဒအတိုင်းဖြစ်ကာ ဒယ်ဒီဆုံးပါးသွားတဲ့နောက်
လည်း အန်တီရိုနိုဆန္ဒအတိုင်း သူ လိုက်လျောစေခဲ့တာ ဒယ်ဒီအ
ကူးကောင်းစေချင်လို့ပါ။

အန်တီရိုနိုအစီအစဉ်အတိုင်း အန်ကယ်သက် အလုပ်ကနား
ချိန်မှာ မြန်မာပြည်ပြန်လာတော့ သူပါလာခဲ့ခြင်း။

မာမိက -

“လိုက်သွားပါသားရယ်၊ မာမိလည်း ဗုဒ္ဓဂယာမှာ မာမိမိတ်
တွေနဲ့ တရားရိပ်သာ ဝင်ဦးမယ်၊ မာမိ ရိပ်သာဝင်နေတုန်း၊
တစ်ယောက်တည်း မာမိ စိတ်မချဘူး၊ ဒါကြောင့် ရှိန်တို့နဲ့ သွားနေ
လိုက်ပါ။ ရှိန်က သားကို ချစ်ရှာပါတယ်”

ဒယ်ဒီဆန္ဒအတိုင်း မာမိက ထိုမျှထိ သဘောထားကြီး
သည်။

မာမိ သဘောထားကြီးတဲ့အတိုင်း သူလည်း လိုက်လျောကာ။
ခုတော့ သားအဖနှစ်ယောက်လုံးရဲ့ နှလုံးသားဟာ အန်တီရိုနို

အစီအမံအောက်မှာ ပေးဆပ်ခြင်းတွေနဲ့ ကွဲရုရတဲ့အဖြစ်။

ပြီးတော့ အနီးဘဝလေး။

ဒယ်ဒီရယ်၊ သားနှလုံးသားက ဝေဒနာကို လာကြည့်လှည့်ပါ

အနီး (၂၅)

“ဟူး”

ဦးသက်တန်ဦး မျက်နှာချည်း တဖြည်းဖြည်း ပူသလို ရှက်လည်းရှက်လှသည်။ ခံပြင်းစိတ်နဲ့လည်း ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်ကာ လေပူတွေ တဟူးဟူး မှုတ်ထုတ်လျက် ဂနာမငြိမ် ဖြစ်လို့နေသည်။

တစ်သက်လုံး ယုံကြည်စွာ ပေါင်းသင်းလာတဲ့ ဇနီးမယားနဲ့ သူငယ်ချင်းချဲ့အခြေအနေ။ ကိုယ်တိုင်က ဝမ်းသာစင်ကြယ်စွာပဲ မြင်တတ်ခဲ့သည်။

အတွင်းကြိတ်ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေက တလွဲတချော်။ မယားမျက်နှာပြန်ကြည့်ရမှာ ရှက်သလို ကိုယ့်မျက်နှာကိုယ်ပြန်

အနီးအနားမှာ

မြင်ရမှာလည်း ရှက်နေမိသည်။ ဟောဒီ ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်ကိုလည်း ခဲပြည်လို ခံစားနေရကာ ပူပြင်းတောက်လောင်နေတဲ့ ခံစားချက်က မယားနဲ့ရော သားသမီးနဲ့ပါ မျက်နှာအဆိုင်ခံချင်စိတ် ခန်းခြောက်လျက်၊ စာဖတ်ခန်းထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ဟိုဒီလျှောက်ရင်း ဦးနှောက် ဖွင့်ထွက်မတတ် ခံစားနေမိသည်။ ထိုစဉ် -

“အန်တီရိုနီ”

ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားကို ဝှူးခနဲမောင်းလာရင်း ကားပေါ်က မဆင်းသေးခင်ကတည်းက အော်ဟစ်ခေါ်ဆိုလိုက်တဲ့ စည်းအသံ။

ဦးသက်တန်ဦး ခေါင်းထောင်သွားသလို ဟိုဒီလျှောက်နေတဲ့ ခြေလှမ်းလည်း တန်ဖိုး၊ နားကိုလည်း စွင့်ထားသည်။ ဘာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြမလဲပေါ့။

စည်ခန်းထဲမှာ သားအမိသုံးယောက် ခေါင်းချင်းဆိုင် ရှိနေကြနိုး ဦးသက်တန်ဦး သိသည်။ ခေါင်းချင်းဆိုင်နေတဲ့ ထိုမိသားစု သုံးဆယ့်နှစ် အပြင်က ပြန်လာတဲ့စည်းဝိုင်း။

တစ်ခုခုဖြစ်ကြတော့မှာကို ဦးသက်တန်ဦး ကြိုသိနေပါပြီ။ အပေ့ ဒီကောင်လေးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာလည်း ရှက်လှတယ် ဆိုတတ်လား။

ဒါကြောင့် နားကိုပဲ ဆက်လက်စွင့်ကာ တိတ်ဆိတ်စွာ နားဆင် ဆွဲအဖြစ်။

“အန်တီရိုနီ”

“ဘာလဲ စည်းရယ်”

ဒေါ်ဝါဝါရိုနီ တတ်နိုင်သမျှ မာန်ကလေးသွင်းကာ အသံပေးလိုက်သည်။ စည်းရယ်ထဲမှာပဲ ဘွားခနဲမြင်လိုက်ရတာမို့ စည်းဝိုင်းခြေလှမ်းတွေ တန့်သွားသည်။ သားအမိသုံးယောက်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ဖူး။ ထို့ကြောင့် ဘာကိုမှ အားမနာ ပြောသည်။

“အနီကို ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ဘူး”

သုံးယောက်လုံး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ နာညှိငြိမ်အောင် မနည်းမနော ကြိုးစားရင်း ဘာပြန်ပြောရမလဲဆိုတဲ့ စကားလုံးကို ရှာဖွေနေကြသည်။

ဘာစကားလုံးမှ ရှာဖွေမတွေ့တာမို့ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ထိုအခါ စည်း ပို၍ ခံပြင်းကာ -

“သူ့မိဘအိမ်လည်း မလာဘူးတဲ့၊ သူ့သူငယ်ချင်းဆီကိုလည်း မရောက်ဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ဟိုဘက်နှစ်ခြံကျော်က သိတာတို့တို့မှာလည်း မမြင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီကိစ္စ အန်တီရိုနီ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ၊ ဒီကိစ္စ အန်တီရိုနီမှာ တာဝန်ရှိတယ်”

“စည်း ဒါ ဒါက ဒီလိုလေ၊ အန်တီရိုနီ ကျွတ်”

ဒေါ်ဝါဝါရိုနီ ဖြန်ဖြန်ဖြေဖြေပြောဖို့ စကားတွေ ရှားပါးနေသလို ခံစားရကာ စည်း ကျေနပ်အောင် ဘယ်လိုပြောရပါ့မလဲဆိုတဲစ်စ်

ကိုယ်အမူအရာတွေ ပျာယိပျာယာဖြစ်လို့သွားသည်။

“ကျွန်တော် ခရီးမသွားခင်ကတည်းက ဒီလိုဖြစ်မှာတွေ စိုးရိမ်လို့ ထုတ်ပြောခဲ့တာ။ ဒါကို အန်တီရိုနီက မဖြစ်စေရပါဘူးဆို။ ခုတော့ ဖြစ်ရုံမကဘူး အနီ ထိခိုက်ကြေကွဲပြီး စံအိမ်ထဲက ထွက်သွားတာ။ အနီ နောက်ထပ် အန္တရာယ်ခံခဲ့ကြုံရရင်”

“သူ့ဘာသူ ထွက်သွားတာပဲ စည်းရယ်”

“ဘာပြောတယ်”

ဒေတာ မျက်နှာထားနဲ့ ပက်ခနဲပြော၏။ ထိုအခါ စည်းဝိုင်းထောင်းခနဲ ပေါက်ကွဲစွာ ဒေတာရင်ဘတ်အင်္ကျီကို ပြေးဆွဲကာ စိမ်းစိမ်း ဇူးဇူးကြည့်၏။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူ့ဘာသာသူထွက်သွားတာ၊ မင်းက ဘာကြိမ်းစရာရှိလဲ”

“ဒေတာ”

စည်းဝိုင်းဒေါသထွက်လွန်းလို့ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်ကာ ထက်တစ်ဖက် မြောက်တက်သွားသည်။

“စည်း”

“စည်း”

အက်တာနဲ့အန်တီရိုနီ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်ကာ စည်းဝိုင်းထက်ကို ဖမ်းဆွဲလေသည်။

“ကျွတ် လွတ်စမ်းပါ။ ခင်ဗျားတို့ လက်တွေ့ ဖယ်စမ်းပါ”
ဖမ်းဆွဲထားတဲ့လက်တွေ့ကို ရုန်းဖယ်လျှင် ဒေတာ့ရင်ဘတ်မှ
စည်း လက်လွတ်ထွက်သွားသည်။ ဒေတာ့ အင်္ကျီကို ဆွဲဆန့်ရင်း-

“ဒီမှာစည်းဝိုင်း၊ ကိုယ့်အနီ ဘာချည်းပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ဝင်စွက်
ခွင့်မရှိဘူး၊ ပေးကမ်းပေးမိနဲ့မ နီးရင်ပြီ ထိရင်တွေ့ဖြစ်မှာပဲ ဒါ ဆန်းတာမှ
မဟုတ်တာ။ မင်းဒေသနီတောင် ငါ့မာမိကို”

“မင်း ပါးစပ်ပိတ်လိုက်”

ဒေတာ့စကားမဆုံးခင် စည်းဝိုင်း အသံကုန် အော်ဟစ်လိုက်
သည်ကား သည်းမခံနိုင်စွာ။ ဒေတာ့ မျက်နှာကိုမဲပြီး ကရော်ကမော်
ရယ်ချပြီး -

“မင်းဒေသနီ ကျူးလွန်တဲ့ကိစ္စကိုကော ကိုယ်တို့ ကျေနပ်ရမှာ
လား”

“ဟေ့ကောင် ဒေတာ့”

စည်း ဒေတာ့ဆီ ပြေးဝင်သွားသည်။

“စည်း ရှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေလဲ”

“စည်းဝိုင်းရယ်”

အက်တာနဲ့အန်တီရိုန် နောက်တစ်ကြိမ် ဆွဲထားကြပြန်သည်။

ဒီတစ်ကြိမ် စည်း သည်းမခံတော့ပါ။

“ခင်ဗျားတို့ ဖယ်စမ်းပါ”

ပြောရင်း တွန်းပစ်လျှင် အက်တာနဲ့ ဒေါ်ဝါဝါရိုန် လွင့်ထွက်
သွား၏။ ကိုယ်ရိုန်မထိန်းနိုင်ဘဲ ကျသွားမှာစိုးလို့ သမီးနဲ့အမေ တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမကူဆွဲချိန်မှာ စည်းဝိုင်း ဒေတာ့ရှေ့ မတ်မတ်
ပြီး ရောက်သွား၏။

အားကျမခံ ပြန်ပက်နေတဲ့ ဒေတာ့မျက်ဝန်းတည့်တည့် စိုက်
ကြည့်လိုက်သလို လက်ကလည်း ဒေတာ့ရင်ဘတ်ကို ဒုတိယအကြိမ်
ဆုပ်ကိုင်ဆွဲယူသည်။

“ဒီမှာဒေတာ့၊ မင်းမာမိကို ကိုယ့်ဒေသနီလွန်ကျူးခဲ့တယ်ဆိုရင်
ဒီလွန်ကျူးမှုက တခြားဘာမှမပါဘူး။ ကိုယ့်ဒေသနီရဲ့ချစ်စိတ်တစ်ခု
ပဲ။ အေး ဟုတ်၊ မဟုတ် မင်းမာမိကို မင်း ခုချက်ချင်းမေးလိုက်”

“သား”

စည်း စကားမဆုံးခင် ဒေါ်ဝါဝါရိုန် အက်ကွဲစွာခေါ်လိုက်သည်။

“မင်းမာမိကို ငါ့ဒေသနီ တပ်မက်တဲ့စိတ်နဲ့ လက်ဖျားနဲ့တောင်
ဆွဲခဲ့ဘူး။ အန်တီရိုန် ခင်ဗျားပြောလိုက်စမ်း။ ခင်ဗျားသား စွပ်စွဲနေတာ
မဟုတ်၊ မဟုတ် ခင်ဗျား ထုတ်ပြောစမ်းပါ”

ဒေါ်ဝါဝါရိုန် နေရာမှာပင် ကျောက်ရုပ်လို့ ငြိမ်သက်သွားကာ။
အော်လည်း မျက်ရည်တွေဝဲကာ မျက်နှာကို ခပ်လွှဲလွှဲထားလေသည်။

“မာမိ”

အက်တာ မာမိလက်မောင်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ဟုတ်လား

မေးတဲ့သဘောနဲ့ ခေါ်သည်။ ဒေတာကလည်း မျက်လုံးပြူးလေးနဲ့ မယုံနိုင်စွာ လှမ်းကြည့်သည်။ ဒေါ်ဝါဝါရှိန် သမီးလက်ကို ဖယ်ချရင်း နံရံမှာ လက်တစ်ဖက်ထောက်ကာ တဟုတ်ဟုတ်နဲ့ ငိုချသည်။

အစဉ် ပြူးရွှင်လျက် လိုအပ်ချက်ပြည့်နေသော အန်တီရှိန် မျက်နှာဟာ အရင်ကနဲ့ ဘာမှမတူ။ ပူပင်သောကတွေ လှိုက်ကြွကာ ငိုနေတာက ဝန်ခံနေရသည်နည်း။

ဒေတာ့ရင်ဘတ်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားရာမှ စည်းဝိုင်း ဆောင့်တွန်း လွှတ်လျက် -

“ကိုယ့်ဒေသနာ မင်းမာမိရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေအတွက် အဖော် ဖက်က ဖြည့်ဆည်းပေးရင်းနဲ့ ချစ်နေခဲ့တာ သက်သက်ကွ၊ မင်းနားလည် လား။ ကိုယ့်မာမိအပေါ်မှာသာ ကိုယ့်ဒေသနာ ရက်စက်ခဲ့တာ။ မင်းတို့ မိသားစုအပေါ် ငါ့ဒေသနာ မဖောက်ပြန်ခဲ့ဘူး။ မင်းဒေသနာအပေါ်မှာ သူငယ် ချင်းစည်း မဖောက်ခဲ့ဘူး ဒေတာ။ ငါ့ဒေသနာချစ်စိတ်က မင်းမာမိအတွက် ရေသန့်လို ကြည်လင်ခဲ့တာကွ။ သေတဲ့အထိ ငါ့ဒေသနာ နှင့်မာမိအပေါ် ကြည်ကြည်စင်စင် ချစ်သွားတာ၊ ပြည့်ဆည်းပေးသွားတာ၊ မင်းလို နှိပ် အအ မိန်းမတစ်ယောက်ဆီက အလကားပဲတင်း မြှူဆွယ်ပြီး ဘဝဖျက် တာ မဟုတ်ဘူးကွ”

နားစွင့်နေတဲ့ ဦးသက်တန်ဦးခေါင်းထဲမှာ မူးမူးမိုက်မိုက် ဖြစ်စေ အထိ ခံစားရလေသည်။

မယားစိတ်ကတစ်မျိုး။ သားစိတ်က နောက်ကျိကျိ။ သမီးစိတ် တာ ခပ်လေးလေး။

ခု ဒီကျိကျိကို ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သူ ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရ ခလဲ။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ငိုသံက တိုးထွက်လာပြန်သည်။ ထို့အတူ မျက်နှာ ချက်ပျက်နဲ့ ကယောင်ကတမ်း ပုံစံမျိုးဖြစ်နေတဲ့ဒေတာ။ ခေါင်းကို အရစ်ရမ်းရင်း ပျာယိပျာယာဖြစ်နေလျှင် -

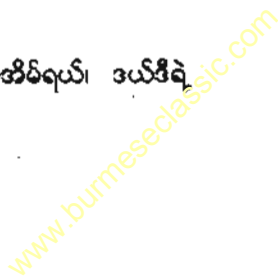
“ကိုဒေ”

အက်တာ အနားတိုးလာပြီး ခေါ်သည်။ အက်တာကို ဒေတာ ဆက်နဲ့တွန်းဖယ်သည်က ဝင်မစွက်ဖက်နဲ့ဆိုတဲ့သဘော။

“အနီးကီစွက မင်းအပေါ်မှာ လုံးဝတာဝန်ရှိတယ်။ နောက်ပြီး အန်တီရှိန် ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုခုနဲ့ ကျွန်တော့်နည်းလမ်းကို ခြေဖွပ်ဖို့ အနီးကို ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်ထဲ ခေါ်သွင်းလာတဲ့အန်တီရှိန်မှာ တာဝန် အရှိဆုံး။ ကဲ အနီးကီစွကို အန်တီ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ”

“စည်း။ စည်းကို အန်တီရှိန် ပြောပါရစေ၊ အန်တီရှိန် ချည်ရွယ်တာက”

“ကျွန်တော်သိတယ်၊ ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်ရယ်၊ ဒေသနာနဲ့ နိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကို အရယူဖို့ရယ်”

“မ မဟုတ်”

အန်တီရှိန် လက်တကာကာနဲ့ ငြင်းလို့မဆုံးခင် စည်းဝိုင်း တစ်ဝိုင်းခိုင်း ပြောချပြန်သည်။

“မဟုတ်ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်း အန်တီရှိန်၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာ တည့်တည့်ကြည့်ပြီး ငြင်းလိုက်စမ်း၊ ငြင်းရဲရင် ငြင်းကြည့်စမ်းပါ အန်တီ ရှိန်”

စကားလုံးတွေက ပါးကို ဖြတ်ရိုက်တာထက် နာကျင်စွာ ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ခံစားရလေသည်။ ခေါင်းကိုသာရမ်းရင်း ရှောင်လွှဲကာနေလျှင်

“ဒီမှာ အန်တီရှိန်၊ ဒယ်ဒီဟာ ဒယ်ဒီရဲ့ဟောဒီခံအိမ်ကိုရော ပိုင်ဆိုင်မှုအားလုံးကိုပါ ကျွန်တော့်နာမည်နဲ့ လွှဲပေးထားတာ သိလို့ အက်တာနဲ့ကျွန်တော့်ကို စီစဉ်ပါလို့ နားပူနားဆာ လုပ်ခဲ့တယ်၊ အန်တီ ပူဆာတဲ့အတိုင်း ဒယ်ဒီက ကျွန်တော့်ဆီက ကတိတွေတောင်းခဲ့တယ် ပြင်းပြနေတဲ့ ဒယ်ဒီဆန္ဒအတွက် အန်တီရှိန် ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်တော် ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ရတယ် အန်တီရှိန်။ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော်ငြင်းခဲ့ရင် ဆိုတဲ့ အတွေးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်လိုချည်ရမလဲ ဒါပဲ စဉ်းစားနေတဲ့ အန်တီရှိန်ဟာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲရောက်နေတဲ့ မိန်းကလေးကို ဒီခံအိမ်ဆီ ရှာဖွေပြီး သွင်းခဲ့တာက ကျွန်တော့်ဆီကပိုင်ဆိုင်မှုတွေ တောင်းဆိုတဲ့ အနီကို ကျွန်တော်လိုချင်ရင် ဒယ်ဒီဆန္ဒကို ငြင်းဆန်တဲ့အတွက် ပိုင်ဆိုင်မှု တွေ လွှဲပေးဖို့”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် အံ့ကြိတ်ဖိကာ အသားတဆတ်ဆတ် တုန်သွားတဲ့ အထိ ဖြစ်လေသည်။ သူမစိတ်ကို ဘာကြောင့် ဖတ်တတ်နေနိုင်တာလဲ ဆိုတဲ့ ခံပြင်းစိတ်တွေလည်း ဖြစ်မိသေးသည်။

ဒါတင်မက -

“ကျွန်တော့်က အနီကို မတောင်းဆိုရင်တောင် ဒေတာနဲ့ နေ ငြိသွားပါစေ။ ငြိသွားရင်လည်း အန်တီရှိန် မဟူဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အနီကို ကျွန်တော်ချစ်နေတာ သိတဲ့အတွက် ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ ကျွန်တော်ဟာလည်း ဒယ်ဒီလိုပဲ ဖြည့်ဆည်းပေးမှာမလွဲသလို အက်တာ ဆည်း မဖြစ်မနေ ယူမယ်၊ အန်တီတွက်ကိန်း မှန်ပါတယ် အန်တီရှိန်။ သူလက်ရှိ ဒေတာနဲ့အနီက လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်နေတယ်၊ အဲဒီကိစ္စ ကျေနပ်ရင် ကျွန်တော် ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ အန်တီ

“ဟင်”

စည်းဝိုင်းစကားအဆုံးမှာ ဒေါ်ဝါဝါရှိန် မျက်လုံးချည်းတောက်ပ သည်။

“ဒါ ဒါဆို စည်းက အက်တာကို ယူမယ်ပေါ့၊ ဟုတ် ဟုတ်လား

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ကမူးရှူးထိုး ပြေးလာရင်း စည်းဝိုင်းလက်မောင်း ဆုပ်ကိုင်ကာ မျှော်လင့်တကြီး ပေး၏။

တစ်လက်လုံး ရင်ထဲမှာ တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ စိစဉ်ခဲ့တာက ဒါပဲပေး
သူမသားနဲ့သမီး မကောင်းပေမယ့် သူမလိုချင်တာ ကောင်းပေး
ညွတ်ပေ့ဆိုမှ။ ပြီးတော့ စည်းဝိုင်းက စီးပွားရေးလာဘ်မြင်တဲ့သူ။

သူဒယ်ဒီရဲ့ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေလည်း ဦးဆောင်နိုင်တယ်
နောက်ပြီး စည်းမာမိရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကလည်း အများကြီး ရှိနေတာပေး
ဒါတွေအားလုံး စည်းတစ်ယောက်တည်း အမွေစားအမွေခံ ပိုင်ခွင့်ရမယ်
စည်းဝိုင်းဆိုင်သမျှက သမီးနဲ့သား ပိုင်စေရမယ်လေ။

သူမလိုချင်တာ ဒါပဲမဟုတ်လား။

စည်းက ဒီစကား စပြောလာတာဆိုတော့ ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ကူရဲ့
ဆယ်လို့မရတော့ပါ။

သက်တမ်းတစ်လျှောက်လုံး စည်း။ ဒါမှမဟုတ် စည်းဝိုင်း
ခေါ်လာခဲ့တဲ့ ဒီနှုတ်က လိုချင်စိတ်တွေနောက်မှာ သားအဖြစ် ပြောင်း
သွားလေသည်။

“ပြော ပြောလေ သား။ သားတကယ်ပဲ သားဒယ်ဒီဆန္ဒ အထက်
သမီးကို ယူမယ်ပေါ့။ ဟုတ် ဟုတ်လားဟင်”

လက်မောင်းကို တလှုပ်လှုပ်ခါရင်းမေး၏။ ဒေါ်ဝါဝါရှိန် မေး
ကို အက်တာနဲ့ဒေတာလည်း မျှော်လင့်တကြီး ရှိကြသည်။

ဦးသက်တန်ဦး နားမစွင့်ခဲ့တော့ပါ။ များရင်ထဲ ဘာဖြစ်နေ
ဆိုတာ ယောက်ျားချင်း ခန့်မှန်းလို့ ရနေသည်။

သူချစ်တဲ့အနီးကို သားလက်ထဲထည့်ရမည်။ သူ မချစ်တဲ့
သမီးကို ယူရမည်။ ဒါတင်မက မိပိုင်ဖပိုင် စည်းစိမ်မှန်သမျှကိုလည်း
သားနဲ့သမီး လက်ထဲ ဝကွက်အပ်လိုက်ရမည်အဖြစ်။

ပြီးတော့ နှလုံးသားခံစားချက်။ အပေးချည်းသက်သက်နဲ့
သူလေး အသည်းကွဲနေရမယ့် ဝေဒနာက တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွက်
မဟုတ်ဘူး။ တစ်ဘဝလုံးအတွက်။

သူငယ်လေးဘဝနဲ့ နှလုံးသားက သူ့ဖခင်လိုပဲ ဝမ်းကြီးနေတာ
ချီးလား။

ဘုရား ဘုရား။

ဦးသက်တန်ဦး မခံစားနိုင်စွာ ခေါင်းယမ်း၏။ ဒါပေမဲ့ ဇနီးသည်
ထစာစာမေးနေတဲ့နောက်မှာ စည်းနှလုံးသား အသံလေး တုန်ခါအက်
တွဲလျက်။

“အနီးကို တွေ့အောင်ရှာပြီး အဖြေသာတောင်းလိုက်ပါတော့
အနီးတီရှိနီ။ အနီး လက်ခံတယ်ဆိုရင်”

စည်း ပြောမထွက်တော့ပါ။ မျက်စိနှစ်လုံးကို စုံမှိတ်ချလိုက်
ချက် ဝေဒနာတွေက မျက်ရည်တွေအဖြစ် ဝေါခနဲ ကျ၏။

“ဝမ်း ဝမ်းသာလိုက်တာ သားရယ်”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန်ရဲ့ အောင်မြင်ခံ့ညားတဲ့အသံက မျှော်လင့်သမျှ
ညွတ်ပေ့ဆိုတာမျိုးနဲ့

စည်းဝိုင်းကို ခွန်အားပြည့် ဖက်ထားလိုက်ပေမယ့် စည်းဝိုင်း
က လျှော့ခနဲ ထွက်သွားသည်က နှလုံးသားအစွယ်ကျိုးနေတဲ့ မြွေတစ်
ကောင်နယ်။

“ကျေး ကျေးဖူးတင်လိုက်တာ သားရယ်”
ဘာသံကိုမှလည်း စည်းဝိုင်း ကြားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါ။
နှလုံးသားအစုံ ကန်းသွားပြီအနီရယ်။
မောင့်နှလုံးသား တကယ့်ကို မျိုးကန်းရပြီကွ။

အခန်း (၂၀)

“ကျေးဖူးတရားကြောင့် ဟုတ်လား အနီ”

ပန်းသူစာ ခံပြင်းစိတ်ကလေးနဲ့ မေးလေသည်။ အနီ မပြေရက်
ပါ။ မျက်နှာလေး လွှဲနေမိတာက ရင်နာစွာ။

အနီ ပြန်မပြေတော့ ပန်းသူစာ ပိုခံပြင်း၏။

“အဟွန် ကျေးဖူး၊ ဘာကျေးဖူးလဲ အနီ၊ သူတို့သိသားစုအတွက်
အနီ ကျွန်ုပ်ပေါက်လို လုပ်ကိုင်ပေးခါမှ အနီကို ပညာသင်စရိတ် ထောက်
ပံ့တာလေ၊ ဒါ ကျေးဖူးလို့မခေါ်ဘူး၊ ကိုယ့်လုပ်အားခပေးလို့ သူတို့က
ကျောင်းတက်ဖို့ စရိတ်ပေးတာ၊ ဆန်ပေးမှ ဆီရတာမျိုး၊ အဲဒါကို ခုတုံး
လုပ်ပြီး ဖြားယောင်းသွေးဆောင်တာ အနီရဲ့”

“ပြောပါတော့ သူ့စာရယ်၊ ပြောပါတော့ဟယ်၊ အနီမှာ ပြန်ပြောဖို့ စကားတွေ ရှာမတွေ့ရအောင် ခံစားရပါတယ်”

“ဒါ သက်သက်မဲ့ နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံတာ။ မသိရင် သူတို့မိသားစုက ပိလို့နာကြီးတွေလိုမျိုး သွေးနာထင်ရောက်နေတာလေး သူများစည်းစိမ်ဥစ္စာနဲ့ စံစားနေတဲ့ ကျေးဇူးတရားကိုမထောက်တာ။ သူတို့အစစ် အနီရဲ့ ကျေးဇူးကန်းနေတာ သူတို့မိသားစု”

“ကဲပါ သူ့စာရယ်၊ ဖြစ်ပြီးတာကို ပြောမနေပါနဲ့တော့”

ဒေါသနဲ့ ခံပြင်းစိတ်တွေ ရုန်းကြွနေတဲ့ သူ့ဇာကို သိတာ ဖြောင်းဖြသလိုလေး ပြောသည်။ တကယ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ပြီကိုး။

သူ့စာ ခံပြင်းစိတ်ကိုထိန်း၍ -

“ခံပြင်းလွန်းလို့ပါ သိတာရယ်”

“သိတာနားလည်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လွန်သွားပြီပဲ၊ ပျက်စီးသွားတဲ့ အပျိုစင်ဘဝကို အစားပြန်ပြုပြင်လို့ မရတော့ပေမယ့် ဘဝလှူအောင် ဆက်လက်ရပ်တည်သွားနိုင်ဖို့အတွက် သင်ခန်းစာတစ်ခု ရလိုက်တယ်လို့ပဲ သဘောထားရတော့မယ်”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ ဟယ်”

“ဒါကြောင့် သိတာပြောတာ၊ ရှေ့ဆက် အနီ ဘာလုပ်မထဲ ဆိုတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှေ့ဆက်ရမယ့်နေ့ရက်တွေအတွက် အနီ ဘယ်သူ့

စိတ်ကူးလဲ”

သိတာပြောတာကို ပန်းသူ့စာ သဘောပေါက်လေသည်။ ဒါကြောင့် အနီပန်းပေါ် လက်ကလေးတင်၍ စာနာစွာမေးသည်။

အနီ ဟိုးအဝေးဆီ ဝေးကြည့်နေရာမှ မျက်ရည်လေး လည်ထာပြန်သည်။ ရှေ့ဆက်ရမယ့်နေ့ရက်တွေအတွက်တဲ့

“ဟင့်အင်း”

အနီ ခေါင်းလေးယမ်းကာ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နားက ဆထွက်ခဲ့မိသည်။

“အနီ”

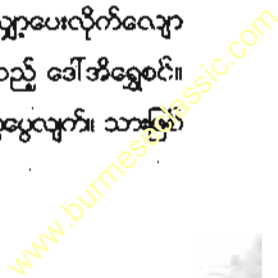
“ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ နေဦးလေ”

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဟန့်တားပြောရင်း ထလိုက်လာကြသည်။ အနီခြေလှမ်းတွေက သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ဟန့်တားသံနောက်မှာ ချိတ်တံ့မသွားပါ။

စိမ်းလန်းနေတဲ့ တောတန်းကလေးလို ဖြစ်နေတဲ့ ကန်ဘောင်ဆီက လမ်းကလေးပေါ် ရွှေလျားရင်း နှလုံးသားက မြင်ယောင်နေသည်က စည်းရယ်၊ ပြီးတော့ စည်းမာမီရယ်။

အေးဆေးတည်ငြိမ်ပြီး အရာရာကိုအလျှော့ပေးလိုက်လျှော့ဆတ်လွန်းလို့ မျက်နှာလေးက ရှင်းလင်းနေတတ်သည့် ဒေါ်အိရွှေစင်။

သို့သော် သားအတွက် ရင်မှာ သောကတွေပွေလျက်၊ သားဖြစ်

သူ့ကို ရင်ခွင်မှာ ပွေ့ဖက်ရင်း -

“သားရယ်၊ သားအဖြစ်ကလည်း ဆိုးလှပါတယ်ကွယ်၊ သား သားအဖနဲ့လုံးသားမှာ အချစ်စိတ်ကြောင့် ဝင်ကြွေးခံစားနေရတာ မှာ တကယ်မကြည့်ရက်ဘူး။ သားဒယ်ဒီတုန်းက မာမိခံစားရတာက တစ်ဖို့ သားအတွက် ခံစားရတာက တစ်မျိုးပါလား သားရယ်”

“ကံတရားလို့ပဲ မှတ်လိုက်ပါတော့ မာမိရယ်”

“ဟင့်အင်း။ မာမိ အဲလိုမယူဆနိုင်ဘူး။ သားအတွက် မာဘာမဆို လိုက်လျောပေးမယ်၊ ဘာမဆို ဖြည့်ဆည်းပေးမယ်၊ အနီလေးကို သားချစ်တယ်ဆိုတာ မာမိယုံပါတယ်၊ သားချစ်တဲ့မိန်းကလေး သားလိုချင်ရင် မာမိ ကြိုးစားပေးမယ် သားရယ်၊ အနီလေးကို ရအောင် မာမိ ကြိုးစားပေးပါမယ် သားရယ်”

“နေ နေပါစေ မာမိရယ်”

“မဟုတ်တာဘဲ သားရယ်၊ ဘာလဲ ဒေတာနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး မာမိ”

ဒေါ်အိရွှေစင် စကားမဆုံးခင် စည်းဝိုင်းဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

ဒေါ်အိရွှေစင် နားမလည်ဖြစ်ကာ သားမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရာ

“ဒါ ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့လဲ သားရယ်”

စည်း ခေါင်းတွင်တွင်ယမ်းကော့ မျက်နှာလွှဲထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ ဒေါ်အိရွှေစင် ပို၍ပင် နားမလည်နိုင်ဖြစ်ကာ -

“နေပါဦးသားရယ်၊ သားဒယ်ဒီဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်လို့ဆိုပြီး ဂြိုဟ်က သားဒယ်ဒီရဲ့ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို တောင်းဆိုလာရင် သားပေးလိုက်ရ မှာ ဖိုးရိမ်လို့လား”

ဒေါ်အိရွှေစင် မေးတာကို စည်းမဖြေ၊ ငြိမ်နေတာမို့ ဒေါ်အိရွှေစင် သက်မချပြီး -

“သားရယ်၊ အဲဒီစည်းစိမ်တွေ ပေးလိုက်ရမှာမို့ သားချစ်တဲ့ အနီလေးကို သား မစွန့်လွှတ်ပါနဲ့သားရယ်၊ မာမိမှာ သား ဆယ်သက် စားမကုန်နိုင်တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရှိပါတယ် သားရယ်၊ သားဒယ်ဒီ ကြည့်ဖြူ လို့ ပေးပစ်ခဲ့တဲ့ဟာကို သား မမက်ပါနဲ့၊ သားနဲ့လုံးသား တစ်သက်လုံး ချမ်းမြေ့ဖို့ စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ သားရယ်၊ အနီလေးကို သားအတွက် မာမိကိုယ်တိုင် သူ့မိဘဆီမှာ သွားတောင်းပေးမှာပါ”

“မဟုတ်ဘူးမာမိ၊ အဲဒီစည်းစိမ်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် မှာ ခြေလက်အပြည့်အစုံရှိတယ်၊ စီးပွားဥစ္စာရှာလည်း ရှာတတ်တယ်၊ ဇွာလည်း ရှာနိုင်တယ်၊ ထိုက်သင့်သလောက်လည်း ရှာထားပြီးပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အနီ အနီလေးက ကျွန်တော့်ကိုမချစ်ဘူး မာမိရယ်၊ ကျွန်တော့်ကို အနီလေး မချစ်ပါဘူး”

ဒေါ်အိရွှေစင် နှလုံးသားထိခိုက်ရရာသည်။

“သားရယ်”

“ဟုတ်တယ် မာမိ၊ အနီ ကျွန်တော့်ကိုမချစ်ဘူးဆိုသော

အနီချစ်တဲ့သူလက်ထဲ ထည့်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါမှ အနီ စိတ်ချမ်းသာမယ်လေ။ အနီ စိတ်ချမ်းသာမှလည်း”

စည်း စကားလုံးတွေ ပြောနေရင်းနဲ့ တိမ်၍ တိမ်၍ တိုးဝင်သွားလေသည်။

ဟင့်အင်း။ အနီ ဆက်မကြားလိုတော့ပါ။ ခေါင်းတွင်တွင် ခါယမ်းရင်း သူတို့မိသားစုရဲ့ အသံတွေကို မောင်းထုတ်နေမိသည်။

“သားနှလုံးသားခံစားချက်ကလည်း ဝဋ်ကြီးလှပါတယ်ကွယ်”

မကြားရက်ပါဘူးဆိုခါမှ သူ့မာမိရဲ့ကြေကွဲသံ အနီးနားမှာ ငဲ့တင်ထပ်လို့နေသည်။ ဒါတင်မက -

“အနီ ကျွန်တော့်ကို မချစ်ဘူးဆိုမှတော့ အနီချစ်တဲ့သူ လက်ထဲ ထည့်ပေးရမှာပေါ့။ ဒါမှ အနီ စိတ်ချမ်းသာမယ်လေ။ အနီ စိတ်ချမ်းသာမှလည်း”

စည်းရယ်၊ စည်းကို အနီ မချစ်ဘူးတဲ့လားကွယ်။ အနီနှလုံးသားထဲမှာ အချစ်ရှိပါတယ် စည်းရယ်။ ဒါပေမဲ့ အနီဘဝက စည်းဘဝနဲ့ မထိုက်တန်တော့ပါဘူး။

အနီအချစ်က -

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

နှလုံးသားအက်ကွဲစွာ ငိုချစ်သည်က ချစ်တဲ့စိတ်ကြောင့်ပဲ။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဘာမှ မပြောသာတော့ပါ။

အနီ နှလုံးသားထဲက ဝေဒနာလှိုင်းတွေ ရိုက်ခတ်နေတဲ့အတိုင်း စိတ်ရှိတိုင်း နေခွင့်ပေးလိုက်ရတဲ့အဖြစ်။

ငိုလိုက်ပါတော့ သူငယ်ချင်းရယ်။ အားရအောင် ငိုလိုက်ပါဘော့။

သီတာတို့နဲ့ ဒီတိုက်ခန်းမှာ ရောက်နေတယ်ဆိုလို့ အန်တီရိုန့် စုံစမ်းပြီး
ဆက်လာတာပါ။ သမီး မေမေနဲ့ဖေဖေကိုလည်း အန်တီရိုန့် ပြောပြီး
ခဲ့ပြီ”

သီတာတို့ရှိနေတဲ့ တိုက်ခန်းထဲ အနီလေး လှမ်းဝင်ကာ ဒေါ်
အနီလည်း ထက်ကြပ်မကွာ တတွတ်တွတ် ပြောရင်း ပါလာသည့်အဖြစ်။

အနီ ရှောင်နေခဲ့တာ ဘယ်သူမှ မသိရအောင်ပါ။ သီတာရဲ့

အစီအစဉ်နဲ့ သီတာ့အန်တီရိုန့်တိုက်ခန်းမှာလေ။

ဘယ်ကတယ်လို့ သတင်းရသွားသည် မသိပါ။ အခု အန်တီရိုန့်

ဆက်လာပေပြီ။ အနီကလည်း လမ်းထိပ်ထွက်ပြီး မုန့်သွားဝယ်မိတာကို
မှားသွားသည်။

ခါတိုင်း သီတာပဲ ဝယ်နေကျ။ အနီ တိုက်ခန်းထဲမှာပဲ အောင်း

နေတာလေ။ တစ်ခါဆိုတစ်ခါ ထွက်မိခါမှ အန်တီရိုန့် တွေ့သွားတဲ့အဖြစ်။

ဝယ်လာတဲ့ ဘူးသီးကြော်အထုပ်လေး သီတာ့ကို ကမ်းပေးလိုက်

သည်။ မျက်နှာချင်း မဆုံချင်ပါဘူးဆိုမှ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဆုံရလေ
သည်။

“သမီး”

သမီးချင်း ထပ်နေအောင် အန်တီရိုန့်ခေါ်နေတာက အကြောင်း

ဟုတ်ပါ။ အနီသိတာပေါ့။

“အနီလို့ပဲ ခေါ်ပါအန်တီ”

အခန်း (၂၉)

“သမီး အနီ”

ရိပ်ခနဲ တွေ့လိုက်သည်နှင့် ဒေါ်ဝါဝါရိုန့် စိတ်အားထက်သန်
ခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ဆက်တည်းလည်း ကားပေါ်ကဆင်းကာ အနီထောင့်
နား ပြေးသွား၏။

အနီလေး ခြေလှမ်းတွေ တန့်မသွားပါ။ လှေကားထစ်တွေ
ဖြတ်ကျော်ပြီး အပေါ်ထပ် ပြေးတက်ခဲ့သည်။

“သမီး နေဦးလေ”

ဒေါ်ဝါဝါရိုန့်လည်း နောက်ကလိုက်တက်လာသည်။

“သမီးရယ်၊ သမီးကို အန်တီရိုန့် လိုက်ရှာလိုက်ရတာတွေ”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် မျက်နှာမပျက်အောင် ထိန်းလိုက်ရပြီး -

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ သမီးရယ်၊ သမီးက အန်တီရဲ့သမီးဖြစ်နေမိ

ပြီ”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အနီ ခပ်မဲ့မဲ့ ရယ်လိုက်မိသည်က အသံလေးပင် ထွက်၏။
သီတာက ပြောပြောဆိုတဲ့ အားပေးဟန်လေးနဲ့ မျက်စပစ်ပြ၏။

အနီ ခံစားရတာ အနီပဲသိတယ်။

ဒေါ်ဝါဝါရှိန်ကတော့ မျက်နှာမပျက်အောင် အနိုင်နိုင်ထိန်းရင်
လိုရာရဖို့အတွက် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နှင့်ပင်။

“သမီးရယ်၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့။ သားနဲ့သမီးတို့
အန်တီရှိန် ခမ်းခမ်းနားနား မင်္ဂလာဆောင်ပေးပါမယ် သမီးရယ်”

“အနီတောင်းဆိုနေလို့လား အန်တီရှိန်”

“ဟင်”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ကိုယ်လုံးလေး တောင့်တင်းသွားသည်။

“သမီး”

“ဒီမှာအန်တီရှိန်၊ ဖြစ်ပျက်သမျှအားလုံးအတွက် အန်တီရှိန်
ခပ်မှာ အနီ ဘာမှမတောင်းဆိုတူး။ အထူးသဖြင့် ကိုဝေနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်
ခွင့်ရဖို့”

“အို အနီ၊ သမီး ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သမီးရဲ့ ဂုဏ်

သိက္ခာအတွက် သမီးရဲ့တန်ဖိုးအတွက် အန်တီရှိန်က သားသမီးချင်း
တိုယ်ချင်းစာလို့ သမီးကို သားနဲ့မင်္ဂလာဆောင်ပေးမှာပါကွယ်၊ ပြီးတော့
သမီးနဲ့သားက စည်းလွန်ဘောင်လွန် ဖြစ်နေကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့မိန်းမတစ်ယောက်
အနေနီးလို့ စည်းလွန်ဘောင်လွန်ဖြစ်ပြီး လွန်ကျူးရုံနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရ
တော့လား”

“ဆောင်ရမှာပေါ့ သမီးရဲ့”

“အဲဒါဆို ဂျင်နဲ့မအက်တာကို ဘာလို့ မင်္ဂလာဆောင်မပေး
တာလဲ”

“ဟင်”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် အရှိုက်အထိုခံရသည့်နယ် ဗိုက်ခနဲဖြစ်ကာ ပါးစပ်
မဟောင်းလောင်းပွင့်သွားလေသည်။

အနီကိုလည်း ပြူးပြူးပြဲပြဲကြည့်၏။

အနီ အံကလေးကြိတ်ကာ -

“ပြောလေ အန်တီရှိန်၊ မမအက်တာနဲ့ ဂျင်က အနီနဲ့ကိုဝေလိုပဲ
စွန့်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်နေကြတာပါ။ အဲဒီလွန်ကျူးမှုအတွက် ဂျင်နဲ့
မမအက်တာရော မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ မလိုဘူးလား”

“ဒါ ဒါက ဒါ ဒါ ညည်းနဲ့မဆိုင်ဘူးအနီ၊ အခု အန်တီရှိန်
ပြောနေတာက”

“မပြောနဲ့ အန်တီရိုနဲ့ လိုချင်လောဘာစိတ်နဲ့ သူတစ်ပါးစည်းစိမ် ဥစ္စာကို ခြယ်လှယ်ချင်ခြယ်လှယ်လိုက်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူ့နှလုံးသားကို မှ မဖောက်စားပါနဲ့ အန်တီရိုနဲ့”

“ဟင် နင် နင်”

ဒေါ်ဝါဝါရိုနဲ့ တောင့်တင်းထားသမျှတွေက ဒေါသတွေအဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည်။ အနီကို လက်ညှိုးကြီးထိုးရင်း -

“နင် တော်တော်လူပါ၊ဝနေပါလား အနီလေး။ ညည်း၊ ငါ စိမ့်သမျှ နာခံရမယ်”

“ဆော့ဦးပဲ အန်တီရိုနဲ့၊ အနီလေးတို့ ဆင်းရဲပါတယ်။ ချို့တဲ့ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူများပစ္စည်းဆို အပ်တိုတစ်ချောင်းတောင် မမက်ပါဘူး ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ကိုယ် ရင်းပြီးမှ အန်တီရိုနဲ့တို့ဆီက ပညာသင်စရိတ် ယူခဲ့တာပါ။ ရှေ့ဆက်ပြီးလည်း ကိုယ့်လုပ်အားနဲ့ကိုယ် ရပ်တည်ဖို့ အဓိဋ္ဌာန် ပြီးသားပါ။ သူများနှလုံးသားတွေ ဖောက်စားပြီးမှ ခံစားရမယ့် စည်းစိမ်နဲ့ ကို အနီလေးတို့ အီးရွံ့သလို ရွံ့တယ်ရှင်”

“အနီလေး”

ဒေါ်ဝါဝါရိုနဲ့ ပေါက်ကွဲစွာ အော်ပစ်လိုက်သည်။ အနီလေး မမူပါဘူး။ အသည်းနှလုံးက နာကျင်နေပေမယ့် မာနကတော့ မီးခိုးလို ရဲသည်။ သံမဏိလို မာကျောနေမိသည်။

“အန်တီရိုနဲ့ကို နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်။ ကိုဒေ့ကို အနီ

လုံးဝ မယူနိုင်ဘူး။ အန်တီရိုနဲ့ ပြန်ပါတော့”

အနီစကားလုံးက ဒေါ်ဝါဝါရိုနဲ့ရင်ဘတ်ကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက် သည့်နှယ်။ ဒေါ်ဝါဝါရိုနဲ့ကိုယ်ကြီး နောက်လန်ကျမတတ် ဖြစ်ကာ။

“ဟင့်အင်း၊ ဟင့်အင်း၊ နင် နင် ဒီလို ဆုံးဖြတ်လို့မရဘူး အနီလေး။ နင် အဲလို ဆုံးဖြတ်လို့ လုံးဝမရဘူး။ နင် ငှါသားနဲ့ပဲ ယူရမယ်။ နင် ငှါသားနဲ့ယူရမယ်”

ဒေါ်ဝါဝါရိုနဲ့ ကတိုက်ကရိုက်ပြောသည်က ရည်ရွယ်ချက်တွေ အပျက်စီးမခံနိုင်တဲ့ လောဘစိတ်နဲ့ပဲဖြစ်သည်။

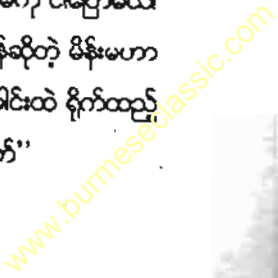
အနီကသားကိုမယူရင် စည်းဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း သမီးကို ဆက်ထပ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်နဲ့ သူမရသင့် ဆိုက်မယ့် စည်းဒယ်ဒီရဲ၊ စည်းစိမ်ဥစ္စာအားလုံး သူမနဲ့ အလှမ်းဝေးသွား စလေ။

သူမဘဝမှာ ကောင်းကင်ဝါ စံအိမ်မရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ စည်း စည်းဒီပေးကမ်းခဲ့တဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာကို မပိုင်ဆိုင်ရလို့မဖြစ်ဘူး။

“အနီမှာ ငြင်းပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ အနီစိတ်နဲ့အနီ ငြင်းတယ်”

“ဟင့်အင်း၊ ညည်းငြင်းလို့မရဘူး။ ညည်းအမေကို ငါပြောမယ်။ ညည်း ငါ့ကို အနိုင်ပိုင်းသွားလို့မရဘူး အနီလေး။ မမရှိန်ဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ

မဆို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့မိန်းမဆိုတာ ညည်းခေါင်းထဲ ရိုက်ထည့် ထည့်လိုက်။ မမရှိန်လုပ်ရင် အားလုံးဖြစ်တယ် တောက်”

မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ပေါက်ကွဲနေတဲ့ ဒေါ်ဝါဝါရှိန်။ ပြောချင်ရာ ပြောပြီး ဒီရောသောပါး ပြေးထွက်သွားသည်။

သွားစမ်းပါလေ၊ စီးကျလာတဲ့ မျက်ရည်တွေကို အနီ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပဲ သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ သီတာက သက်မတချချနဲ့ အနီလက်စမ်းလေးကို ဆုပ်ကိုင်အားပေးလာသည်။

“အနီ ဆုံးဖြတ်တာ သီတာလက်ခံပါတယ်ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ အဖေဖေနဲ့မမေက”

အနီ လက်ကလေးပြကာ ဟန့်တားမိသွားသည်။ သီတာ အလိုက်သိစွာ ဘာမှမပြောတော့ပါ။

“အနီ ဆုံးဖြတ်ထားတာကို ဘယ်သူ့အတွက်မှ မပြောင်းလဲမိစေနဲ့ သီတာရယ်၊ အနီ ဒီလိုဆုံးဖြတ်တာ စည်းနှလုံးသားအတွက် သီတာရယ်၊ စည်းနဲ့ မမအက်တာလိုမိန်းမ မထိုက်တန်ပါဘူး သီတာရယ် ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ ပိုပြီး မထိုက်တန်တာက နှလုံးသားတွေ ဖောက်စားတဲ့ အနီတိုရှိန်လောဘစိတ်၊ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး အခြယ်အလှယ်မယ့် စည်းဘဝအတွက် တတ်နိုင်သမျှ ကာကွယ်ပေးချင်လို့ပါကွယ် ဟင့် ဟင့်”

ပြောရင်း တနှိုက်နှိုက်ခိုနေတဲ့ အနီလေးကို သနားလှပေသည့် သီတာ သက်မလေးချရင်း -

“ရင်လေးရပါလား အနီရယ်၊ အချစ်စိတ်ဟာ အနီးကပ်”

လေ ပူပြင်းလေ ဖြစ်နေတာမျိုးလားကွယ်၊ သီတာတော့ ဘာကိုမှ လိုက်မမိတော့ဘူး။ ကဲပါ အနီလည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်နှလုံးသားကို ထိန်းထားပါဦးကွယ်၊ ရှေ့ဆက် ရင်ဆိုင်ရမယ့် မီးတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ် ဗဟုတ်လား”

အနီ မျက်ရည်တွေက တသောသော သွန်ချမိကာ ချစ်တတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အနီဘဝက တန်ဖိုးမဲ့နေပါပြီ။ ဘယ်လိုစိတ်မျိုးနဲ့ စည်းကို အနီ ချစ်ရက်မှာလဲ။

အနီကို မချစ်ပါနဲ့ စည်းရယ်။ အနီကို မချစ်ပါနဲ့။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

“လူပါးဝန်တင် ဘယ်ကမလဲ၊ မာမိတို့ကို ခွေးဖြစ်အောင် လုပ်
မယ့်ဟာမ”

မာမိကလည်း အံ့တကြိတ်ကြိတ်နဲ့ပြော၏။

“သူလုပ်တိုင်း ရမတဲ့လား မာမိ၊ သား ခုပဲ ဒီကောင်မကို
သွားခေါ်ခဲ့မယ်၊ မာမိတို့ စိတ်မပူနဲ့”

ဒေတာပြောပြီး တရူးထိုး ထွက်သွား၏။

“သား ဒေတာ”

ဦးသက်တန်ဦး လက်ပိုက်ကြည့်မနေသာတော့။ အခန်းထဲက
ထွက်လာပြီး သား ရှေ့မှာ ပိတ်ရပ်ရင်းခေါ်သည်။

“ဒါလင်”

ဒေါ်ဝါဝါရိုန် ခင်ပွန်းသည်ကို ဆွဲတားရင်း ခေါင်းယမ်းပြသည်က
သားကို မတားဖို့၊ ဒီတစ်ခါ ဦးသက်တန်ဦး မယားစကားကို နားမဝင်
တော့ပါ။

“ဒီမှာ”

“ဒယ်ဒီ ဘာမှ ဝင်မပြောနဲ့၊ သားကိစ္စ သားလုပ်ရမယ်”

“သားက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ဒယ်ဒီကို ပြောစမ်းပါဦး”

မေးလာတဲ့ ဖခင်ကို ဒေတာ မကျေနပ်။ ဘုကြည့်ကြည့်ပြီး-

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အနီလေးကို ရအောင်ယူရမယ်လေ”

“အမွေနည်းနဲ့ ဘယ်မိန်းမကိုမှ သားယူလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။

အနီး (၃၀)

“ဘာပြောတယ် မာမိ”

“ကျွန်သဘောကံမက သားကို မယူနိုင်ဘူးတဲ့လေ”

“ကောင်မ”

ဒေတာ ဒေါသကြီး ထောင်ခနဲ ထသွားသည်။ နှုတ်ကလည်

ရင့်ရင့်သီးသီး ဆဲရေးသလို ထိုင်နေရာမှလည်း ဝုန်းခနဲထ၏။

“ဒါ သက်သက် လူပါးဝတာ ကိုဒေ”

အက်တာကလည်း မကျေနပ်။ ဒီလိုမိန်းကလေးကို ယောက်

တော်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်မကူးပါ။ အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့်

ယောက်မတော်ရမှာလေ။

အေး ဒီအခြေအနေမှာ ပိုဆိုးတယ်”

“ဘာမှ ဆိုးစရာမရှိဘူး ဒယ်ဒီ၊ အနီလေး သားနဲ့ငြိနေတာ ကြာလှပြီ သူငြင်းလို့မရဘူး၊ ပြီးတော့ အနီလေးကို သားမရလို့ မပြစ်ဘူး ဒါပဲ”

ဒေတာဦး တဝေါဝေါနဲ့ ပြောချပြီး ဇွတ်ထွက်သွားသည်။

“သား”

ဦးသက်တန်ဦး ဆွဲထားသော်လည်း မရတော့ပါ။ သားက ဇွတ်ထွက်သွားသလို မယားက သူ့လက်မောင်းကို ဆွဲထားရင်း -

“ဒါလင် ဒါလင်မတားပါနဲ့၊ ရှိန်ဘဝ စုတ်ပြတ်သတ်နေမယ့် ဒဏ်ကို ရှိန် မခံစားနိုင်ဘူး၊ ရှိန်တို့ဘဝ ပြည့်စုံဖို့ နင်းရမယ့်သူကို နင်းရမယ်၊ ဆုပ်ကိုင်သင့်တဲ့သူကို ဆုပ်ကိုင်ရမှာပဲ ဒါလင်၊

အစတုန်းက စည်းတစ်ယောက်တည်းကိုပါ ချုပ်ကိုင်ဖို့ပါ၊ အခု အဲဒီဟာမကိုပါ လက်ဦးထားရမယ်၊ တရားတယ်၊ မတရားဘူး ဆိုတာ ထက် ရလာတဲ့အခြေအနေကို အသုံးချရမှာပဲ”

ဇနီးသည်ရဲ့လောဘအရှိန်က တညီညီသောက်နေတဲ့ မိတောင်ကြီးနယ်၊ စက္ကန့်အမျှ တောက်လောင်မှုအားပြင်းနေတာ ခုချိန်မှာ အရှိန်အကောင်းဆုံး ထင်ရဲ့။

“ဟုတ်တယ် ဒယ်ဒီ၊ ဒယ်ဒီ အရှာအဖွေမကောင်းလို့ သမီးမပြည့်စုံပေမယ့် မာမိ အစီအမံကောင်းလို့ သမီးတို့ ဒီလိုနေနိုင်တာ။

အဲဒီအတွက် မာမိ စီစဉ်တာကို ကိုဒေနဲ့ သမီးနာခံရမယ်၊ ဒယ်ဒီ ဘာမှ ဝင်မပြောပါနဲ့၊ မပြောနဲ့”

သမီးကပါ မအေ့လောဘနောက် ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါတာဆိုချေပြီ။ ဇနီးနဲ့သားကို ဖျောင်းဖျာမယ်ဆိုတဲ့ ဦးသက်တန်ဦးစိတ်က သမီးရဲ့စကားလုံးတွေနောက်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားသလား၊ အောက်မေ့ရသည်။

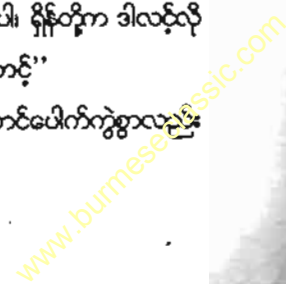
သမီးနဲ့ဇနီးကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း ဦးသက်တန်ဦး ကူခြေဆယ်မနိုင်အောင် စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ် ကျသွားလေသည်။

“မင်းတို့သားအမိစိတ်က အဲသလောက်ထိ လောဘမှန်ယိုနေမယ်လို့ ဒါလင် ဘယ်တုန်းကမှ သံသယမဝင်ခဲ့ဘူး၊ ရှိန်ရယ်၊ ခုတော့ သိရသမျှအကြောင်းအရာတွေက မခံစားနိုင်လောက်အောင် ပြင်းထန် ထွန်းတယ်၊ မင်းတို့မိသားစုရဲ့ လောဘကို ဖျောင်းဖျာဖို့ ကြိုးစားခွင့်မရအောင် အရှိန်တညီညီတက်နေပြီဆိုတော့ ဒါလင် ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ရှိန်တို့လောဘနဲ့ ရှိန်တို့ဘာသာ စံစားကြပါတော့”

ဦးသက်တန်ဦး စိတ်နလုံးထိခိုက်စွာပြောရင်း ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်ထဲက ထွက်သွားသည်က ရာသက်ပန်အတွက်။

“သွား သွားစမ်းပါ ဒါလင်ရယ်၊ သွားစမ်းပါ၊ ရှိန်တို့က ဒါလင်လို သူတော်ကောင်းစိတ် မမွေးနိုင်ဘူး၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ပြောလည်းပြောရင်း ဆူလောင်ပေါက်ကွဲစွာလည်း

ငိုချသည်။ လင့်ထက် သူမမှာ မက်စရာကရှိတယ်လေ၊
 သမီးကအား၊ သားက ဓားပဲ မဟုတ်လား။
 ရှိန်လိုအင်အတွက် သားနဲ့သမီး ရှိဖို့သာ အဓိက။
 ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ဒါပဲ ထပ်တလဲလဲပြောကာ သမီးလက်ကို တင်
 နေအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ အနီလက်တစ်ဖက်ကို ဆွဲပြီး
 ပြန်ရောက်လာမယ့် သားကို စိတ်အားထက်သန်စွာမျှော်လျက်။
 ဒေါ်ဝါဝါရှိန် မာန်ကလေးတင်ကာ မျက်နှာလေး မော့လိုက်စေ
 သည်။ မကြာခင် သူမတို့မိသားစုဘဝ ပြည့်စုံခြင်းကို ဟောဒီလက်တွေ
 နဲ့ ဆုပ်ကိုင်စိုးမိုးခွင့် ရတော့မှာလေ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အန်း (၃၁)

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”
 တံခါးခေါက်သံ ကြားပေမယ့် အနီ ခေါင်းလေးမမော့နိုင်အား။
 “ဝင်ခဲ့လေ သီတာ၊ တံခါးလော့ခဲချထားပါတယ်ဟယ်၊ ရှင်
 စောခါနီးမို့လို့”
 အနီ ပြောလည်းပြောရင်း လက်ကလည်း အကျီစီးကွင့်နဲ့
 ထိုးပြဲထိုးနေလိုက်သည်။
 လောလောဆယ် ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတဲ့
 အန်း အရင်လုပ်ခဲ့တဲ့ စီးကွင့်နဲ့ထိုးတဲ့အလုပ်ကိုသာ ပြန်ကောက်လုပ်မိ
 ခြင်း။

ဒီတိုက်ခန်းလေးရဲ့အနီးနားမှာ ဖက်ရှင်ချုပ်တဲ့ဆိုင်ကြီးတွေ ရှိတာနဲ့ အလုပ်လေး အလွယ်တကူရသွားတဲ့သဘော။

“ကို”

တံခါးဖွင့်သံနောက်မှာ ခေါ်သံက ပါလာသည်။

“အနီ”

“ဟင်”

သီတာအသံမဟုတ်တာကြောင့် အနီ စီးကွင့်နဲ့ထိုးရပ်ပြီး ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိလျှင် မျက်လုံးအပြူးသား ဖြစ်၏။ နှုတ်မှလည်း “ကိုဒေ” ဟု လွှတ်ခနဲ ခုန်ထွက်သွား၏။

“အနီ”

ခေါ်သံလေးကို အရင်လို ချိုကြည်နေအောင် ဒေတာ သင်ထားပြီးခေါ်သည်။

ပွင့်လာတဲ့တံခါးကို နောက်ပြန်ပြန်ပိတ်ကာ မြူသော မျက်လုံးနဲ့ စိုက်ကြည့်ရင်း အနီရှေ့ တိုးခဲ့သည်က ဒီမိန်းကလေး သူ့ဘက်ပါအောင် စည်းရုံးဖို့။

“ကို ကိုဒေ၊ ရှင် ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံမြင့်လေးမှာထိုင်ပြီး စီးကွင့်နဲ့ထိုးနေတဲ့ အလုပ်ကို စားပွဲပေါ် လွှတ်ချကာ အနီ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဘာလာလုပ်လဲလို့ အနီကိုယ့်ကို မမေးပါနဲ့၊ အနီ မနီ”

တိုယ် ဘယ်လိုမှ နေလို့မနိုင်ဘူး”

“ဟွန်း၊ နေလို့မနိုင်ရင် ယွန်းရွှေစံ ခေါ်လိုက်လေ”

“တောက်”

စိတ်ကို ဆွဲဆန့်ထားမရတော့ပါ။ ယွန်းရွှေစံကို ခေါ်လိုက်ဆိုတဲ့ စကားက သူ့ရဲ့ဖက်ကို စော်ကားမော်ကား ပြန်ပက်လိုက်သလိုပင်။ ဒေတာ ဒေါသ စောင့်အောင် ထွက်သွားသည်။

“အနီ၊ ကိုယ့်ကို ဘာမှ ညွှန်ကြားစရာမလိုဘူး။ ငါ မနေနိုင်လို့ ခေါ်လို့ရတဲ့မိန်းမဟာ ယွန်းရွှေစံတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး။ အများကြီးကွဲ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ သာယာခွင့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြစရာ မလိုဘူး။ အခု ငါလာတာ မင်းကိုခေါ်ဖို့၊ မင်း ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ အနီ”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်၊ လိုက်ခဲ့ရမယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ နင် ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ် အနီ”

ပြောလည်းပြောရင်း အနီလက်ကောက်ဝတ်ကို ဖမ်းဆွဲ၏။

“အို မလိုက်နိုင်ဘူး”

အနီ လက်ကို ရုန်းကာ ရှောင်သည်။

“တောက် မင်းမလိုက်လို့ မရဘူးကွ”

အခဲမကြေပြောသံနောက်မှာ အနီကိုယ်လေးကို ဆွဲဖက်၏။

“ညှပ်မြန်လှတာမို့ အနီ ရှောင်ချိန်မရလိုက်ပါ။

“မလိုက်ဘူးနော် ကိုဒေ၊ ရှင်နဲ့တစ်သက်လုံး မလိုက်ဘူး။ ရှင်တို့ရဲ့လိုချင်လောဘက စည်းစိမ်ဥစ္စာတင်မကဘူး၊ မိန်းမသား တစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုပါ ချုပ်ကိုင်ကြယ်လှယ်ဖို့။ ဒါတွေကို အနီမသိဘူးမထင်နဲ့။ ရှင်နဲ့တစ်သက်လုံး နေဖို့ အနီ စိတ်ကူးမရှိဘူး။ ဖယ် လွှတ်နေော်လွှတ်၊ လွှတ်စမ်းပါ”

အတင်းကာရော ဆွဲဖက်ထားတဲ့ ဒေတာလက်တွေကို ဆောင့်ရှုန်းပစ်၏။

“အနီ”

ဆောင့်ရှုန်းနေတာကို ဒေတာ ဒေါကန်လာသည်။ ဆွဲဖက်ထားတဲ့ အနီ ရှုန်းလို့မရအောင် နံရံနဲ့ ဖိကပ်ထားလိုက်သည်။

“ရှင်နော်၊ လွှတ်စမ်းပါ။ ရှင်တို့လို ယုတ်မာတဲ့သူကို အနီဘယ်တော့မှ မယူဘူး”

“မယူလို့ ရမလားအနီ၊ နင်နဲ့ငါက ဘာလဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မယူဘူး။ လုံးဝမယူဘူး။ ရှင်းပြီးလား ဖယ်လွှတ်”

“တောက်”

ဒေတာ တောက်တစ်ချက်ခတ်ကာ နှုတ်သီးကောင်းလျှာဖိပြန်ပက်နေတဲ့ အနီနှုတ်ခမ်းလေးကို အသည်းနာနာနဲ့ ဆွဲဆုပ်၏။

“လူ လူယုတ်မာ”

အနီ သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

ဒေတာပါးစပ်ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲခွာ ကုတ်ဖဲ့ပစ်၏။

“အား”

ခံစားချင်တာက စိတ်လိုက်မာန်ပါ အနင်းတွေစောက်ပါလာမယ့် အနီနှုတ်ခမ်းအစုံ။ ခံစားရတာက ဖျင်းခနဲ နာဖျက်သွားတဲ့ဝေဒနာ။ ဒေတာတစ်ကိုယ်လုံး၊ အနာရှိန်တွေ လှိုက်တက်သွားသလို ကိုယ်ချဉ်းလည်း အတွန်းခံရကာ နောက်ယိုင်ကျလှလှ။

“ထွက်သွား သွား”

အနီ အသံကုန်အော်ဟစ်ရင်း အနီးနားမှာရှိတဲ့ ပလတ်စတစ်ထိုင်ခုံနဲ့ ကောက်ပေါက်၏။

“အနီ”

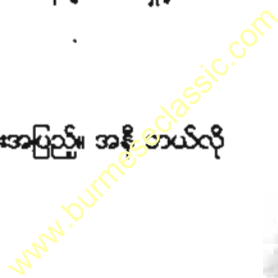
ပြေးဝင်လာတဲ့ထိုင်ခုံကို ဒေတာ ရှောင်လိုက်ရသည်။ ရှောင်ရင်း ချေတိုက်ကာ အနီလက်တစ်ဖက်ကို အမိဖမ်း၏။

မိတာနဲ့ ဆောင့်ဆွဲလိုက်လျှင် အနီတစ်ကိုယ်လုံး ညွတ်ခနဲ ပါသွားလေသည်။

“ကိုဒေ ရှင်ကို တောင်းပန်ဆို တောင်းပန်ပါ့မယ်၊ ရှင်လမ်းရှင်လျှောက်ပါ။ အနီဘာသာအနီ”

“မင်းပါးစပ် ပိတ်ထား”

ဒါပဲပြောပြီး ဆွဲထုတ်ခဲ့တာက ခွန်အားအပြည့်။ အနီ ဘယ်လို

ရုန်းရုန်း ဒေတာ တစ်ရှူးထိုး ဆွဲသွားတဲ့အားကို မရုန်းနိုင်။ တံခါးထိုး ဆွဲထားလည်း မရတော့ပါ။

အားမသန် မာန်လျှော့ရတော့မယ့်အနေအထား ရောက်နေပြီ လား။

“ကိုဒေ”

“အနီ၊ မင်း ဘာမှမပြောနဲ့၊ မင်းကို ငါ တစ်သက်လုံး ပိုင် ထားရမယ်၊ မင်း ငါ့လက်ထဲရောက်ဖို့ အရေးအကြီးဆုံးပဲ၊ မင်းပါးစပ်ထဲ ပိတ်ထား ပိတ်”

“မပိတ်ဘူး ပြောမယ်”

“ပြောဦးကွာ၊ ဖြောင်း”

“ဟာ”

ဒေတာ လက်ဖြန့်ရိုက်လိုက်လျှင် အနီ ပါးပြင်လေး လည်ထင် ကာ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ချာခနဲ လည်ပြီး ပုံကျသွားသည်။

မျက်လုံးထဲမှာလည်း ဘာမှမမြင်ရတော့ပါ။

ပြာမှောင်မှောင်ဖြစ်နေလျှင် -

“မင်း ငါ့ကို ဘယ်တော့မှ မငြင်းနဲ့ အနီ။ ငြင်းလို့မရဘူးကွာ”

နောက်ဆုံးကြားလိုက်ရသည် ဒေတာအသံအဆုံးမှာ အနီကို လေး စေ့ခနဲ ပွေ့ချိန်ရ၏။ ဒါတင်မက ဒေတာရင်ခွင်ထဲပါသွားမှာ သိလိုက်ရတဲ့အဖြစ်။

စည်းရယ်၊ အနီဘဝဟာ လောဘာဇော်တိုက်နေတဲ့ ရမ္မာ သားကောင်အတွက် စတေးခံရဖို့ဖြစ်လာတာလား။ ပြောစဉ်းပါကွယ်။

“ခမျာလည်း သနားပါတယ် သားရယ်၊ ပြီးတော့ စိုးရိမ်စရာလည်း ကောင်းတယ်၊ သူလေးကို ရှိန်တို့သားအမိ ဒီအားတွေပေးပြီး အတင်းမေ့ လက်ခံရမယ်လို့ အမိနဲ့ပေးလား။ စေခိုင်းလားနဲ့ သိမ်းပိုက်လိုက်မှာ မာမိရင်ပူလှတယ်၊ ဒင်းတို့သားအမိလက်ထဲမှာ အနီလေး တစ်သက်လုံး ရှင်သေးဘဝရောက်ရတော့မယ်၊ သူတို့မိသားစု နိုင်စားသမျှ ခံရတော့မယ်၊ အဲဒီအတွက် မာမိတို့တာမှ မလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူးလား သားရယ်”

မာမိလည်း အနီလေးအတွက် စည်းနည်းတူ ခံစားနေရမှန်း သိသာနေသည်။ စည်းလည်း ဘာမှလုပ်ဆောင်ပေးခွင့်မသာလို့ အခြေအနေကို စောင့်ကြည့်နေရတဲ့အဖြစ်။ ရင်မှာတော့ အတိုင်းအဆမဲ့ ပူနေရတာပေါ့။

“ကဲပါ မာမိရယ်၊ ဒီလောက်လည်း စိုးရိမ်မနေပါနဲ့၊ အနီလေးအား သူတို့မိသားစုထက် တွေးခေါ်တတ်ပါတယ်၊ အနီဘဝအတွက် အနီစိတ်နဲ့အနီ ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပါ”

“ဒါတော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်၊ ရှိန် လူလည်ကျကျ အမိနဲ့ ဆေးတာမျိုးတွေ လုပ်မှာစိုးတာပါ။ ပြီးတော့ ဒေတာဆိုတဲ့ကောင်လေးက အစွတ်တိုးလေး၊ ကမူးရှူးထိုးနဲ့”

စိုးရိမ်စိတ် လွန်ကဲပြီး ဒေလော့ပြိုကျလာတဲ့ မာမိရင်တွင်း အစားသံက စည်းရင်အုံကို ပူလောင်မှုအရှိန် တက်စေသည်။

အနီး (၃၂)

“ကျွန်တော် ကောင်းကင်ဝါစအိမ် ခဏသွားလိုက်ဦးမယ် မာမိ ဒေါ်အိရွှေစင် ခေါင်းလေး တဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြီး -

“အစစအရာရာ သတိထားပေါ့ သားရယ်”

“စိတ်ချ မာမိ”

“ဒါနဲ့ အနီလေးကော သား”

အနီလေး နာမည်မေးလိုက်သည်နှင့် သားမျက်နှာလေး ချစ်စိတ်နဲ့ ညွတ်ပျောင်းသွားသည်။ ဒါတင်မက စိုးရိမ်မှုတွေနဲ့လည်ညှိုးလျကာ -

“သီတာက သီတာနဲ့အတူတူ ရှိနေတယ်လို့ ပြောတယ် မာမိ”

“တော်ပါတော့ မာမီရယ်၊ သားရင် ငီးလောင်နေရတဲ့ ဝေဒနာ ထက် ပိုပြီးပူလောင်မယ့် စိုးရိမ်စကားတွေ မပြောပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် သွားဦးမယ်”

စည်းစကားဖြတ်ပြောရင်း မာမီကို နှုတ်ဆက်ထွက်ခဲ့သည်က မာမီရင်တွင်းစကားလုံးတွေအတိုင်း ပူပင်ရလို့ မဟုတ်လား။

စိုးရိမ်စိတ်လွန်ကဲရတဲ့ ဝေဒနာကို မခံစားနိုင်ပါလေ။

ဒေါ်အိရွှေစင်ကတော့ သားလေးအတွက်သာမက ထိုကောင်းလေးအတွက်ပါ စိုးရိမ်သောက အံ့ဖွဲ့ခံစားရတာ အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်ပါဘူး။

သူမသာ ဗုဒ္ဓဂယာမှာ ဟရားစခန်းဝင်နေတုန်း နေထိုင်မကောင်း မဖြစ်ခဲ့ရင် အကောင်းသား။ သူမ နေထိုင်မကောင်းဖြစ်ဖို့ သားက သူမဆီလာခဲ့တာ။ ရင်မှာအပူတွေနဲ့။

ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်မှာ သားမရှိတုန်း အနီလေး တစ်ခုခုဖြစ် သွားမှာကို စိုးရိမ်ကာ မအေးကိုပြုစုနေရတာပင် နောက်ကြောင်းမအေး ခဲ့ပါ။

ဒါတင်မက သားစိုးရိမ်တဲ့အတိုင်း အနီလေးကို ဒေတာကာဟင်။ ရင်မောလှပါတယ် သားရယ်၊ သားအတွက် တကယ် ရင်မောလှပါတယ်။

“ဟင်”

စည်း တအံ့တသြဖြစ်ကာ ကားစက်ရှိန်ကို လျှော့လိုက်ရသည်။ အမီဆီက ထွက်ခဲ့တာ ခုလေးတင်။ လမ်းသွယ်လေးမှ မိန်းလမ်းပေါ် ကားကျွတ်တက်စဉ် ထိုလမ်းထောင့်မှ စည်းကားခေါင်းရှေ့ ဘွားခနဲ ဆောက်နေတဲ့ အက်တာ။

ပြီးပြီးမြန်မြန် မျက်နှာလေးနဲ့ ကားကိုပိတ်ပြီး လက်တားရပ်၏။

“ဘာလဲ အက်တာ”

စည်း ခပ်ချဉ်ချဉ် မေးချ၏။ ထုံးစံအတိုင်း အက်တာ ကိုယ်လေး ချုပ်ကာရယ်ပြီး ကားခေါင်းရှေ့မှပတ်ကာ ကားတံခါး ဆွဲဖွင့်၏။

စက္ကန့်ပိုင်းပင်မကြာ စည်းကားပေါ် အက်တာ စွေခနဲ တက်ထိုင် ဦးသား ဖြစ်သည်။

“မောင်းတော့”

ခပ်ရွှင်ရွှင်လေးဆိုသည်။ စည်းပိုင်းရင်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်၏။

“နေပါဦးအက်တာ၊ မင်းကိုယ့်ကို အမိန့်ပေးနေတာလား”

“မြန်မြန်မောင်းပါ၊ ဒီနားမှာ ကားကြာကြာရပ်နေလို့ မရဘူး”

ယာဉ်ထိန်းရဲ့ တွေ့သွားရင်”

“ကျွတ်”

စည်းဝိုင်း စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်စွာ။ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သင်္ဃာ
ကားကို မောင်းထွက်၏။ စည်း ကားလေးမောင်းထွက်လိုက်တာ
အက်တာ မြူးမြူးလေးရယ်သည်။

ဒီသားအမိဟာ ဘယ်အချိန်အခါမှာ ဘာဖြစ်တတ်သလဲဆိုတာ
ကြိုတင်အကွက်ချပြီးမှ စိစဉ်တတ်တဲ့ အကျင့်ရှိတာကအစ တစ်ထောင်
တည်း။

“စည်း မာမိဆီ စည်းရောက်နေမှန်း အက်တာသိတယ်
စည်း အပြန်ကို လာစောင့်နေတာ အကြောင်းရှိလို့ပေါ့။ ဟင့်
ဟင့်”

“ဘာအကြောင်းလဲ”

စည်း ခါးသီးစွာ မေးလျှင် အက်တာကိုယ်လေး လှုပ်
ရယ်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ စည်းဘက် တစ်ကိုယ်လုံးလှည့်ကာ စတင်
ကိုင်းထားတဲ့ စည်းလက်ပေါ် သူမ လက်ထပ်တင်၏။

“တောက် အက်တာ”

စည်း ဒေါသနဲ့ဖိခေါ်ကာ သူ့လက်ပေါ်က အက်တာလက်
ခါပစ်ရင်း ကားကို လမ်းဘေးထိုးရင်လိုက်သည်။

ရပ်ရနေရာဖြစ်ဖြစ် မရပ်ရနေရာဖြစ်ဖြစ် စည်း ဘာမှ မျှ
ပါ။ စည်း ကားလေးထိုးရင်လိုက်တာနဲ့ အက်တာက သူမခေါင်းထောင့်
စည်းပန်းပေါ် ညွတ်ချပြီး -

“ဒီလောက်လည်း ဒေါသမကြီးပါနဲ့ စည်းရယ် စည်း ပေါက်ကွဲ
တာကို အက်တာ မမြင်လိုပါဘူး”

“မင်း အပိုတွေ လျှောက်မပြောနဲ့”

ပန်းပေါ် ရောက်နေတဲ့ အက်တာခေါင်းကို တွန်းပစ်လိုက်သည်။
အက်တာ ဒါလည်းအရယ်မပျက်၊ မျက်နှာမပျက်။ စည်းကို မျက်လုံးရွဲ
ညှိုးနဲ့ စိုက်ကြည့်လျက် ပြောသည်။

“အပိုတွေ မပြောပါဘူး။ လိုတာပဲ ပြောမယ်လေ နော် စည်း”

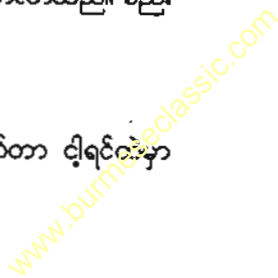
ယောက်ျားတစ်ယောက် စိတ်နှလုံးသားတွေ ညွတ်ယိုင်ကျသွား
တာကအောင် ကိုယ်သင်းရနဲ့ မွှေးအိအိဖန်တီးထားတဲ့ အက်တာ။
ညှို့ဆွဲအားတွေပါတဲ့ ရေမွှေးနံ့ထုံသင်းနေတဲ့ အက်တာ ကိုယ်
ခါးရနံ့ကို စည်းမရှုရှိုက်။ နာခေါင်းနှံ့တွလုပ်ရင်း ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်
သည်။

ဒီမိန်းမ ဘာကိုတောင်းဆိုမလဲဆိုတာ စည်း ခိုင်မိတယ်မဟုတ်
စည်းကားပေါ်က ဆင်းလိုက်တာနဲ့ အက်တာ ပန်းလေးပင့်ကာ
သူ့ယ်လားလို့ ရွတ်ရင်း ကားပေါ်ကဆင်းသည်။

ကားဘေးမှီရပ်နေတဲ့ စည်းရှေ့ သူမ ရောက်လာသည်။ စည်း
စိုက်ကြည့်ပြီး တစ်လုံးချင်းပြောသည်။

“စည်းကို ရွေးချယ်ခွင့် ပေးမယ်လေ”

“ဟွန်း၊ မက်လုံးတွေနဲ့ လာမဆွယ်နဲ့အက်တာ ငါ့ရင်ထဲမှာ

ဘာရှိလဲဆိုတာ နင်အားလုံးသိတယ်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့် အက်တာသိတာပေါ့၊ စည်းချစ်နေတဲ့အဖေကို ကိုဒေ ပိုင်ဆိုင်ထားမှာကိုလေ”

စကားအဆုံးမှာ စည်း အံ့တစ်ချက်ကြိတ်လိုက်သည်။ ဒီပိန်းကလေး စည်းစိတ်ထဲရှိတာကို ဖတ်တတ်နေတယ် မဟုတ်လား။

“ဒါ မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘူးအက်တာ”

“ဟုတ်တယ်၊ အနီးကို ကိုဒေပိုင်ထားတာ အက်တာနဲ့မဆိုင်ဘူး ဒါပေမဲ့ အနီးကို ကိုဒေမပိုင်ဆိုင်စေချင်ရင် အက်တာတောင်းဆိုတာ စည်းလိုက်လျောပေးရင် အိုကေမယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“စည်းနဲ့အက်တာ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ဖို့”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

စည်း နာကျင်မဲ့မဲ့ ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။ ထိုရယ်သံ အက်တာ တောင်းဆိုမှုကို စော်ကားနေသည့်နှယ်။

“စည်း ရှင် မခနဲနဲ့၊ ဒီကိစ္စ ရှင့်ကို ရွေးချယ်ခွင့်ပေးလိုက်တာ အနီးကို ကိုဒေလက်ထဲအရောက်မခံချင်ရင် အက်တာတောင်းဆိုတာ စည်းလိုက်လျောရမယ်၊ မလိုက်လျောချင်ရင်”

“တော်စမ်းပါ”

“ဘာလဲ၊ ရှင်က အက်တာပေးတဲ့အခွင့်အရေးကို မလိုချင်ဘူး”

လား”

“ဒါ အခွင့်အရေးပေးတာမှ မဟုတ်တာ အက်တာ”

“အခွင့်အရေးပေးတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး စည်း ဘာကိုမှ ငြင်းပယ်ခွင့်နဲ့ ရွေးချယ်ခွင့်မရှိဘူးလေ၊ အနီး ခေါင်းညိတ်လိုက်တာနဲ့ ပွဲပြီး ပြီပဲ၊ အနီး ခေါင်းမညိတ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒ ရှင့်ရင်ထဲမှာ အပြည့်ရှိနေတာ အက်တာသိလို့”

“ကိစ္စမရှိဘူး အက်တာ၊ အနီးဘဝ အနီးပိုင်တယ်၊ ကိုယ် မဖြစ်စေချင်တိုင်း ထင်ရာလျှောက်လုပ်လို့ မရဘူး”

“ဒါဆို စည်းက အနီးတောင်းဆိုတာကို မလိုက်လျောဘူးပေါ့”

“လိုက်လျောရမှာပေါ့ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

စည်း ခနဲပြီးရယ်လေသည်။ အက်တာ ဒေါသတဖွားဖွားထကာ။

“စည်းနော်၊ အတည်အတန် ပြောနေတာကို ခနဲမနေနဲ့၊ ကဲ ထက်ထပ်မယ်ဆိုရင် လက်မှတ်ထိုး။ အက်တာ စာချုပ်အသင့် ဆုလာတယ်”

ကိုယ်လိုရာအတွက် အသင့်လုပ်လာတဲ့အက်တာ။ ပခုံးလွယ် အိတ်ပါးလေးထဲမှ စာချုပ်နှစ်စောင် ဆွဲထုတ်၏။

ထိုစဉ် -

“တိ တိ တိ”

စည်း ဘောင်းဘီခါးကြားမှာချိတ်ထားတဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းလေး

မြည်လာသည်။

“ဒီမှာ လက်မှတ်ထိုးပေးလိုက် စည်း”

အက်တာက စာချုပ်အတင်းထိုးပေးသည်။ စည်း လက်ကာ လိုက်ရင်း ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“စည်း စည်း လုပ်ပါဦး၊ အနီကိုလေ သိတာမရှိတုန်း တိုက် ခန်းထဲကနေ ဆွဲပွေ့ပြီး ဒေတာ အတင်းခေါ်ထုတ်သွားတယ်၊ စည်း အမြန်လာခဲ့ပါ စည်းရယ်”

သိတာရဲ့ ဗလုံးဗထွေးအသံက စည်းနှလုံးသားကို လှုပ်ခါသွား စေသည်။ မျက်နှာထားလည်း တင်းမာကာ လက်ကိုင်ဖုန်းကို တင်းနေ အောင် ဆုပ်ကိုင်ရင်း “လာခဲ့မယ်” လို့ တစ်ခွန်းတည်းပြောကာ။

“စည်း အက်တာတောင်းဆိုတာကို လိုက်လျောပါနော်၊ လက် ထပ်တယ်ဆိုပေမယ့် စည်းစိတ်၊ စည်းသဘောအတိုင်း နေလို့ရပါတယ်၊ လောလောလတ်လတ် တရားဝင်ဖြစ်အောင်”

“တောက်၊ လက်မှတ်ထိုးထားဖို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ဟုတ်တယ်”

လက်ထပ်စာချုပ်နှစ်စောင်မှာ သူမလိုရာ သူမရေးထားပြီး အတင်းလက်မှတ်ထိုးခိုင်းနေတဲ့ အက်တာ။

စည်း ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ ကားပေါ် လွှားတက်၏။ ပြီးတော့ တစ်ဆက်တည်း ပြောလိုက်သည်။

“မင်း အဲဒီမှာပဲ ရပ်နေ”

အက်တာ လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာကာ ခေါင်းလေးဆတ်သည်။ စည်း ကားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကားစက်နှိုးကာ ဝှူးခနဲ မောင်းထွက်၏။

“ဟင်”

အက်တာ ဝမ်းသာမှုလေး ရုတ်ခြည်းပျောက်သွားကာ -

“စည်း စည်း နေဦးလေ”

လောတခြေလှမ်းဖြင့် အက်တာပြောလိုက်၏။ ကားပြတင်းကနေ အစိတ်စိတ် အမြွှာမြွှာ ဖြစ်နေတဲ့ စာချုပ်အပိုင်းအစတွေ လွင့်လာလျှင် အက်တာ အသက်အနုတ်ခံရသလို နာကျင်သွား၏။

“တောက်”

အက်တာ လက်မနှေးတော့ပါ။ ချက်ချင်းဖုန်းထုတ်ပြီး ကိုဒေကို နှိပ်ဆက်အကြောင်းကြားလိုက်သည်။

“အဲဒီမိန်းမ လက်မှတ်မထိုးထိုးအောင် ကိုဒေ ကြိုးစားလိုက် ခဲ့ပါ။ ဒီမှာ စည်းဝိုင်းလေ၊ အက်တာပြောတာကို လုံးဝလက်မခံဘဲ ဆွတ်သွားပြီ ကိုဒေရဲ့၊ အဲဒီမိန်းမကို အပိုင်ကိုင်လိုက်တော့”

ကိုဒေကို အမိန့်ပေးသလို စေခိုင်းလိုက်တာက အကြောင်းမဲ့ တာပင်ပါ။

ဟိုမိန်းမကလည်း ကိုဒေနဲ့လက်ထပ်ဖို့ တွင်တွင်ငြင်းခမ်း ကိုဒေကို အနီလက်ထပ်ရင် စည်းကို အက်တာနဲ့ မညာမခံရ

ဘူး။ အနီသာ ကိုဒေကိုလက်ထပ်ဖို့ တိုက်တွန်းကာ အနီကို ကိုမ အပိုင်ကိုင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားသလို စည်းကိုလည်း ထိုနည်းနဲ့ အပိုင်ကိုင်ဖို့ ကြိုးစားခြင်း။

အခု နှစ်ယောက်လုံးက ငြင်းနေတာလေ။

ဒါကြောင့် ကိုဒေလက်ထဲရောက်နေတဲ့ အနီကိုသာ လက်စွဲရထားဖို့ အဓိကကျလေပြီ။

အဲဒီအတွက် ကိစ္စမရှိပါ။ ကိုဒေက ချောလို့မရရင် မြူမည် မြူလို့မရရင် တင်းမည်။ တင်းလို့မရရင် ရက်စက်ပြမည်လေ။

အဲဒီ ဒဏ်ကို အနီ ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။

အက်တာသိသည်။ ကိုဒေ နှိပ်စက်တာမခံနိုင်ရင် အနီ စာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်မည်။

အနီလက်မှတ်သာရသွားရင် အက်တာတို့မောင်နှမ လက်မ မောင်းခတ်နိုင်ပြီး မဟုတ်လား။

အဲဒီတော့ ဘယ်သူဘာလုပ်လို့ နိုင်မှာတဲ့လဲ။

စည်းဝိုင်း။ ရှင်လည်း အနီရင်ခွင်ထဲ ဖောက်ထိုးကျလာစေမယ်။ အက်တာက ရှင့်စည်းစိမ်ကော ရှင့်ကိုရော မက်တာရှင့်။

အမက်ဆုံးကတော့ ယောက်ျားတကာတွေနဲ့မတူ ခန္ဓာကိုယ်ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းနေတဲ့ ရှင့်ရဲ့ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေးကို ပိုပြီး မက်တာရှင့်။

ရှင်နဲ့သာပေါင်းရလို့တော့ အက်တာဘဝနဲ့အက်တာ နှလုံးသား အတွက် တကယ်ဖိစိပ်လေ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

www.burmeseclassic.com

“အား”

“မင်း အသားအနားမခံစမ်းပါနဲ့ အနီရယ်”

“အဟွန်း”

အသားအနားမခံခဲ့တဲ့ အနီနှလုံးသားထဲက ကျင်ခနဲခံစားလိုက်ရသည်။ နှုတ်ခမ်းမှလည်း သွေးပူတွေ စီးကျ၏။

“ထိုးစမ်းပါ၊ ထိုးလိုက်စမ်းပါ”

ဆံပင်ကို ဆင့်ကာဆင့်ကာ တုတ်ဆွဲရင်း လွှတ်ချလိုက်တဲ့ တောပင်ကို ကောက်ပေးကာ တရစပ် ပြောပြန်သည့် ဒေတာ။

ဒေတာလိုချင်နေတာ ဟောဒီ စားပွဲပေါ်ရှိနေတဲ့ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းဆိုတဲ့ စာချုပ်နှစ်ခုမှ အနီ လက်မှတ်ထိုးလိုက်ဖို့ပဲ။

ဒီကောင်မက အသားအနားခံနေလေ ဒေတာ ပိုပြီးခံပြင်းလေ၊ ခံပြင်းစိတ်တွေ တင်းမခံနိုင်တဲ့အဆုံး ဒေတာပြုချင်ရာ ပြုလိုက်မိသည်။

“လူယုတ်မာ၊ ရှင့်ကို တစ်သက်လုံး မယူဘူး၊ အနီသေရင်သာ အသေခံလိုက်မယ်၊ အနီလက်မှတ် ရှင် ရမသွားစေရဘူး”

“တောက် အနီ”

ဒေတာ ဒေါသရုန်းကြွလာကာ အနီရင်အုံကို ဆုပ်ဆွဲလှုပ်ယမ်း ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

“ရှင် သတ်ချင်သတ်လိုက်ကိုဒေ၊ ရှင့်လက်ထဲ ဖျောက်နေတဲ့ အနီကို ရှင်သတ်ချင်သတ်လိုက်စမ်းပါ”

အဆုံး (၃၃)

“ထိုး ထိုးစမ်းပါ”

အနီဆံပင်တစ်အုံလုံးကို ဆုပ်ဆွဲရင်း လက်ထဲတောပင်အတင်း ထည့်၏။ ခေါင်းကိုလည်း စားပွဲပေါ်က စာချုပ်တွေ အနားရောက် တွန်းရွှေ့ထားရင်း အံခဲလျှက် ဒေတာဆိုလေသည်။

အနီ နာကျင်နေတာကို မမူတော့ပါ။ လက်ထဲထည့်ပေးတဲ့ တောပင်ကို ပစ်ချလိုက်သည်။

“ဟင် ကောင်မ”

စကားလုံးကြမ်းကြမ်းနောက်မှာ လက်ဝါးတစ်ဖက်ပါကာ ပြောင်းခနဲ မြည်အောင် အနီမျက်နှာလေးကို အုပ်ရိုက်၏။

“မသတ်ဘူး။ မင်းကိုငါသတ်လိုက်ရင် ငါ့သေတွင်း ငါတူးသလို ဖြစ်နေမှာပေါ့ အနီ၊ နင်ပဲ ခေါင်းမာနိုင်သလား။ ငါပဲ ရက်စက်ပြနိုင်မလား စောင့်ကြည့်လိုက်အနီ”

အနီရှေ့မှာ ခါးထောက်ရပ်လိုက်ပြီး ဘောင်းဘီခါးပတ်ကြိုးကို ဖြုတ်၏။ အနီ မော့ပြီးလည်းမကြည့်တော့ပါ။ ကိုဒေ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာ အနီသိနေပါသည်။

လိုချင်တာမရလို့ နိုင်ထက်စီးနင်းပြုနေတဲ့ ကိုဒေရဲ့အလိုလောက် ပြင်းထန်မှုတွေနောက်မှ အနီ တစ်ကိုယ်လုံး ဖွတ်ဖွတ်ကြေနေပါပြီ။

ပွေ့ချီခေါ်လာကတည်းက အနီဟာ လူသူနဲ့ဝေးလှတဲ့ ခြံဝင်း ကျယ်ထဲက ခပ်ဟောင်းဟောင်းတိုက်ထဲ ရောက်နေမှန်းသိလိုက်သည်။

အနီ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားခွင့်လေး မရခဲ့ပါ။ အနီကို ပွေ့ဖက် ထားရင်း အပျော့ဆွဲနဲ့ စည်းရုံးတဲ့ကိုဒေ။

အနီ လက်ခံတော့ အကြမ်းဖက်ကာ အနီကိုယ်လေးကို သိမ်း ပိုက်၏။ ခါးသီးဖွယ်အတွေ့က အနီရဲ့ ခွန်အားတွေကို ဝါးမျှီသွားခဲ့သည်။

အနီမှာ မျက်ရည်မှလွဲပြီး အခြားဘာမှ အားကိုးစရာမရှိတော့ ပါဘူး။ ဒီလောက် အတ္တကြီးပြီး လောဘာမှန်တိုင်းတိုက်နေတဲ့သူမျိုးကို အနီ အရှုံးပေးခြင်းသာ။

နှလုံးသားနဲ့ရင်းပြီး ခုခံနိုင်ဖို့ အနီမှာရှိသမျှ လက်ကျန်အားလေး နဲ့ ငြင်းဆန်နေခဲ့တာ ခုချိန်ထိ။

ဆံပင်ဆွဲဆောင်ကာ မျက်နှာကို အုပ်ရိုက်၊ ရင်အုံကို ဆွဲလွှဲပြီး ကိုယ်ကို နာအောင်လုပ်တာတွေရဲ့နောက်မှာ အနီနှလုံးသားခွမ်းအားတွေ ဝိုင်း မာကျောနေခဲ့သည်။

ခုတစ်ခါ ခါးပတ်ကြိုးဖြုတ်ကာ တစ်ပိနဲ့ အနီခေါင်းပေါ် လှည့် ထတ် ခြိမ်းခြောက်နေတဲ့ ကိုဒေ။

“မင်းလက်မှတ်လေး ထိုးလိုက်စမ်းပါ။ ထိုးစမ်းကွာ မထိုးရင် ခင်းတစ်ကိုယ်လုံး စုတ်ပြတ်သွားအောင် ဟောဒီခါးပတ်နဲ့ ငါ ရိုက်ပစ် သိုက်မယ် အနီ”

“ရိုက် ရိုက်လိုက်ပါ ကိုဒေ”

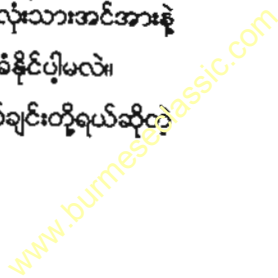
“တောက် ဒီပိန်းမ၊ ဒီလောက်တောင် ခေါင်းကြောမာရသလား” အခဲမကျောတဲ့ ပြောသံအဆုံးမှာ ခါးပတ်ကြိုးက အနီကျောပေါ်

ခြောင်းခနဲ ကျလာလေသည်။ အနီကျောပြင်လေး ကော့ညွတ်ကာ နာကျင်တွန့်လိမ်သွားတဲ့

ဘိုယ်နောက်မှာ မျက်ရည်တွေ ဝေခနဲကျလာသည်။ “မထိုးနဲ့ဦးဟာ၊ ငါ့ကို အာခံဦး”

ဒီစကားလုံးတွေနောက်မှ ရိုက်ချက်တွေ။ အနီ ကိုယ်လေးကျုံ့ ကာ အနီကိုယ်အနီ လက်ကလေးနဲ့ကာကွယ်ရင်း နှလုံးသားအင်အားနဲ့ ခံနေရမိတာလေ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အနီ ခုခံနိုင်ပါ့မလဲ။

ကျွဲကြပါ စည်းရယ်၊ ကယ်ကြပါ သူငယ်ချင်းတို့ရယ်ဆိုတဲ့

ရင်တွင်းစကားတွေ တာတွတ်တွတ် ရွတ်ရင်း ပျော့ခွေနေပါပြီ။

“ဟောဒီလက်၊ မင်းလက်တွေကို ဟောဒီလို ချိုးလိုက်ပစ်လိုက်၊ မလား”

“အား”

“ပြော လိမ်ချိုးရမှာလား”

“အား ကျွတ် ကျွတ်”

ရိုက်လို့အားရတော့ အနီလက်တွေကို လိမ်ချိုးပြန်သည်။

“အား ကျိုး ကျိုး သွား ပါစေ၊ အား ကျွတ် အခုမ အခု ရေ အဖေ”

နာကျင်နေတဲ့ဝေဒနာတွေမှာ အနီ အသည်းကွဲရင်ကွဲတောင့်ထဲ မိသည်က အားကိုရာရမယ့်သူများကိုလေး

“ကျိုးပါစေ ကိုဒေရယ်၊ အဲဒီ လက်တွေ ကျိုးသွားတော့လည်း အေးသွားတာပဲ၊ လက်မရှိတော့ရင် ရှင်ခိုင်းသမျှ ဘာမှ လုပ်ပေးစရာ မလိုတော့ဘူးလေ၊ လက်ကျိုးနေတဲ့ဘဝက အနီအတွက် ပိုပြီး လုံခြုံတယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“တောက်”

ဘယ်လိုလုပ်လုပ် ခေါင်းကြောမာနေတဲ့ ဒီမိန်းကလေး။ ခြောက်တာလည်း မကြောက်၊ နှိပ်စက်တာလည်း မမှု။

ဒီလက်ကြီးကျိုးနေလို့ကတော့ သူ့ဖြစ်ရင်တာဖြစ်ခွင့်ရဖို့မလွယ်

တောက်၊ လိမ်ချိုးထားတဲ့ လက်ကို လွှင့်ပစ်ရင်း ဘယ်နည်းနဲ့ ကိုင်တွယ် ခုမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမိသည်။

ထိုအခါ အတွေးကောင်းက ဒိုင်ခေနေ ဝင်လာတာမို့ တစ်ဖက် ခန်းထဲ ပြေးဝင်ကာ ဓာတ်ဆီပုံးကြီး ဆွဲထုတ်ခဲ့သည်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ဒီအကြံက ဒေတာရဲ့ နောက်ဆုံးအကြံ မီးခွဲတွေ့ရင် ဒီမိန်းမ ခေါင်းမာနိုင်မယ် မထင်။

“အနီ မင်းပဲ ခေါင်းမာနိုင်သလား၊ ငါပဲ ရက်စက်နိုင်သလား၊ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

အနီနဲ့ စာချုပ်တင်ထားတဲ့ စားပွဲပတ်လည် ဓာတ်ဆီတွေ နှုန်းလိုက်၏။

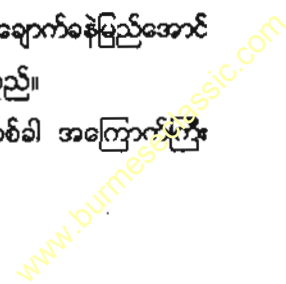
“ကိုဒေ”

အနီခေါ်သံနောက်မှာ ဓာတ်ဆီတွေက အနီခေါင်းပေါ်မှ စီးကျ ထားပြန်သည်။

“အနီ မင်း ဒီစည်းဝိုင်းထဲက လုံးဝထွက်နဲ့၊ ထွက်တာနဲ့ ဆာဒီမှာကြည့်”

ဘောင်းဘီအိတ်ထဲက ဂတ်စွဲမီးဖြစ်ကို ချောက်ခနဲပြည့်အောင် ခြစ်လိုက်လျှင် မီးတောက်က ရဲခနဲ တက်လာသည်။

အနီကိုယ်လေး တွန့်ခနဲဖြစ်ကာ ဒီတစ်ခါ အကြောက်ကြီး

ကြောက်လို့သွားသည်။

“ကဲ အဲဒီစာချုပ်မှာ လက်မှတ်ထိုးလိုက်”

စာချုပ်ပေါ် ဘာပင်လေးတင်ပေးရင်း ပြောသည်။ တစ်ဖက်မှ

မီးခြစ်ကြီးနဲ့

အနီ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

အနီ ငိုချလျှင် -

“ထိုးလိုက်ပါအနီ။ နင် ဒီလက်မှတ်လေးထိုးလိုက်တာနဲ့

ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်ပေါ်မှာ ငါ့ဇနီးအဖြစ်နဲ့ နင် ချမ်းချမ်းသာသာ

နေရမှာပါ။ နင် ခေါင်းမာခဲ့သမျှ လျှော့ချလိုက်ပါတော့။ လျှော့လိုက်တာ

အနီ။ နင်မလျှော့ရင် ငါ့ဘက်က ရှေ့တိုးမှာနော်။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်”

လိမ်ချိုးခံရလို့ နာကျင်နေတဲ့ လက်ကလေးတွေကို ကြည့်ရင်း

အနီမျက်လုံးအစုံ ပြာမှောင်သွားသည်။

စားပွဲပေါ်က စာချုပ်နဲ့ဘာပင်က အနီမျက်လုံးထဲမှာ ကျွမ်း

တစ်ကောင်ရဲ့မျက်လုံးလို ကြောက်မက်ဖွယ် ဖြစ်ကာ။

“ကဲ အနီ မြန်မြန်ထိုးလိုက်စမ်းပါ။ ဟား ဟား ဟား”

မီးဆိုတဲ့အသံကြောင့် အနီကြောက်စိတ်တွေနဲ့ မလုပ်ရဲ ဖော်

ရဲလျက် ဒေတာကို အသနားခံတဲ့မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်မိ၏။ ဒေတာက

အောင်မြင်တော့မယ့်အသံဝါကြီးနဲ့ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ရယ်ရင်းလည်း တစ်ခန်းလုံးအနှံ့ ဆီတွေဖျန်းတာကို လက်စ

သတ်လိုက်သည်။ မီးခြစ်လေးတော့ ဆုပ်ကိုင်ထားဆဲနဲ့ ဒေတာ တံခါးနား

ကပ်လာလိုက်သည်။

“နင့်ကို သုံးမိနစ်အချိန်ပေးမယ် အနီ။ သုံးမိနစ်ပြည့်လို့မှ

နင် စာချုပ်ပေါ်မှာ နင်လက်မှတ်မထိုးရင် ဟောဒီမီးခြစ်လေးခြစ်လိုက်

မို့ပဲ”

ဒေတာက တံခါးလေး အသာဖွင့်ထားလိုက်သည်။

သုံးမိနစ်ပြည့်လို့မှ လက်မှတ်မထိုးသေးရင် မီးခြစ်လေးခြစ်

ပြီး ပစ်ထည့်လိုက်။ သူက အခန်းပြင်ထွက်ပြီး ဟောဒီတံခါးကို ပိတ်ပစ်

ထိုက်။

အထဲမှာ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက် မီးတောက်တွေကြားမှာ

အနီဘဝလေး နတ်ပြည်လွင့်သွားရုံပေါ့။

ဒေတာအကြံနဲ့ဒေတာ။

ထိုအကြံကိုလည်း အနီသိသည်။

လက်မှတ်မထိုးရင်လည်း အနီတဝက လောင်ကျွမ်းမည်။ လက်

မှတ်ထိုးလိုက်ရင်လည်း အနီတဝက ထိုမိသားစုရဲ့ လောဘမီးတွေကြားမှာ

လောင်ကျွမ်းနေမည်။

လောင်ကျွမ်းတဲ့ဝေဒနာက အနီအတွက် အနီးအနားကပ်နေပါ

မို့ -

“တစ်မိနစ်”

အနီ မျက်လုံးထဲမှ မျက်ရည်တွေသာ လှိုက်တက်လာသည်။

“နှစ်မိနစ်”

အနီလက်ကလေးတွေကို ပင့်ကာ စားပွဲဆီ ရွှေ့လျားသွားပြီး ကြောက်စိတ်က တွန်းအားပေးနေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ကိုဒေရဲ့ ရယ်သံချည်းကြီးက နောက်ဆုံးအထိ ခြောက်လှန့်ထဲ သရဲသဘက်အော်သံကြီးနယ်။

အနီလက်ကလေး ဘောပင်နား တရွေ့ရွေ့ရောက်ကာ ဘောပင်နဲ့လက်ချောင်းလေး ထိတွေ့လျှင် -

“သုံးမိနစ်”

အနီ ဘောပင်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး လက်မှတ်ထိုးမယ့် စာရွက်ပေါ် ရောက်သွားလျှင် -

“ဟား ဟား ဟား”

အောင်မြင်ခဲ့ညားသော ကိုဒေရယ်မောသံ။ ထို့နောက်မှာ ထိဆက်တည်း ကြားလိုက်ရတာက -

“ဒေတာ”

စည်းရဲ့ခေါ်သံ ရင့်ရင့်ကြီး။ အနီတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ခနဲ ခြုံသွားသလို ဒေတာ့ရယ်သံတွေ ရပ်သွားကာ ခေါ်သံနောက် ခေါင်းထူ

ကြည့်၏။

“စည်း”

ကားပေါ်က လွှားခနဲ ခုန်ဆင်းလာတဲ့စည်း။ မထင်မှတ်တဲ့ စာတ်ကွက်မျိုးမို့ ဒေတာ ရုတ်တရက် ကြောင်သွားသည်။

“ဒေတာ မင်းရဲ့ရက်စက်မှုတွေ ရပ်တန့်က ရပ်လိုက်တော့ တွ”

အသံနဲ့အတူ ရှေ့ပြေးဝင်လာတဲ့စည်းကြောင့် ဒေတာ ချက်ချင်း အသိဝင်လာသည်။

ချက်ချင်း လက်ထဲကမီးခြစ်ကို ခြစ်၏။ မီးတောက် ရှဲ့ခနဲ တောက်လျှင် -

“စည်း၊ မင်း လုံးဝရှေ့တိုးမလာနဲ့၊ မင်းရှေ့တိုးမလာနဲ့၊ မင်း ဆာကင်မ မီးလောင်တိုက်ထဲ ရောက်သွားစေရမယ်၊ တိုးမလာနဲ့”

“စည်းရယ်၊ တိုးမလာပါနဲ့၊ အနီဘဝနဲ့အနီ ရှိပါစေတော့ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

စည်းခြေလှမ်းတွေ ချက်ချင်းရပ်တဲ့သွားရတဲ့အထိ အခြေအနေ က ဒေတာ့ဘက်မှာ အလေးသာနေသည်။

ဒေတာက တံခါးဝမှာ ပိတ်ရပ်ထားသလို အနီက ဓာတ်ဆီ ချွန်းထားတဲ့အခန်းထဲမှာ စည်း ရှေ့တိုးလိုက်တာနဲ့ ဒေတာ့လက်ထဲက

အနီက

“ဟာ”

စည်း အသိတရားတွေ ပြာနောက်သွားသည်။

“အနီ မင်းလက်မှတ် မြန်မြန်ထိုးလိုက်စမ်းပါ”

ဒေတာလိုချင်တာ အဲဒါပဲလေ။

ဒါကိုပဲ အလောသုံးဆယ် နှိုးဆော်လျက်၊ လက်ထဲကမီးတောက်

ကြီးက အရှိန်ကောင်းနေသည်။

“စည်း ပြန်ပါတော့”

အနီ ဒါပဲအော်ဟစ်ပြောကာ ဒေတာ့စိတ်တိုင်းကျ စာချုပ်ခေါ်

လက်မှတ်လေးထိုးလျှင် -

“ဒါမှ ငါ့အနီကွ၊ ဟော့ကောင် စည်း၊ မြင်တယ်မဟုတ်လား။

ငါ့အနီက ဟား ဟား ဟား”

ဒေတာ အားရဝမ်းသာနဲ့ အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်ကာ အနီ

ပြေးသွားသည်က မီးခြစ်ကိုခြစ်ထားလျက်နဲ့၊

ခြစ်ထားတဲ့ မီးရှိန်က ကြာပြီပဲ ဒေတာလက်ကလေး ပူလာ

ဒေတာ ယောင်ယမ်းလွတ်ချစ်လျှင် “ဟုန်း” ခနဲ တောက်လောင်သွား

မိ။

“အနီ”

စည်း အလန်တကြားအော်ဟစ်ရင်း မီးထဲ ပြေးဝင်သွား

“စည်း မလာနဲ့”

မတားပါနဲ့ အနီရယ်၊ သေတူတူ ရှင်တူတူ ဖြစ်ပါစေတော့

“အနီ မောင့်ဆီပြေးလာခဲ့ အနီ”

တဟူးဟူး လောင်နေတဲ့ မီးညွန့်တွေကြားမှာ ဒေတာ သွေးစူး

သွေးတန်းနဲ့ ထွက်ပေါ်ရှာနေမိသည်။ စွတ်မှလည်း -

“အနီ စာချုပ် ငါ့ကိုပေး” လို့ အော်ဟစ်၏။

စည်းက အော်ဟစ်ခေါ်ရင်း မီးလုံးကြီးနဲ့အတူ ပြေးလာတဲ့

အနီကို ဝင်ဖက်ကာ အခန်းပြင် ဆွဲထုတ်ခဲ့သည်။

နှစ်ယောက်သား ကိုယ်မှာမီးတွေတဟူးဟူး တောက်လျက်၊

စည်း ဘာကိုမှ မပူတော့ပါ။ မီးတောက်လောင်နေတဲ့ အနီကိုယ်ပေါ်က

အဝတ်အစားတွေကို အရင်ဆွဲချွတ်ပစ်လိုက်သည်။

ပြီးတော့ သူ့အင်္ကျီကို ဆွဲလွှဲချွတ်ကာ အနီကို ဆွဲပွေ့ပြီး

ထိုက်ရှေ့မျက်နှာစာက ရေကန်ကြီးထဲ ခုန်ချလိုက်၏။

“ဗွမ်း”

ပူလောင်မှုကနေ ချက်ချင်း အေးစက်တဲ့ အထိအတွေ့။

“အနီ အနီ စာချုပ် စာချုပ်”

သွေးစူးသွေးတန်း အော်ဟစ်နေတဲ့ ဒေတာအသံ၊ အခန်းကြီးက

ဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်။

မီးလုံးကြီးတစ်လုံးက အခန်းပြင် ပြေးလွှားထွက်လာသည်။

ဒေတာ။

“စည်း”

အနီ ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ စည်းကိုပွေ့ဖက်ထားရင်း ပြေးလာတဲ့ဒေတာကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

ဒေတာကိုယ်ပေါ်က အဝတ်တွေ မီးစွဲနေပါသည်။

“အနီ စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထား။ ဒီကန်ထဲမှာပဲနေခဲ့”

စည်း ဒါပဲပြောပြီး ရေကန်ထဲက ပြန်တက်၏။ ခြံထဲက ရေပိုက်ကြီးတစ်ခုကိုဆွဲပြီး ချက်ချင်း ရေပိုက်ဖွင့်ကာ ဒေတာကိုယ်ပေါ်က မီးတွေငြိမ်းပေးလိုက်သည်။

ဒေတာ သူ့ကိုယ်သူ ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မယ်မသိစွာ ထိတ်လန့်စိတ်သာ ကြီးစိုးလျက် ပြေးလွှားရင်း အော်ဟစ်နေသည်။

“အနီ စာချုပ်” ဒါပဲဖြစ်လေသည်။

အခန်းထဲမှာတော့ မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လျက်။

အင်း (၃၄)

“ဟိုမှာ ဒေတာဆိုတာ အဲဒါပဲ”

တစ်ကိုယ်လုံး ရေတွေ ရွဲနှစ်လျက်။

ကုန်းရှူးထိုး ပြေးထွက်လာတဲ့ဒေတာကို သိတာ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ထိုအခါ ကားလေးရပ်သွားကာ စခန်းရှူးဆင်းလာပြီး ဒေတာတို့ လက်ထိတ်ခတ်လိုက်လေသည်။

“အနီကော”

“စည်း စည်း ဘယ်မှာလဲ”

ကားပေါ်ပါလာတဲ့ ဒေါ်အိရွှေစင်၊ ပန်းသူဇာ၊ သီတာနဲ့ အေးနီ မီးတနှစ်ပါ။ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ရဲသားတွေပါမကျန်။ မီးဘောက်

နေတဲ့ အိမ်ကြီးထိ ပြေးသွားအမ်း။

“အနီ”

သီတာတို့ အော်ခေါ်သံလေးတွေနောက်မှာ အနီ မထူးခဲ့တော့ပါ။

ရေထဲမှာ မေးဖျားလေးဖုံးအထိ ကိုယ်လေးပုထားမိသည်။

စည်းက ရေပိုက်ကြီးပစ်ချပြီး ပြောအမ်း။

“အနီရှိတယ် သီတာ”

“ဟင် ဘယ် ဘယ်မှာလဲ”

ရေကန်ထဲ မျက်ရိပ်လေးနဲ့ပြသည်။ ရဲသားတွေက မီးငြိမ်းဖို့

မီးတစ်ကို ချက်ချင်းအကြောင်းကြားကာ။

“သား”

သားကို အကောင်းပကတိမြင်ရသည်မို့ ဒေါ်အိရွှေစင် ဝမ်းသာ သွားသည်။

“သားရယ်၊ ဟမီဖြင့် စိတ်ပူသွားတာပဲ၊ အနီမိဘတွေလည်း

ပါတယ်”

“အနီလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

စည်း ဒါပဲပြောပြီး အနီဘက် တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။

အနီက ရေထဲမှာ သီတာနဲ့သူ့စာက ရေကန်ထဲကအနီကို ဆွဲခေါ်ကြအံ့။

ဟင့်အင်း။ အနီ ခေါင်းတပယ်ပယ်ရှောင်သည်။ ရှောင်နေတာ

အကြောင်းမဲ့မဟုတ်မှန်း စည်းသိသည်။ စည်းခါးမှာ ပေါင်တစ်ဝက် နဲ့

တဲ့ ဘောင်းတီတိုလေးရှိနေပေမယ့် အနီကိုယ်ပေါ်မှာက နတ္ထိ။ အနီထိ အနီမိဘနဲ့အတူ ဟမီ ပြေးသွားမလို့ပြင်လျှင် စည်းလက်က မာနိုကိုယ် ပေါ်မှ ပဝါရည်ကြီးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ဘာ ဘာလုပ်ဖို့လဲ သား”

စည်း ဘာမှမပြောတော့ပါ။ ဟမီက မြန်မာဆန်ဆန် ဝတ်စား တတ်သလို မြန်မာဝတ်စုံနဲ့ လိုက်ဖက်စွာ ဖက်ရှင်ကျအောင် ပဝါလှလှတွေ ကို ကိုယ်ပေါ် ခုံခုံညှားညှား ပတ်ခြုံလေ့ရှိသည် မဟုတ်လား။ ခုတော့ မာနို ပန်းထက်က ပဝါက အနီအရှက်လုံဖို့ ဖြစ်လေသည်။ အနီထိသွားပြီး ပဝါလေးပေးကာ စည်း ကျောခိုင်းထွက်ခဲ့လေသည်။ ဒီတော့မှ အားလုံး သဘောပေါက်ကာ အနီကို ရေကန်ထဲက ဆွဲထုတ်၍ ပဝါရည်ကြီးနဲ့ အရှက်လုံအောင် ပတ်လိုက်ကြသည်။

ရိုးသားသော အနီမိဘများ သမီးဖြစ်အင်ကို မြင်ပြီးမျက်ရည် တွေ တသောသော ကျရှာသည်။

“သမီးလေး ဖြစ်မှဖြစ်ရတယ်ကွယ်”

“အနီရယ် မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းပါလားကွယ်”

သူ့စာလည်း ရင်ကနိုးမတတ် ထိခိုက်ခံရစွာပြောရှာသည်။ အနီ မှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်တာတွေနဲ့ ကတုန်ကယင် ဖြစ်လျက်။

“လာ လာ သမီး။ ကားပေါ်သွားရအောင်”

ဒေါ်အိရွှေစင် အနီပန်းလေးကို ကြင်နာစွာဖက်ကာ စည်း

မောင်းလာတဲ့ကားပေါ် ခေါ်တင်လိုက်သည်။

“အားလုံး သားကားပေါ်ပဲတက်ကြတော့”

ဆိုင်ရာလူကြီးက မီးငြိမ်းသတ်လျက် ရှိသည်။ စခန်းမှူးက ဒေတာကို တာဝန်အရ ဖမ်းခေါ်သွားလေသည်။

အဲဒီနောက် စည်းက စည်းကားလေးကို ကိုယ်တိုင်ပဲမောင်း ကား။

အခန်း (၃၅)

Yellow Sky

ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်နဲ့ ခြေလှမ်းတွေ တစ်ခိုက်ခိုက် ဝေးခဲ့ရပေမယ့် လောဘ သံယောဇဉ်မပြတ်နိုင်စွာ ဒေါ်ဝါဝါရှိန် အနောက်ဘက် လှည့် ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့ မျက်ရည်တွေ ကျလို့နေသည်။

“ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ကျွန်မသားရဲ့ ပြောရေးဆိုခွင့်အားလုံး ကို ကျွန်မပဲ ဦးဆောင်သွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ပိုင်ဆိုင်မှု ဘာအထောက် အထားမှမရှိတဲ့ ရှင်တို့သားအမိ ခုချက်ချင်း ဟောဒီစံအိမ်ထဲက ထွက် သွားပါ။ မထွက်ရင် ဟောဒီမှာ ရှေ့နေရှေ့ရပ်ရော၊ ရပ်ကွက်လူကြီးရော ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရှင်တို့ကို စီရင်တာခံတော့ ဒေါ်ဝါဝါရှိန်”

လူချင်း ဘယ်တုန်းကမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်မဖြစ်ခဲ့တဲ့ ဒေါ်အိ
ရွှေစင်နဲ့ သူမ။ ခုတော့ တာဝန်ရှိလူကြီးတွေတွေမှာ လက်ညှိုးဝေါက်ဝေါက်
ထိုးနှင်ချနေတဲ့ အဖြစ်။

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ရှက်တာတွေနဲ့ မျက်နှာကို ဘယ်သွားထားရမှန်း
မသိတော့ပါ။ လူကြီးတွေကလည်း -

“ဒေါ်ဝါဝါရှိန် စဉ်းစားပါဗျာ၊ တရားတဘောင်နဲ့ ရင်ဆိုင်မလား
ဒါမှမဟုတ်”

“တော် တော်ပါတော့ရှင်”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် အရှက်သည်းစွာ ဆောက်တည်ရာမရပြောရင်း
ကိုယ့်အဝတ်ကိုယ် အိတ်ထဲကောက်ထည့်မိသည်။ သမီးကလည်း သူမ
လုပ်သလို လိုက်လုပ်ကာ သမီးနဲ့မအေ အဝတ်အိတ်ကိုယ်စီဆွဲရင်း ထွက်
ခဲ့ရတဲ့အဖြစ်။ လှည့်ကြည့်လို့ ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်ကိုမြင်လေ ဒေါ်အိ
ရွှေစင် စကားသံတွေ ပဲ့တင်ထပ်လေ။

“ရှေ့ဆက်ပြီး ကျွန်မသားတစ်ခုဖြစ်အောင် ရှင် ကြံစည်ခဲ့ရင်
ကြံစည်ကြည့် ရှိန်၊ အိရွှေစင်အကြောင်း သိသွားစေရမယ်”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် မျက်ရည်တွေ စို့လာသည်။

“အိရွှေစင်ဆိုတဲ့မိန်းမဟာ လင်မမက်သလို လင်ပိုင်တဲ့ပစ္စည်း
ကိုလည်း မမက်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်မမက်ခဲ့တာ ကျွန်မသားလေး မိတစ်ကွဲ
ဖတစ်ကွဲ မဖြစ်စေဖို့ ကျွန်မလင်ဆန္ဒအတိုင်း ကျွန်မသည်းခံလာတာ

ကျွန်မသားအတွက်။ အခု ကျွန်မလင်လည်းမရှိတော့ဘူး။ ဘာကိုမှလည်း
ငဲ့စရာမလိုတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ရှင်တို့လမ်း ရှင်တို့ကြွပေတော့”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

ဒေါ်ဝါဝါရှိန် ထိခိုက်စိတ် ချွတ်မိသလို သမီးကလည်း
မအေကို ဖက်၍ ငိုချသန့်နိုး

“အေး တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ရှင့်လင်တော်မောင်က ကျွန်မကို
ခြေထောက်မကိုင်ရုံတမယ် လာတောင်းပန်းတဲ့အတွက် ရှင်တို့သားအမိ
ကောက်ကျစ်တဲ့လုပ်ရပ်တွေနောက်က ဖြစ်လာမယ့် အမှုအခင်းကို
ကြေအေးပေးလိုက်မယ်၊ ဒါနောက်ဆုံးအကြိမ် လိုက်လျောခြင်းလို့ မှတ်
လိုက်ပါ။ ရှေ့ဆက် ရှင်တို့ကြံစည်လာရင် ဥပဒေအတိုင်း ခံခံပါ။ ဒါတင်မက
အနီးလေးကိုလည်းထိပါကြည့်။ အိရွှေစင်တဲ့ မီးပွင့်သွားစေ မယ် မမရှိန်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

သမီးနဲ့မအေရဲ့ ငိုရှက်သံတွေဟာ သူတို့မျှော်လင့်ချက်ကြီးနဲ့
အပြိုင် မျက်ရည်များကြား မျောပါသွားပြီထင်။

သူတို့မျှော်မှန်းတာ ကောင်းကင်ဝါစံအိမ်မှာ ရာသက်ပန် နန်းစံ
ခွင့်ရစေဖို့။ ခုတော့၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်။

“ကြည့်မနေပါနဲ့ရှင်ရယ်၊ စည်းက ဆေးကောင်းကောင်းတွေနဲ့ အရိပ်တကြည့်ကြည့် ပြုစုနေတာ၊ မသက်သာဘဲ နေမတဲ့လား”

“ရှူးတိုးတိုး ပြောစမ်းပါ၊ တော်ကြာကြားသွားရင်”

“အံ့မယ်ခုမှ”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ကြားနိုင်ပေါင်တော်၊ စည်းနေတာက မြို့ထဲမှာ ရှင်နေတာက မြို့ပြင် မိုင်ချီဝေးပါတယ် ဟယ်”

“ဟွန်း၊ သူ့စာကိုပြောလိုက်ရင် ဒါချည်းပဲ”

“ဒါချည်းပဲမို့ ဒါချည်းပဲပြောတာပေါ့ သူငယ်ချင်းမရဲ့၊ ရှင့် တိုယ်ပေါ်မှာ မီးလောင်ဒဏ်ရာ မှည့်တစ်ပေါက်စာတောင် မရှိရအောင် ဆိုပြီး စည်းတို့သားအမိ ရှင့်ကို ပါရဂူနဲ့တောင် ခေါ်ပြပြီး ဆေးကုတာ လေ ယောက်မရဲ့”

“ဒါက အနီးကို စာနာလို့ပါဟယ်”

“ဟုတ်ပါ့ အနီးကိုစာနာလို့ပေါ့၊ အဲဒီ စာနာမှုကလည်း တစ် သက်လုံးအတွက်ပဲလေ၊ လာ လာ နားထောင်”

ပြောရင်းဆိုရင်း သူ့စာက အနီးလက်ကလေးကို ရွဲခေါ်သည်။ ထိုအခါ အနီး တရွတ်တိုက်ပါလာသည်။ အိမ်မကြီးဘက် ခြေလှမ်းရုံရှိ ဆေး အိမ်ရှေ့ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ဒေါ်အိရွှေစင်နဲ့ ဖေဖေ၊ မေမေ

“ခင်လေးကတော့ ဘယ်လိုမှ မပြောတတ်တော့ပါဘူး၊ အိမ်မ

အခန်း (၃၆)

“မှန်ချည်းပဲ ကြည့်နေပါလား”

မျက်နှာနဲ့ကိုယ်လက်တွေပေါ်မှာ မီးလောင်ရာတွေ ရှိနေတယ် မဟုတ်လား။ ထိုဒဏ်ရာတွေမှာ ဆေးတွေလိမ်းရင်း တစ်နေ့တခြား သက်သာလာတာကို အရိပ်တကြည့်ကြည့် ကြည့်နေမိတဲ့ အနီးလေး။

သူ့စာက မှန်ကြည့်တာမြင်တာနဲ့ ထိုသို့ပြောခြင်း။ အနီးလေး မှန်ရှေ့က အကြည့်ရုပ်၏။

အခန်းထဲဝင်လာတဲ့သူ့စာကိုကြည့်ပြီး -

“ဒဏ်ရာတွေ အတော်သက်သာသွားပြီ သူ့စာရဲ့၊ အဲဒါကြည့် နေတာ”

ကြီးရယ်၊ အစ်မကြီးစီစဉ်သမျှက ကျွန်မတို့လင်မယားအတွက် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာဖြစ်ရတာချည်းပါပဲကွယ်၊ ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

မေမေက ပြောရင်း ဝမ်းနည်းဝမ်းသာ ငိုနေသည်။ ဖေဖေက
ခေါင်းလေးညှိတ်ရင်း -

“ကျွန်တော့်သမီးလေးအပေါ် အစ်မကြီး ဒီလိုသဘောထားနိုင်
တာ မယုံနိုင်အောင်ပါပဲဗျာ၊ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတာထက်ပိုပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာပါတယ်၊ ကျွန်မသားက အနီလေး
ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ တစ်သက်လုံး မြတ်မြတ်နိုးနိုး ပေါင်းပါးမယ်တဲ့လေ
သားမြတ်နိုးနေမှတော့ ကျွန်မကလည်း သားနဲ့ထပ်တူ မြတ်နိုးနိုင်ရမှာ
ပေါ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သမီးလေးမှာ လောဘစိတ် မရှိလို့တဲ့၊ ပြီးတော့
ဖြူစင်တဲ့ စိတ်ထားလည်းရှိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ဖွင့်ပြောရတာပါ
သားဆန္ဒအတိုင်း မိခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ သားနဲ့သမီး ကို အမြန်ဆုံး
စီစဉ်ပေးချင်ပါတယ်လို့ သမီးမိဘများမှာ ခွင့်တောင်းတာပါ”

ဒေါ်အိရွှေစင် စကားအဆုံးမှာ အနီမေမေနဲ့ ဖေဖေ ဝမ်းသာ
အားရ ငိုချလေသည်။

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“ဟင့် ဟင့် ဟင့်”

“အို ဒါ ငိုစရာမှ မဟုတ်တာ မခင်လေးရယ်၊ ကိုမောင်မောင်
ကလည်း ယောက်ျားတန်ခိုး ငိုနေရတယ်လေ၊ ကဲပါ ကျွန်မတို့ စီစဉ်

အနီအနားမှာ

စရာရှိတာ စီစဉ်ကြရအောင်နော်”

“အစ်မကြီး သဘောအတိုင်းပါ”

မေမေနဲ့ဖေဖေ ပြိုင်တူပြောလျှင် ဒေါ်အိရွှေစင် အတိုင်းမသိ
ခွင်လန်းသွားသည်။ ပြီးတော့ အိမ်လေးထဲဝင်ကြည့်ရင်း တစ်ဆက်တည်း
ပေး၏။

“သမီးလေးကော”

“ရှိ ရှိပါတယ်ရှင့်”

“ရှိပါတယ်ဗျာ”

မေမေနဲ့ဖေဖေ ပြောသည်က ပြိုင်တူ။ ခေါ်သည်ကလည်း
ပြိုင်တူ။

“သမီး”

“အနီ”

သူ့ဇာက လက်ဆွဲခေါ်ထုတ်လျှင် အနီမျက်နှာလေး မထား
ထုတ်အောင် ရှက်သွားလေသည်။

“ဟင့်အင်း၊ အနီ ရှက်တယ်၊ ပြီးတော့ အန်တိုကိုလည်း
အားနာတယ်”

ဒါပဲပြောပြီး သူ့ဇာလက်ကို မလုံမလဲ ဖယ်ချရင်း အခန်းလေး
ထဲ ပြေးဝင်ခဲ့မိသည်။

ဖြစ်ရမယ်လို့ သူ့ဇာ ကြည်နူးစွာ ရေရွတ်၏။

အနီမှာ ရှက်တာနဲ့ ရင်မဆိုင်ရဲတာတွေက တစ်ဆင့် ရင်
တဒိုင်းဒိုင်းရန်ကာ စည်းရယ် အနီကိုယ်နဲ့အနီနှလုံးသားကို မြတ်နိုး
သတဲ့လားကွယ်

အခန်း (၃၇)

ဆင်စွယ်နှစ်ရောင် မင်္ဂလာဂါဝန်လေးနဲ့ ဝါဝင်းသော အနီ
အသားအရည် လိုက်ဖက်စွာ။ စိန်ထည်တွေချည်း ဆင်ထားတဲ့ အနီကိုယ်
လေးဟာ ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်လေးများထွက်လျက်။

ခုနှစ်ဆောင်တိုက်ခန်းကို လင်းချင်းသွားစေတဲ့ ယပတီ အလှ
ဓနုရားလေးနဲ့ မခြား အရောင်တဖိတ်ဖိတ် လှုံ့နေကာ။ သူငယ်ချင်းတွေ
တောင် အနီလေးကိုကြည့်ပြီး ရှုမဝ၊ ငေးမဝ ဖြစ်ကုန်သည်။

“ကြည့်စမ်း၊ လှလိုက်တာ စက်စက်ယိုဆိုတာ ဒါမျိုးကိုပြောတာ
ဖြစ်မယ်”

“အသေအချာပေါ့ သူ့ဖာရဲ့”

သီတာက ထောက်ခံနေပြန်သည်။

“အင်း၊ အနီစည်းဝိုင်းကြီးတော့ အနီကို မြင်ရင် မျက်လုံးအနီ ကျွတ်ကျအောင် ကြည့်တော့မှာ မြင်ယောင်သေး။”

မစုကလည်း အားကျမခံ ဝင်ပြောလျှင် အနီ ရှက်စိတ်ကလေး နဲ့ အနားမှာရှိနေတဲ့ သူ့တပည့်ကို ထု၏။

“ဟဲ့ ကောင်မလေးတွေ ပြီးကြပြီလား”

မေမေနဲ့ဖေဖေကိုလည်း ဗျူဟာပါလာမှာ အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ပေးပြီးတာနဲ့ ဒေါ်အိရွှေစင် သတို့သမီးပြင်တဲ့အခန်းထဲ ဝင်လာ ရင်း မေး၏။

“ပြီးပြီအန်တီအိရဲ့၊ အလှပြင်ဆရာမတောင် ပြန်သွားပြီလေ။ သူ့ဇာတို့က ကြည့်မဝဖြစ်နေကြတာ”

“အံ့မယ် အန်တီသားကြည့်ဖို့လည်း ချန်ထားပါဦးကွယ်”

အန်တီအိ ပြောလျှင် သူ့ဇာတို့အားလုံး ပန်းလေးတွေ ဟင့်ကာ သဘောတကျ ဖြစ်ကုန်သည်။ အန်တီအိကလည်း အနီတစ်ကိုယ်လုံးကို ခြေစွန်းခေါင်းဖျားကြည့်ပြီး သဘောကျသွားသည်။

သူမရွေးမဟာ အပျိုစင်လေးနဲ့မခြားသလို သူမ ခံစားရသည်နဲ့

“ဒါမှ အန်တီရွေးမစစ်စစ် ကဲ သမီးလည်း အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီဆိုတော့လေ”

ဒေါ်အိရွှေစင် သတို့သမီးလက်ကို တယုတယ ဆွဲခေါ်သွား သည်။ အနီလည်း ရွှေရင်လေးအနုနုမြန်စွာ အန်တီနောက်က လိုက်ခို

ခဲ့ရသည်။ သူငယ်ချင်းတွေလက်ကိုလည်း အနီ မလွှတ်တမ်း ဆွဲထား သေးသည်။

“သားရေ ဒီမှာ သမီးလေး အဆင်သင့်ဖြစ်နေပြီ။ သမီးကို သားခေါ်လာခဲ့။ မာမိတို့ ရှေ့သွားနှင့်မယ်”

စေ့ပိတ်ထားတဲ့အခန်းဝမှာရပ်ရင်း အခန်းတံခါး ဖွဖွထူပြီး ဒေါ်အိရွှေစင် ပြော၏။ ပြောပြီးသည်နှင့် အနီလက်လေးကို ဖြုတ်ချကာ။ သီတာ၊ သူ့အနီမစုတို့သုံးယောက်ကို ဆွဲခေါ်သွားလေသည်။ အခန်းဝမှာ အနီတစ်ယောက်တည်း သူငယ်ချင်းတွေ ရှိနေတော့ အားငယ်သလိုလို။

ဒီလိုမျိုး မင်္ဂလာမှ မဆောင်ဖူးတာ။ အနီရင်ခုန်ကာ စိတ်လှုပ် ချွေးနေမိသည်။ ထိုစဉ် အခန်းတံခါးလေးပွင့်လာပြီး နံသာရောင် အနောက် ထိုင်း ဝတ်စုံနဲ့ စမတ်ကျနေတဲ့ စည်းရယ်။

“မောင့်အနီလေးက တအားလှတာပဲ”

အနီတစ်ကိုယ်လုံးကို ချစ်မြတ်နိုးစွာ ခြုံကြည့်ရင်းပြောကာ-

“မောင်ကလည်း အနီကို ခံစားရအောင် ပြောနေပြန်ပြီ”

“ဟွန်း ခံစားရအောင် ဟုတ်လား၊ အနီကို ခံစားရအောင် ခြောက်ဆိုင်ရင် ချစ်တဲ့စိတ်နဲ့ပဲ အနီရဲ့၊ အနီက မောင့်ဘဝ မောင့်နှလုံး သားအတွက် အစင်ကြယ်ဆုံးပန်းလေးပဲ၊ စင်ကြယ်တဲ့ပန်းကလေးမို့ မောင် တောဒီလို ပေ့ပိုက်ချင်တာလေ၊ တစ်သက်လုံးအတွက်”

ပြောရင်း အနီကို ပေ့ဖက်ကာ ရင်ခွင်နွေးထဲထည့်ထားတဲ့

မောင်ရယ်၊ အနီ ဝမ်းသာရမှာလား၊ ဝမ်းနည်းရမှာလားကွယ်၊ မောင့်ကို
မော့ကြည့်မိတဲ့အနီမျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ ပိုင်းသွားတာမို့။

“အနီ၊ မောင့်ကိုချစ်တယ် မဟုတ်လား”

“ချစ်တာထက် ပိုပါတယ် မောင်ရယ်”

“အဲဒါဆို အစွမ်းကုန်ကြည့်နူးလိုက်”

“ဘာဖြစ်လို့”

“အနီကို မင်္ဂလာဦးအနမ်းလေး ပေးမလို့”

“ဟာ မောင်နော်”

အနီ ရှက်ရိပ်လေးနဲ့ရှောင်မိ၏။ မောင်က အလွတ်မပေး။ ပြင်
နီးတဲ့ထက်တလေးနဲ့ အနီပါးမို့လေးကို ဖွဖွမွှေး၏။ ထိုအခါ အနီပါးမို့လေး
နွေးခနဲဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံးအနီ လှိုက်ဖြာကြည်နူးသွားတဲ့အထိ အချစ်
စွမ်းအားတွေ ပြည့်သိပ်နေမှန်း အနီနုလုံးသားမှ ခံစားသိရှိသွားလေသည်။

“လာ အနီ”

အနီ လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို တွဲချိတ်ကာ မောင် ဦးဆောင်
ခေါ်သွားသည့် မင်္ဂလာအပေါင်းနဲ့ ငြိမ်ညောင်းနေတဲ့ ဝည့်ခန်းမထီး

ချစ်ခြင်းဖြင့် ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ပါစေ

ပိန်းကလေး

အမှတ် ၄၅ (B)၊ ၆-လွှာ၊ ဦးလွန်းလင်း

အရိုးကုန်းရပ်ကွက်၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

ဖုန်း-၀၉၄၄၉၂၅၁၄၁၇

